CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Novembre 2014 · núm. 166 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

À

Disseny: Didac Salau

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Cap prohibició, cap límit de decisió

La CGT està a favor del dret d'autodeterminació de les persones, de la lliure decisió en organitzar-se en comunitats i de federar-se sota els principis de la col·laboració, la solidaritat i l'autogestió.

Aquests drets no estan supeditats a cap constitució ni a cap llei formulada amb l'únic objectiu de perpetuar l'estat-nació i l'estabilitat de la dominació de les elits capitalistes. Tampoc està limitat a l'estret corral en que només es pot decidir el canvi d'un estat per un altre i on les classes dominants locals puguin continuar exercint el seu poder coercitiu sobre la resta de la població.

Volem decidir. Decidir especialment quin model social, quins models econòmics autogestionats, quines formes de superació del capitalisme podem establir en el territori català i altres pobles de la península.

Aquestes decisions no estaven presents en l'horitzó del procés participatiu del passat 9 de novembre a Catalunya i, per tant, no es tracta d'un procés d'autodeterminació complert. Ara bé, l'aposta de l'estat espanyol per la prohibició d'aquesta mobilització social deixa ben clar que qualsevol petit canvi és i serà atacat pels poders oligàrquics dominants.

Les idees no es prohibeixen, les manifestacions no es prohibeixen, la llibertat d'expressió no es prohibeix. Creiem en l'autodeterminació complerta, sense amputacions. No volem decidir únicament el canvi d'una estructura estatal a una altra estructura estatal. Però volem també deixar clar que cap llei, cap tribunal, cap instrument repressor, pot impedir que la gent surti al carrer i s'expressi com consideri més adient practicant legítima desobediència contra allò que consideri injust.

Per tot això, des de la CGT de Catalunya vam dir: "Cap prohibició, cap límit de decisió, també el 9N"

"Una revolta col·lectiva és primer de tot un fenomen físic, afectiu, eròtic"

Franco Berardi (Bifo), filòsof i activista italià

AGURRELJ

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort
pilumcgt@gmail.com

Tàrrega
Ardèvol 12 bis, 2n, 25300, Tàrrega

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura R. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

La PACD elabora l'informe "Independents de qui?"

Un informe per situar la qüestió del deute en el debat sobre la independència

La Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute (PACD) (http://auditoriaciudadana.net/nodo/barcelona/) ha endegat la campanya "Independents de qui?" amb l'objectiu de situar, de forma crítica i rigorosa, la qüestió del deute en el debat sobre el dret a decidir i la independència.
L'informe "Independents de qui?" cerca analitzar les principals dades i informacions que ens poden ajudar a entendre l'evolució del deute públic català. Aportarà anàlisis sobre qui son els creditors del govern català o qui ha sortit guanyant més amb emissions de deute com les anomenades de "bons patriòtics". L'informe analitza també l'evolució de les retallades en front a l'increment de pagament de deute, o l'impacte de certes mesures fiscals en el procés d'endeutament.
L'informe respon a la necessitat de conèixer, com a poble, on s'estan destinant els recursos que haurien de garantir drets com el dret a la salut o l'educació. Només coneixent com s'ha arribat a aquesta situació podem avaluar quines sortides tenim. L'informe ha d'ajudar també a abordar la qüestió de la possible il·legitimitat del deute i de la priorització del seu pagament per sobre d'altres despeses. Però aquest informe no és ni pretén ser una auditoria del deute, ni molt menys una auditoria ciutadana. És una aportació que fem des de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute a Barcelona per a que pugui servir per engegar processos d'auditoria ciutadana a nivell català.
Han creat un web per a visualitzar les dades del deute català que ofereix informació més detallada que la web de transparència de la Generalitat de Catalunya. El web és http://independentsdequi.cat/
L'informe es pot descarregar en format pdf a http://independentsdequi.cat/wp-content/uploads/2014/10/Independets-de-qui.pdf

Conclusions de l'informe "Independents de qui?"

Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute (PACD)
http://auditoriaciudadana.net/nodo/barcelona/

Per a la Generalitat de Catalunya el pagament d'interessos i de deute és prioritari al de qualsevol altre pagament. Aquesta prioritat absoluta ve imposada per les legislacions europea i espanyola, però també per la legislació catalana, definida al Parlament de Catalunya. Totes elles depenen de decisions polítiques. La prioritat del pagament del deute i els seus interessos, per sobre de la garantia dels drets econòmics, socials i culturals de la població, s'estableix per una determinada posició ideològica i una voluntat política.
Aquest informe ha analitzat com aquesta posició ideològica i aquesta voluntat política, basades en el principi general de no rebaixar sota cap circumstància els privilegis de les classes dominants, és sobre la que s'acumula l'endeutament públic. Un endeutament no exempt d'il·legitimitat.

1. Un creixement sense límits del Deute

Des del 2006 fins a 2010 a Catalunya s'ha donat un creixement continuat del dèficit que en bona part s'ha traduït en un important creixement del deute. Malgrat que a partir del 2012 el Pacte d'Estabilitat, les exigències d'Europa i l'Estat espanyol han posat límits a aquest dèficit, el deute no ha deixat de créixer, tot i les mesures preses pel govern.
El creixement del deute s'ha donat tant amb el govern tripartit com amb el de CiU, i l'increment ha estat especialment intens entre el 2008 i el 2012; un augment que ha superat el creixement del PIB. El deute públic català s'ha triplicat des de 2008 i ha arribat als 57.122 milions al desembre de 2013, un 29% del PIB, situant Catalunya al capdavant de les Comunitats Autònomes pel que fa a volum d'endeutament.
Hem analitzat les causes d'aquest increment d'endeutament, avaluant les raons esgrimides per la pròpia Generalitat de Catalunya, que justifica l'evolució del deute per:

- La caiguda d'ingressos provocada per la crisi. Si bé hi ha una certa caiguda d'ingressos fiscals entre 2007 i 2010, aquesta no es deu només a la crisi, sinó que és també conseqüència de la regressivitat del sistema fiscal actual i de decisions polítiques preses tant a Madrid com a Barcelona. A més, a partir de 2010 la caiguda d'ingressos és concentra en les transferències corrents i de capital, sobretot des de l'Estat, i està més vinculada als canvis de model de finançament autonòmic que a la pròpia crisi.
- L'increment de la despesa social explicat pel creixement demogràfic. En realitat la despesa social per habitant ha caigut mentre la despesa vinculada al deute i als seus interessos ha anat creixent. Així no es tracta d'endeutament per cobrir una major despesa social, sinó d'endeutament per poder pagar els deutes acumulats i els seusinteressos.
- Els canvis metodològics per l'homogeneïtzació estadística de la UE. Més que inflar els deutes actuals, hem de dir que se subestimaven els deutes anteriors, ja que no s'incloïen deutes d'entitats públiques en el deute de la Generalitat.
- El compromís de pagaments diferits de les inversions en infraestructures. Efectivament, els sistemes de pagament diferits i l'aposta per tot un seguit d'infraestructures d'alt cost econòmic, sovint en benefici de certs grups econòmics, fa augmentar el deute públic català. Caldrà valorar la legitimitat o il·legitimitat d'aquests deutes.
- La inclusió del deute comercial arrel de l'aprovació del Pla de Proveïdors i el conseqüent endeutament per a obtenir liquiditat. El cert és que el Pla de Proveïdors converteix deute comercial en deute financer, amb entitats bancàries, amb interessos que sovint superen el 5%. A més d'un increment del deute públic comptabilitzat (abans ja existia deute comercial però no es comptava com a deute financer), cal tenir en compte els beneficis que el sector bancari extreu d'aquesta operació, en la qual també participen ajuntaments.

En conclusió, entenem que hi ha diversos factors que han portat a un increment important de l'endeuta-

La PACD elabora l'informe "Independents de qui?"

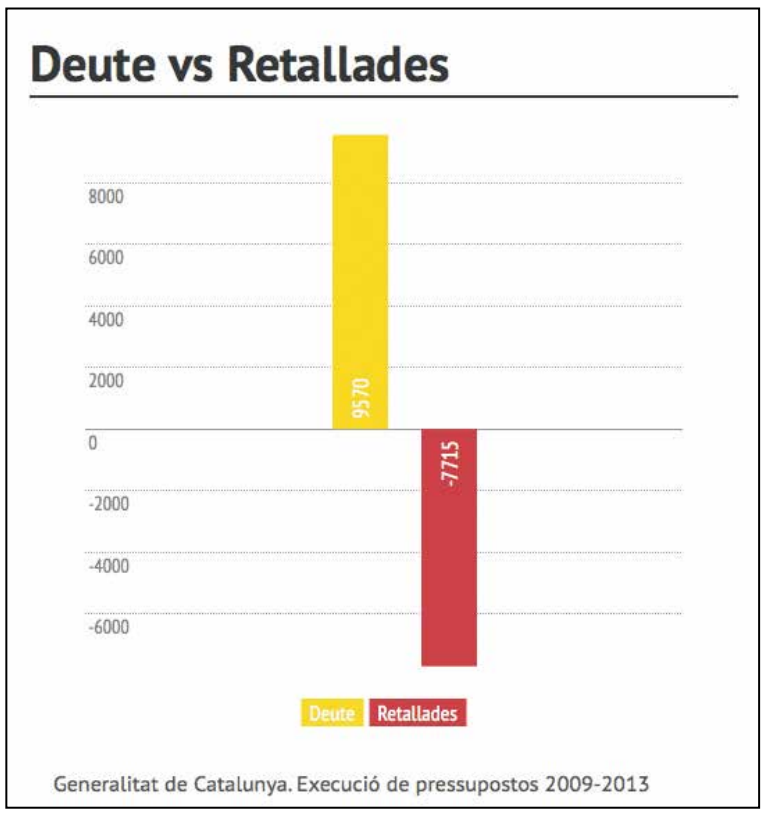

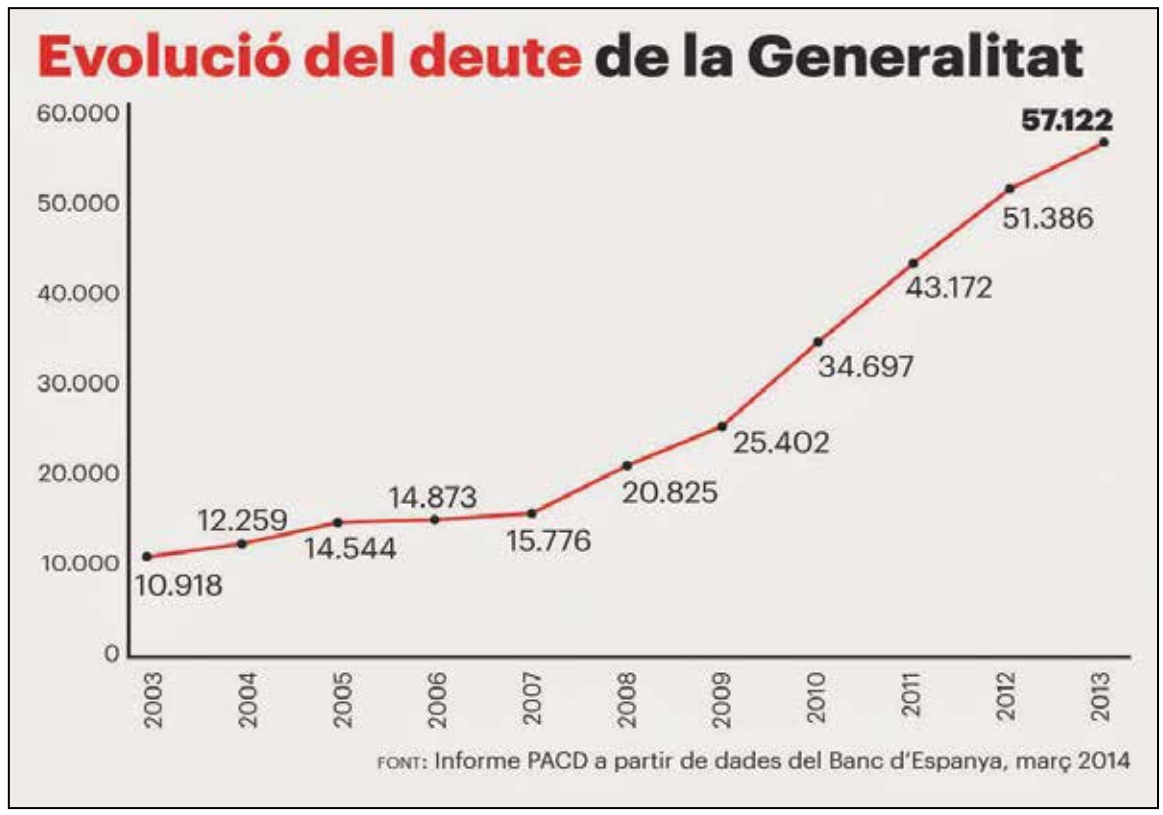

ment de la Generalitat de Catalunya. Entre ells destaquem: un sistema fiscal regressiu agreujat pel frau i l'evasió fiscals; un increment de la despesa derivada del pagament d'interessos del deute, que porta a una espiral de nou endeutament per poder fer front al deute acumulat; la inclusió en les xifres d'endeutament de deutes que existien però que abans no es comptaven, com els deutes d'algunes entitats públiques o el deute comercial amb proveïdors.

2. Una elevada dependència dels mercats per no tocar privilegis

La política pública de la Generalitat de Catalunya és molt dependent del sistema financer. En els darrers anys, el caràcter regressiu del sistemes tributaris català i espanyol i el sistema de finançament autonòmic actual, han provocat la davallada dels ingressos fiscals i de les transferències pròpies del model de finançament, i en conseqüència l'augment dels ingressos generats via endeutament. Un endeutament que, com dèiem, es produeix per la manca de voluntat política a l'hora de tocar privilegis de les classes dominants.

La generació d'aquest nou endeutament i la priorització del seu pagament en detriment de la despesa social, es podria haver esmorteït mitjançant:

• Una política fiscal progressiva, promoguda també a nivell Estatal.

• La recaptació d'impostos sobre el patrimoni i sobre successions, entre d'altres (grans capitals, fiscalitat ambiental, taxa turística, sobre les energies nuclears, etc.), atenent a la capacitat normativa catalana.

• El combat del frau fiscal i l'economia submergida, així com la revisió de la legislació que facilita l'elusió fiscal de la qual participen els principals grups empresarials i multinacionals.

• El replantejament de la relació entre Catalunya i l'Estat central tenint en compte el volum de dèficit fiscal català.

Més enllà d'aquestes possibles mesures de xoc a curt termini, cal replantejar-se la forma com es finança el sector públic, per trencar la dependència dels mercats financers. El no pagament dels deutes il·legítims, la construcció d'una banca pública (a partir de la nacionalització de la banca rescatada) i una profunda reformulació del sistema fiscal, acompanyats de mesures de control de capitals, de promoció de l'economia social i d'altres mesures per canviar la matriu productiva del país, serien adients per a trencar aquesta dependència a llarg termini.

En lloc de prendre decisions per esmorteir l'impacte de la crisi en la banda dels ingressos, s'ha optat per atacar la despesa pública. La caiguda de les partides de despesa social, de foment econòmic i productiu, de serveis públics i institucionals, no han estat suficients per compensar l'increment de la despesa en amortització i interessos del deute. Així, les retallades han anat directament a cobrir l'increment de despesa vinculada al retorn del deute.

Al 2013 el volum de pagament de deute i interessos superava qualsevol de les partides de despesa per separat. La despesa pública s'ha reduït en més de 7.715 milions d'euros entre 2009 i 2013, mentre que el pagament del deute s'ha incrementat en més de 9.570 milions en el mateix període.

Més enllà que l'endeutament s'hagi produït o no de forma legítima, des de la PACD entenem que és il·legítima la priorització del pagament del deute per sobre de garantir els drets econòmics, socials i culturals. Entenem que el pagament del deute ha d'estar supeditat a la garantia dels drets de la ciutadania, o es converteix en il·legítim.

3. El deute és amb els bancs i amb l'Estat espanyol

Només quinze entitats concentren la major part del deute. Els majors bancs espanyols i catalans (CaixaBank, BBVA, Bankia, Banco Santander i Banc Sabadell, entre d'altres) concentren el 41% del deute (25% en mans de bancs espanyols i 16% en mans de bancs catalans); mentre que l'ICO, depenent de l'Estat espanyol, apareix com a principal creditor individual amb el 31% del deute català. Els bancs estrangers concentren el 19% del deute (entre els quals es troben Crédit Agricole, Deutsche Bank i Depfa-ACS Banc, entre d'altres) i un 9% està en mans del Banc Europeu d'inversions i d'altres entitats públiques. Les dades, no fetes públiques per la Generalitat de Catalunya i a les quals ha tingut accés la PACD a través de la Candidatura d'Unitat Popular – Alternativa d'Esquerres, demostren l'elevada dependència de les finances públiques d'un grup molt reduït de creditors, amb capacitat d'influir i determinar la política pública de la Generalitat de Catalunya. Entre aquests destaquen tres: l'Estat espanyol, CaixaBank i el BBVA.

El finançament per mitjà d'endeutament s'aconsegueix per mitjà de tres mecanismes: l'emissió de bons, els préstecs i crèdits bancaris, i els mecanismes públics de liquiditat.

El 31% del deute acumulat es deu a l'emissió de bons i pagarés:

• Els bons en euros a llarg termini són els tipus d'emissions majoritaris. D'aquests, una part molt petita correspon als bons emesos per a particulars (on s'inclouen els bons patriòtics, que es van acabar de pagar a l'abril de 2014).

• A setembre de 201130, el 45,6% dels tenidors de bons i obligacions eren no residents. D'entre els residents, el 24,8% eren persones físiques; el 13,60%, entitats de crèdit; el 5,7%, empreses no financeres; el 4,8%, fons d'inversió; el 4,1%, entitats asseguradores i administracions de la SS; i l'1,4%, fons de pensions.

• Els principals intermediaris de les col·locacions dels bons són CaixaBank, El BBVA, Credit Agricole i Bankia.

• Pel que fa als famosos bons patriòtics (4 emissions de bons entre 2010 i 2012 dirigida a petits inversors al mercat domèstic), aquests ja s'han acabat de pagar. Els principals intermediaris per la col·locació d'aquests bons van ser CaixaBank, l'antiga Catalunya Caixa (ara BBVA), Banc Sabadell, l'antiga Unimm, Deutsche Bank i Caixa d'Enginyers, entre d'altres entitats. La gestió de la col·locació els ha proporcionat importants ingressos per comissions. S'han pagat 599 milions d'euros en interessos i 274 milions en comissions. Més de 113 milions d'euros en comissions van anar a CaixaBank, amb un 41% del total de comissions pagades.

Els préstecs i crèdits bancaris suposen el 22% del deute acumulat:

• La major part dels préstecs i crèdits bancaris són a llarg termini. Els majors creditors són: el Banc Europeu d'Inversions (banc públic de la Unió Europea), el BBVA, l'ICO, CaixaBank i Banco Santander, entre d'altres. Els préstecs aconseguits amb els mecanismes públics de liquiditat suposen ja el 47% del deute acumulat.

• Els mecanismes de liquiditat són fonamentalment dos: el Fons de Liquiditat Autonòmic (FLA), del que Catalunya ha rebut 23.500 milions d'euros; i el Fons de Pagament de Proveïdors, amb 6557 milions d'euros.

• Els interessos a pagar a l'Estat espanyol van del 3,34% al 6,23%.

• El fons de pagament de proveïdors ve garantit per l'ICO i consta d'un crèdit sindicat per 26 entitats bancàries.

• Tant el FLA com el pla de pagament a proveïdors estan condicionats a un pla de viabilitat i sostenibilitat financera que aprova el govern espanyol. Això fa que, de facto, l'economia de la Generalitat estigui intervinguda per l'Estat.

4. Auditories ciutadanes per acabar amb l'opacitat i la dependència

Des de la PACD entenem aquest informe com un exercici necessari i inicial per tal de començar a comprendre l'evolució, composició i conseqüències de l'endeutament públic català. Davant l'opacitat i manca de transparència de la Generalitat de Catalunya, apostem per compartir i construir conjuntament el relat del deute des de la ciutadania. Només comprenent com hem arribat fins aquí podrem proposar les respostes adequades, basades en el coneixement compartit i l'anàlisi col·lectiu.

L'informe Independents de qui? és un primer pas perquè es puguin engegar més processos d'auditoria ciutadana sectorials, d'infraestructures o projectes concrets, o territorials.

Entenem que existeixen evidències suficients per a qüestionar la legitimitat del deute de la Generalitat, però ens cal avançar en l'anàlisi col·lectiu per concretar i compartir aquestes evidències, així com per fer propostes, incloent un possible impagament del deute públic català.

La PACD elabora l'informe "Independents de qui?"

Els camins per no pagar el deute de la Generalitat

Maties Lorente

En ple procés independentista català, un informe de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute subratlla que, sota la 'deutecràcia', no hi ha sobirania real. El text planteja diverses alternatives per sortir d'aquest context.

El principal creditor del govern autonòmic català és l'Institut de Crèdit Oficial, un organisme que depèn del govern central i concentra el 30,5% del passiu.

Es pot no pagar el deute públic?

La Constitució espanyola, arran de la reforma exprés pactada pel PP i el PSOE i aprovada, també, amb el suport de CiU l'agost de 2011, estableix que el seu pagament ha de ser prioritari per a les administracions públiques, per davant de qualsevol altra despesa. I malgrat que des del govern de la Generalitat s'insisteix que no hi ha alternativa perquè així ho fixa la llei, la realitat és que es plantegen altres opcions.

La Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute (PACD) s'ha encarregat de dibuixar les alternatives a l'informe "Independents de qui?". El col·lectiu considera que aquesta imposició, el pagament del deute abans que la inversió social, és una decisió política basada en la premissa de no rebaixar els privilegis de les classes dominants. La PACD defensa que es faci una auditoria a través d'un procés "obert, participatiu i integrat en d'altres lluites socials" per poder decidir "democràticament i sobiranament" què fer amb el deute, sense ingerència dels mercats financers ni de la troica formada per la Comissió Europea, el Banc Central Europeu i el Fons Monetari Internacional.

El document exposa que "part del deute" de la Generalitat (que superava els 57.000 milions d'euros el 31 de desembre de 2013) és "il·legítim" i, per tant, "no s'ha de pagar". Segons la PACD, el deute il·legítim és "aquell contret per un govern que no ha destinat els recursos generats per al benefici de la població; aquell que ha propiciat violacions dels drets humans, impactes sobre el medi ambient, o aquell deute derivat d'una política fiscal regressiva o permissiva amb el frau fiscal que redueix els ingressos de l'Estat".

La plataforma reconeix que l'aposta per l'impagament pot ser un "pas problemàtic" i fins i tot "contraproduent" si es planifica i es du a terme de manera inadequada. En aquest sentit, l'informe recorda que l'actual administració autonòmica no té plenes competències en els àmbits de la política monetària i de la fiscalitat, fet que "dificultaria la gestió d'aquest hipotètic impagament".

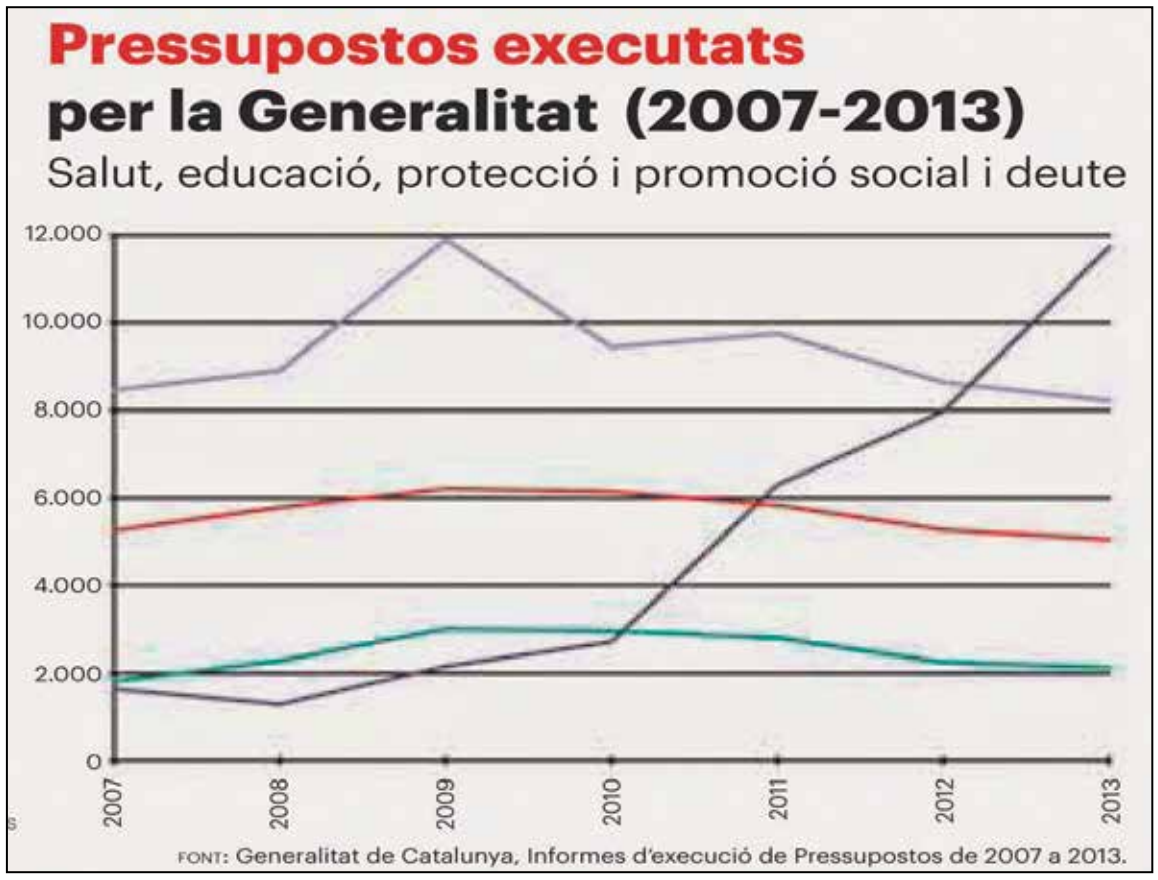

Tres vies possibles

Actualment, la Generalitat no emet deute als mercats financers a causa dels alts interessos que li demanen. La seva principal via de finançament és el govern espanyol, a través de mecanismes com el Fons de Liquiditat Autonòmica (FLA), que comporten el pagament d'interessos. Per tot plegat, la PACD exposa que "la realització d'un impagament decidit de forma unilateral per part del govern de la Generalitat, sense sobirania política econòmica suficient, no és una bona opció si no va acompanyada d'altres canvis més profunds i generals".

Com a alternatives, la plataforma planteja tres estratègies diferents: la negociació de l'impagament del deute amb els creditors; recórrer als tribunals perquè declarin il·legal una part del passiu, o dur a terme un impagament no negociat del deute. La primera opció no té massa garanties d'èxit si la part deutora té poques eines amb les quals fer creïbles les seves amenaces, mentre que la part creditora sí que té la força per fer mal a l'administració catalana. A l'Equador, l'any 2007, es va fer una auditoria que va permetre que el govern del president Correa plantés cara als mercats. Amb l'auditoria, l'executiu va declarar públicament que no pagaria el deute públic, paraules que van suposar una baixada pronunciada –del voltant del 70%– del preu dels bons d'aquell país. Malgrat això, el fet de no arribar fins al final i establir un precedent d'impagament va suposar, per a moltes, la relegitimació del sistema financer i una derrota parcial en la lluita perquè les auditories ciutadanes siguin mecanismes permanents de sobirania ciutadana davant els poders econòmics.

L'informe de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute subratlla que, sota la 'deutecràcia', no hi ha sobirania real

La via de recórrer als tribunals és una estratègia difícil, que limita el camp de lluita a casos molt clars de frau, però no permet gaire marge per al plantejament d'impagaments relacionats amb processos polítics emancipadors. El problema més greu de l'actual sistema del deute és que la majoria de transgressions que es duen a terme són considerades legals per la majoria d'estats, encara que vulnerin clarament la Declaració dels Drets Humans.

Finalment, per fer un impagament no negociat del deute, la Generalitat necessitaria establir les seves pròpies lleis i institucions amb relació a les finances i la fiscalitat per recuperar la sobirania plena. Caldria un procés polític de reapoderament de les institucions per part de la ciutadania. El primer pas seria la conquesta de les institucions polítiques; després, s'hauria d'establir una moneda pròpia i un banc central que gestionés i supervisés la política monetària.

A banda de desenvolupar les funcions de prestador d'últim recurs, establir les normes de funcionament i exercir de regulador i supervisor del sistema, aquest banc central hauria d'establir mesures de controls de capitals temporals: seria una mesura d'emergència per evitar reaccions sobtades en forma de fugides massives de diners. Països que experimentaven crisis de tipus de canvi de divisa han emprat aquestes intervencions de manera generalitzada amb l'objectiu d'estabilitzar els mercats. Alguns exemples són l'Argentina (2002-2005), el Brasil (2000-2001), Indonèsia (1996-1997), Malàisia (1995-2005) i Mèxic (1995).

Canvi de model

La nacionalització de la banca, total o parcial, entraria dins aquest escenari d'apoderament ciutadà. Sempre segons l'informe de la PACD, facilitaria l'aplicació de les mesures de control. A més, disminuiria la vulnerabilitat davant el boicot de les elits financeres, polítiques i industrials

La PACD elabora l'informe "Independents de qui?"

després de l'impagament i facilitaria la gestió del crèdit per impulsar una economia més justa i solidària. La nacionalització tindria l'avantatge que una part de l'impagament es podria gestionar de manera interna, fent quitances i cancel·lacions entre actius i passius de la Generalitat, la banca nacionalitzada i els creditors.
Per acabar, aquestes decisions a curt termini haurien d'anar acompanyades d'un pla integral per transformar l'economia, de manera que es potenciés un nou model de banda ampla que inclogués l'economia de les cures i els impactes sobre el medi ambient dins els seus càlculs, que potenciés les petites productores i les cooperatives. Aquesta economia granular, enxarxada i dinàmica hauria d'anar necessàriament acompanyada de polítiques públiques progressistes, facilitadores de la transició cap a aquest nou sistema.

El poder de les entitats bancàries

Entre quinze entitats, públiques i privades, concentren el 88% del deute català, segons l'informe de la PACD 'Independents de qui?'. El govern autonòmic no ha fet públiques les dades, que s'han obtingut a través de la CUP. El principal creditor de la Generalitat és l'Institut de Crèdit Oficial (ICO), que depèn del govern espanyol, amb el 30,5% del passiu. Entre les entitats privades, les que més n'acumulen són CaixaBank (14,0%), BBVA (13,7%), Bankia (4,3%) i el Banco Santander (4,0%). De les foranes, destaquen Crédite Agricole (3,6%) i Deutsche Bank (1,8%).
El document analitza les principals magnituds, dades i informacions que poden ajudar a entendre l'evolució del deute de l'administració autonòmica catalana. Es respon a la necessitat de conèixer on s'estan destinant els recursos que haurien de garantir drets com la salut o l'educació i el perquè d'aquest procés. Les retallades han anat directament a cobrir l'increment de despesa vinculada al retorn del deute. De fet, l'any passat, aquestes partides (sumant amortització i interessos) van ascendir a 11.728 milions, per sobre dels 8.215 destinats a Salut o els 5.055 d'Educació. La PACD veu el treball com "un exercici necessari". "Davant l'opacitat i la manca de transparència de la Generalitat de Catalunya, apostem per compartir i construir conjuntament el relat del deute des de la ciutadania", ja que "només podem avaluar quines sortides tenim coneixent com s'ha arribat a aquesta situació".

** Article de Maties Lorente publicat al setmanari Directa.*

El deute de la Generalitat i el negoci dels bons patriòtics

Marc Font

CaixaBank, Catalunya Caixa i Banc Sabadell van obtenir beneficis milionaris amb les comissions per la gestió dels bons patriòtics

El 29 d'abril, la Generalitat de Catalunya va liquidar l'última de les emissions dels anomenats bons patriòtics, un mecanisme de finançament emprat per l'administració autonòmica entre novembre de 2010 i maig de 2012. En total, l'executiu va captar 12.727 milions d'euros a través d'aquests bons, adquirits per particulars i empreses que rebien a canvi un interès d'entre el 4,25% i el 5,25%, depenent de l'emissió. Per afrontar la darrera amortització, de 781,5 milions a 32.605 inversors detallistes, el Govern d'Artur Mas va recórrer al fons de liquiditat autonòmica (FLA), com ha succeït des del 2012. Per tant, la liquidació dels bons no ha reduït el volum del deute de la Generalitat principatina, sinó que n'ha augmentat la dependència amb el govern de l'Estat espanyol, que amb diferència n'és el principal creditor.
La deutecràcia s'ha accelerat des de l'inici de la crisi i només en el cas de la Generalitat el passiu s'ha triplicat a partir del 2008, fins als 57.122 milions d'euros en què se situava el 31 de desembre de 2013, incloent-hi les seves empreses públiques o participades. Segons un càlcul de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute (PACD), que ha elaborat un ampli informe sobre la qüestió, el deute per càpita dels catalans ascendia a final de l'any passat a 25.606 euros, sumant el passiu dels executius estatal i autonòmic, però sense tenir en compte el municipal. La xifra supera en més de 5.000 euros la mitjana espanyola, el que demostra que l'endeutament de l'administració del Principat és dels més elevats de l'Estat.

Les administracions de la Generalitat de Catalunya devien a 31 de desembre de 2013 un total de 57.122 milions d'euros a bancs, mercats financers i a l'Estat espanyol

La imposició de la deutecràcia s'ha traduït en canvis legislatius els darrers anys -reforma express de la Constitució l'agost de 2011, Llei d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera (abril de 2012) i Llei de control del deute comercial en el sector públic (desembre de 2013)- que consagren el pagament del deute com a prioritat de les administracions. Les noves normatives perjudiquen el benestar dels ciutadans i beneficien uns creditors que veuen garantit per llei el seu enriquiment. En el cas de la Generalitat de Catalunya, el 47% del deute és amb l'Estat espanyol, a través dels diversos mecanismes de liquiditat, però entre els creditors també hi trobem entitats financeres estatals i estrangeres i acabalats inversors particulars. L'Estat, a més, recorre als mercats per finançar-se.

Un negoci per a les entitats del país

"El deute s'ha convertit en un mecanisme de distribució de la riquesa de pobres a rics, doncs els diners dels contribuents, aportats d'una manera o altra pel treball, es drenen cap als capitals financers a través del pagament d'interessos del deute", rebla l'informe Desentranyant la UE, publicat recentment pel Seminari Taifa. La definició del grup d'economistes crítics deixa ben clar per a qui és un negoci el model imposat des de la Troika -Banc Central Europeu (BCE), Comissió Europea (CE) i Fons Monetari Internacional (FMI).

Un exemple clar d'enriquiment del sector financer amb diners públics va donar-se amb les emissions de bons patriòtics de la Generalitat, que van comportar el pagament de gairebé 600 milions en interessos als inversors -més de 670.000 peticions, és a dir, bàsicament petits estalviadors- i 275 milions en comissions a les entitats financers que van gestionar-ne la col·locació. Segons l'informe de la PACD, basant-se en les dades del Departament d'Economia i Coneixement, la principal beneficiada pels bons patriòtics ha estat CaixaBank, que només en comissions s'ha embutxacat 113 milions d'euros, el 41% del total. Després de l'entitat presidida per Isidre Fainé, el negoci privat pagat amb diners públics també

La PACD elabora l'informe "Independents de qui?"

ha estat especialment lucratiu per a la rescatada Catalunya Banc (64,5 milions), el Banc Sabadell (31,5), Unnim -actualment BBVA- (11,4), Deutsche Bank (10,5), la Caixa d'Enginyers (10) i el Barclays Bank (7,6).

Tres vies d'endeutament

La Generalitat actualment s'endeuta de tres maneres: a través de l'emissió de bons i pagarés als mercats financers, que a final de 2013 suposaven el 31% del passiu; amb préstecs i crèdits de la banca, el 22% del total; i amb els mecanismes públics de liquiditat, que sumaven el 47% i que no deixen de ser crèdits de l'Estat pels quals s'han de pagar interessos d'entre el 3,3% i el 6,2%.
La composició del deute de l'administració autonòmica ha canviat notablement des del 2011, quan els préstecs amb entitats financeres representaven el 36,7% del passiu i els bons, el 63,3%, però el tancament del mercats va provocar l'aplicació dels mecanismes de suport a la liquiditat. Ara, el principal creditor de la Generalitat és el govern espanyol i la PACD no dubta a afirmar que de facto la política econòmica catalana "està intervinguda" des de l'executiu central, ja que l'accés a instruments com el FLA implica l'acceptació de determinades condicions dictades des de Madrid.
Els mecanismes públics de suport a la liquiditat es van impulsar per fer front, precisament, al pagaments dels deutes de les autonomies i bàsicament són tres: el FLA, finançat pel govern estatal a través de l'Institut de Crèdit Oficial (ICO), del que han sorgit el 75,6% dels recursos públics rebuts per la Generalitat; els crèdits de l'ICO (5,7%); i el Fons per al Finançament de Pagaments de Proveïdors (FFPP), que representa el 18,7% restant. El FFPP suposa un lucratiu negoci per a les 26 entitats bancàries que el nodreixen mitjançant un crèdit sindicat i que exerceixen d'intermediàries i es beneficien d'uns interessos que "rondaran el 5,9%", segons el Ministeri d'Hisenda. El BBVA, el Banc Santander, Bankia, Caixabank, el Banc Popular, el Banc Sabadell, el Banesto o el públic ICO són les principals entitats que hi participen.
La Generalitat va començar a emetre bons sobirans negociats des de la Borsa de Barcelona el 1996 i a 31 de desembre de l'any passat sumaven 14.799 milions d'euros, la major part dels quals són a llarg termini (12.700). Un cop amortitzats els darrers bons patriòtics, ja no queden emissions detallistes, de manera que són inversors en general -com per exemple residents a partir de 500.000 euros- els que posseixen bons. Pel que fa a la composició, les darreres dades disponibles són de 2011, quan el 54,4% del deute públic negociat a borsa de la Generalitat estava en mans de residents -principalment persones físiques (24,8%) i entitats de crèdit (13,6%)- i la resta (45,6%) el tenien no residents. El 2006 els residents només n'acumulaven el 20% i des d'aleshores no han deixat de guanyar pes com a creditors de la Generalitat.
Pel que fa als crèdits bancaris, no existeixen dades actualitzades sobre quines entitats financen la Generalitat, però a l'informe de la PACD s'exposa que durant el 2014 la major parts dels venciments de deute tant a llarg com a curt termini corresponen a bancs espanyols (5.183 milions, envers els 125 a pagar a entitats foranes). Tot plegat evidencia que el deute de la Generalitat està fonamentalment en mans estatals, ja siguin públiques o privades, que intervenen una política econòmica molt allunyada dels interessos de la ciutadania.

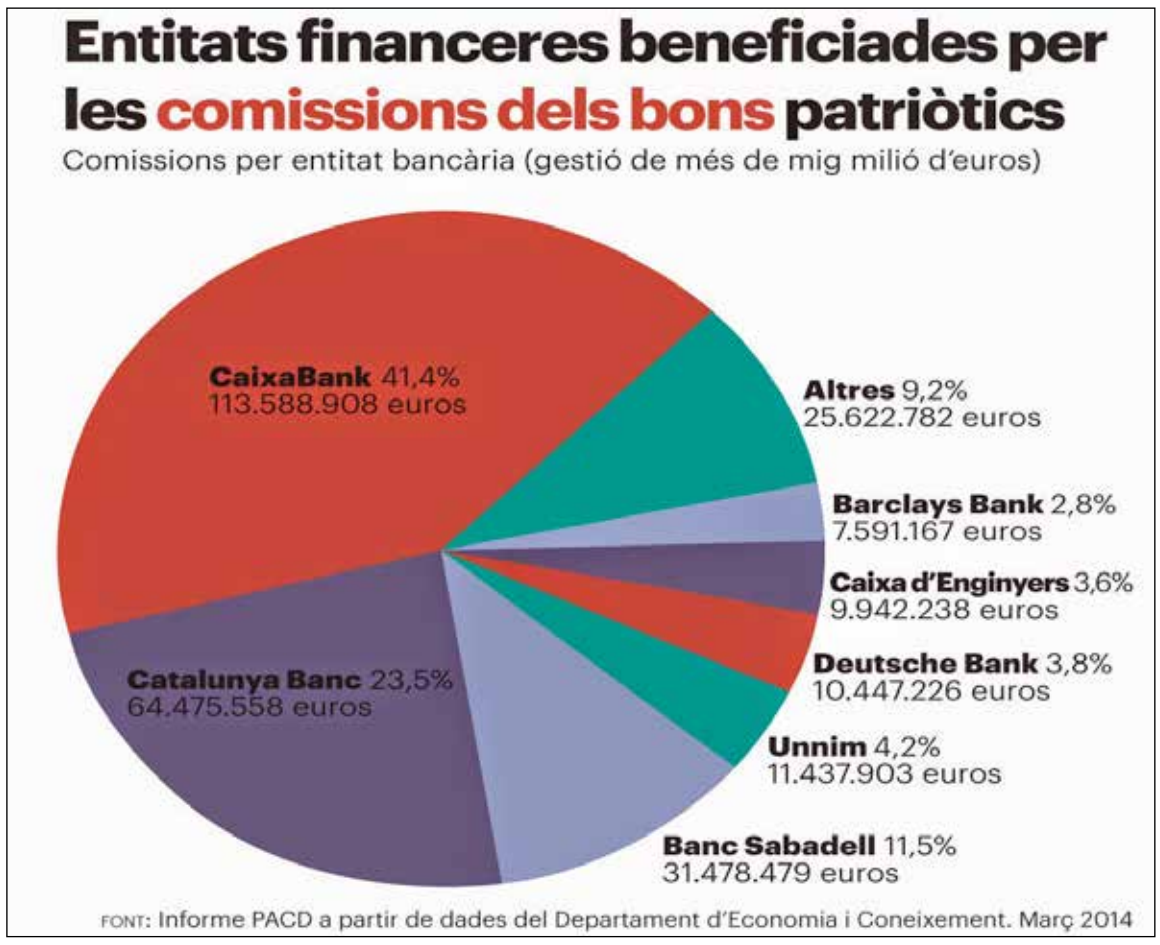

La 'deutecràcia' s'imposa al finançament dels serveis socials

"Els deute ha estat i segueix sent un mecanisme de dominació dels creditors sobre els deutors. Un mecanisme que ha servit com a palanca per imposar un model econòmic basat en les premisses del neoliberalisme". La frase, que apareix a l'informe La deutecràcia com a amenaça global, editat per l'Observatori del Deute en la Globalització (ODG) i escrit per Iolanda Fresnillo, membre de la PACD, resumeix una de les principals conseqüències de la sacralització del pagament del deute per sobre de la inversió en benefici del 99% de la població, com és la pèrdua de sobirania. El mateix treball afegeix que la "imposició de limitacions a la despesa social i al dèficit públic provoquen retallades en els drets econòmics, socials i culturals de les ciutadanes, limitant l'accés als serveis públics de salut i educació, augmentant la precarietat en el treball i la desocupació, dificultant l'accés als béns bàsics de consum i incrementant la desigualtat de classe social i de gènere".
L'evolució de la despesa de la Generalitat des del 2008 és un cas paradigmàtic de deutecràcia. A partir d'aleshores, la inversió en salut, educació i protecció i promoció social ha disminuït, mentre que la partida destinada a pagar el deute s'ha disparat. L'any passat va ser el primer en què el deute va ser la principal porció del pressupost del govern autonòmic, amb un total d'11.728 milions (sumant interessos i amortització), per sobre dels 8.215 destinats a Salut o els 5.055 d'Educació. Els darrers quatre anys (2010-2013) acumulen unes retallades de 3.100 milions en inversió social en contraposició amb l'increment de 9.000 milions destinats al deute.
El deute de la Generalitat catalana era de 57.122 milions a final de 2013 i havia registrat increments anuals superiors als dos dígits des del 2008. El català és l'executiu autonòmic més endeutat de l'Estat en xifres absolutes i el tercer respecte al PIB (29,7%), només per darrere del País Valencià (31.884 milions, 32,9% del PIB) i Castella-la Manxa. Les Illes ocupen la quarta posició amb el 25,6% del PIB, el que equival a 6.586 milions.
El 2003, el passiu de la Generalitat catalana era de menys d'11.000 milions, de manera que en una dècada s'ha quintuplicat i el creixement ha estat constant, amb independència del color polític de l'administració. En un context de creixents necessitats -des de 2008- la despesa social ha caigut per complir el pagament d'un deute sacralitzat per unes lleis aprovades pel PP amb el vistiplau de CiU i, en algun cas, del PSOE. Milton Friedman, el gran gurú del neoliberalisme, deu somriure a la tomba.

** Marc Font és periodista. El seu blog és http://periodistaitinerant.blogspot.com/*

El deute públic a Catalunya s'ha triplicat des de l'inici de la crisi, s'ha multiplicat per 3,03 des de setembre de 2008

Cal abordar la qüestió de la possible il·legitimitat del deute i de la priorització del seu pagament per sobre d'altres despeses

Treball - Economia

Tria CGT per a lluitar... i Guanyar!

A les eleccions sindicals, tria CGT

CGT Catalunya

Som gent corrent, que depenem del nostre treball per viure.
Som les persones que cada dia ens trobem al lloc de treball o al nostre barri o vila.
Som els que patim plegats les retallades, les rebaixes salarials, la precarietat, la temporalitat, l'atur i la destrucció de les pensions.
Perquè volem fer un sindicalisme assembleari, participatiu i horitzontal, mitjançant el qual, amb l'esforç col·lectiu i l'ajuda mútua, puguem plantar cara a una patronal cada cop més prepotent i insaciable. I perquè creiem que aquest sindicalisme ha de lluitar també contra el masclisme i el racisme, a la feina i fora d'aquesta.
Perquè volem fer un projecte sindical on hi tinguem cabuda totes i tots els treballadors, les precàries, aturades o les persones immigrades.
Perquè volem construir entre totes un sindicalisme que no vengui drets sinó que els defensi, on no hi tingui cabuda cap casta sindical, ni cap privilegi ni cap pacte vergonyós fet a l'esquena de la gran majoria.
Perquè hem de mobilitzar-nos més enllà del nostre centre de treball. Perquè hem d'estar plantant cara arreu, allà on s'especuli amb els nostres drets a l'habitatge, la sanitat o l'educació... Defensant tots i cadascun dels nostres drets socials.
No t'oferim que deleguis en uns pocs la gestió dels interessos de molts.
Et proposem un sindicalisme reivindic atiu, d'assemblea, transparent, en el qual, per la via de la lluita col·lectiva i la solidaritat, defensem plegades els nostres drets ....I GUANYAR!
Assegudes al sofà només aconseguim veure com anem perdent drets.

Ha arribat l'hora d'organitzar-nos a la feina i de mobilitzar-nos al carrer

El sindicalisme pactista de CCOO i UGT ens ha portat a un carreró sense sortida, a deixar que negociïn en el nostre nom, a les nostres esquenes, retallades en el terreny laboral i social. S'ha acabat el temps del sindicalisme de despatxos i de gestoria. S'ha acabat el temps del sindicalisme que diu una cosa i després en fa una altra.
S'ha acabat el temps del sindicalisme que ens ven com a inevitables acomiadaments o baixades de sou.
Hem dit prou. Milers i milers de nosaltres hem omplert els carrers i les places reclamant un nou món, basat en la solidaritat i el suport mutu. I aquesta onada de mobilitzacions també penetra als nostres centres de treball, dins dels qual hi ha gent que porta massa temps passiva i submisa.
Cada vegada som més els i les que creiem que la CGT és una eina per a alçar la veu, participar i definir honesta i col·lectivament el nostre futur i el de generacions properes. Si ningú treballa per tu, que ningú no decideixi per tu.

Perquè has de triar CGT

Perquè som un sindicat sense empreses, que no es lucra amb cursos de formació, que no rep diners per signar acomiadaments. Simplement som una organització de treballadores i treballadors.
Que defensem de manera contundent i sense ambigüitats les pensions públiques, i no promovem els plans de pensió privats ni tenim empreses que gestionin fons de pensions.
Que no signem ni validem acomiadaments. No acceptem que una treballadora o treballador participi en l'acomiadament d'un altre, per interessos de l'empresari. Per això, no signem cap ERO i l'únic pacte que acceptem és aquell que impliqui la seva retirada.
Que promovem la lluita, en comptes de buscar sempre pactes. Sabem que els interessos dels empresaris i dels actuals governs van en contra de la classe treballadora. En conseqüència, a cada situació concreta busquem la manera que siguin els nostres els que s'acabin imposant.
Que practica la solidaritat i el suport mutu. Perquè considerem que la força del col·lectiu pot més que cada persona pel seu compte. Perquè les nostres lluites no se centren només en cada centre de treball, empresa o administració com un lloc aïllat de la resta. Perquè sabem que per canviar l'actual sistema econòmic i de govern cal la força del conjunt del poble, del conjunt de la classe treballadora.
Que promou l'acció directa. No ens quedem tancats negociant en els despatxos dels directius ni ens limitem al treball institucional. Practiquem la lluita, busquem fer realitat la força que tenim les treballadores i els treballadors quan ens unim.
Que no ens preocupem només per les treballadores i treballadors fixes i amb antiguitat en una empresa. També volem ser una eina de lluita per les treballadores i treballadors precaris, les persones que treballen en subcontractes, o amb contractes temporals, de les autònomes o simplement sense contracte.
Que defensa fermament que tothom tingui els mateixos drets, també en el món del treball: les dones, les persones immigrades i els joves. En aquest sentit, considerem que cal donar el reconeixement laboral a les tasques de cura, feina desenvolupada principalment per dones i immigrants.
Que vol canviar el món. Sabem que l'actual sistema econòmic, el Capitalisme, és extremadament injust i només beneficia a una petita elit gràcies al treball de la gran majoria de la població. I tampoc oblidem que l'Estat empara l'explotació i genera uns professionals de la política externs a la població que la acabem vivint. Davant d'això, defensem l'internacionalisme en la lluita per una societat lliure, sense cap tipus d'explotació ni opressió i on tothom puguem participar, en igualtat de condicions, a l'autogestió total de la nostra vida quotidiana.

Volem fer un sindicalisme assembleari, participatiu i horitzontal, mitjançant el qual, amb l'esforç col·lectiu i l'ajuda mútua, puguem plantar cara a la patronal

Triem lluitar per guanyar

Que no ens venguin cap moto. Les treballadores i treballadors només hem aconseguit millorar les nostres condicions de vida a través de la lluita. La patronal, per voluntat pròpia, no cedirà part dels seus privilegis. Quan ho han fet, ha estat perquè no han tingut cap més remei. L'experiència ens ho demostra. Si lluites pots vèncer, si no lluites estàs perduda.
Atos. La multinacional del sector de la informàtica ha enretirat la proposta d'ERO que pretenia fer, 149 acomiadaments, amb l'oposició ferma de CGT mentre CCOO estava disposada a arribar a un pacte.
Federal Mogul (antiga Honeywell).

Empresa del sector de l'automòbil que ha hagut d'indemnitzar cada cop més treballadors per infringir reiteradament la normativa sobre exposició a l'amiant, gràcies a les accions de la secció sindical de CGT.
FUNOSA. Empresa del metall de l'Anoia que, amb el paper molt actiu de CGT, ha aconseguit aturar 2 EROs. També han aconseguit que s'arribi el 100% del salari des del 1r dia d'embaràs i 5 mesos addicionals de lactància, per no exposar les treballadores a productes tòxics.
Hospital de Bellvitge. La lluita conjunta de veïnes i veïns, treballadores i treballadors, i pacients ha aconseguit evitar el tancament de diverses plantes d'aquest hospital que dóna servei a més d'1,5 milions de persones. En el marc de la Junta de Personal, CGT hi ha tingut un paper molt actiu.
FNAC. Una sentència judicial, obliga l'empresa a derogar la retallada en les condi¬cions laborals de les seves treballadores i treballadors. La vaga del 23 d'abril a la FNAC-El Triangle, convocada per CGT, havia tingut una àmplia repercussió en l'opinió pública
Neteja viària de Vilanova i la Geltrú. La lluita de les treballadores i treballadors ha aconseguit que l'empresa Valoriza tiri enrere la pretensió de rebaixar els sous l'any 2015. Les vagues de l'any 2013, van evitar que la subcontracta acomiadés treballadores quan l'ajuntament va reduir l'import del conveni. En el comitè d'empresa hi ha majoria absoluta de CGT.

Perquè la CGT lluita tant a dins com a fora dels comitès d'empresa

No creiem en el model sindical representatiu, en el que alguns volen que les treballadores i treballadors només participem quan se'ns crida a votar, cada quatre anys, per a triar el Comitè d'empresa i/o la Junta de Personal.
Rebutgem frontalment les delegades i delegats sindicals investides amb "carta blanca", que no necessiten de l'aprovació de les treballadores i treballadors per a negociar en nom seu, realitats tant importants com les nostres condicions laborals, acomiadaments o Expedients de Regulació d'Ocupació.
Aquest model sindical, fet a mida de CCOO i UGT, ens ha portat a tenir a les empreses delegades i delegats que no planten cara a la Patronal, dels quals la gran majoria ens sentim cada cop més allunyades.
La decisió de la CGT de participar a les eleccions sindicals difereix radicalment de com actua el sindicalisme "oficial". La nostra participació en els Comitès d'empresa, malgrat treballar àrduament dins d'ells, té com a objectiu el reconeixement de les nostres Seccions sindicals, per a que ningú no s'apropiï de la participació de la plantilla, per a donar veu als i les treballadores, a través l'assemblea i la lluita.
Defensem un model anarcosindicalista d'acció sindical basat en les seccions sindicals d'empresa com a òrgan de representació dels i les treballadores organitzades, i en les assemblees de tota la plantilla com a òrgan unitari de discussió i presa de decisions. Contra el delegat o delegada amb "carta blanca", a la CGT practiquem el control de les seccions sindicals. I contra uns Comitès d'empresa de caire parlamentari, proposem assemblees

unitàries de treballadores i treballadors.
El nostre objectiu no és guanyar eleccions sindicals amb màrqueting per a prendre el pèl a la gent, el nostre objectiu és organitzar la classe treballadora per a lluitar. I lluitar per a guanyar.

Valoració de CGT de l'EPA del tercer trimestre 2014

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

"Precarietat i empobriment, senyals d'identitat del mercat de treball".
El capital, per mitjà dels seus representants en el poder, bé a escala europea (BCE, Comissió Europea, Consell Europeu), bé a escala mundial (FMI, OMC i BM), bé a escala local-estatal (el parlament espanyol), han impulsat la major ofensiva contra el treball des de la II Guerra mundial: per mitjà del saqueig a la riquesa pública, la creada pels treballadors i treballadores, i lliurada a les elits, a les oligarquies, per mitjà de l'expropiació dels drets socials i laborals a la immensa majoria de la població i especialment a qui depenen d'un salari o de pensions.
Per al capitalisme es tractava d'arravassar el poder dels treballadors i treballadores, la seva capacitat de resistència i la seva força en la mobilització. Ho han fet per mitjà de mecanismes legislatius autoritaris: les diferents reformes Laborals i les diverses reformes de les Pensions, que no són sinó mecanismes jurídics empleats per a consagrar una única llibertat, la dels negocis.
L'Enquesta de Població Activa (EPA), és "un bon notari" que dóna fe de l'exposat anteriorment: La EPA del III Trimestre de 2014 acredita com, de manera estructural, el mercat de treball, on actuen i compareixen gairebé 23 Milions de persones a l'estat espanyol (Població

Activa a setembre 2014: 22.931.700 persones), es defineix per la precarietat i l'empobriment.
1. Les persones assalariades amb contracte indefinit en el tercer trimestre 2014 (juliol-setembre) han disminuït en 26.700.
Les persones assalariades amb contracte temporal en el mateix període han augmentat en 122.400. Des de desembre de 2011 (el PP arriba al poder) a setembre 2014, hi ha 263.600 persones menys amb contracte indefinit i, per contra, han augmentat els contractes a temps parcial en 166.000 persones i s'han destruït la xifra de 369.400 contractes a jornada completa en aquests tres anys.
2. L'atur ha augmentat, des de desembre 2011 fins a setembre 2014, en 140.000 persones i en aquests tres anys s'han destruït 789.000 llocs de treball.
3. L'atur juvenil dels menors de 25 anys ha augmentat en aquest tercer trimestre en 27.000 persones, trobant-nos actualment amb un col·lectiu de joves aturats/des, fins a aquesta edat, de 867.000.
4. Les persones aturades de llarga durada ascendeixen a 3,5 milions, és a dir, més del 60% de tots els desocupats/des. Les llars amb tots els seus membres en atur són ja 1.789.400 persones.
L'EPA del III Trimestre 2014, torna a desmuntar la mentida dels "poderosos" (polítics, empresaris i altres "espècies") que diàriament ens expliquen "contes" (el que creix l'economia, el que augmenta l'ocupació, etc.) que fan plorar i indignar a milions i milions de persones ningunejades i robades, en drets i condicions de vida:
a) Al desembre 2011 hi havia 23.440.300 persones en la Població Activa i al setembre 2014, la Població Activa són solament 22.931.700, la qual cosa significa senzillament que 508.600 persones o bé han emigrat o bé ni tan sols busquen ocupació.
b) En el trimestre III del 2014 cau l'atur en 195.000, però solament es van crear 151.000 ocupacions, totes precàries, bé temporals bé d'autònoms (aquests van créixer en aquest trimestre en 58.500), després significa que 44.000 persones es donen de baixa de la Població Activa (emigren o es "desafilien").
Per a la CGT, la realitat (la del mercat de treball inclosa) només pot ser analitzada i interpretada en un sentit: cal repartir el treball i la riquesa i cal fer-lo ara. Dels treballadors i treballadores, dels de baix, de la majoria social depèn si volem donar-li la volta a la realitat i acabar amb aquest saqueig, robatori i expropiació de drets que ens empobreixen i precaritzen les nostres vides i ens fan persones asocials i insolidàries.
Per a CGT, la mobilització, l'ocupar els carrers, el confrontar i desobeir al poder, és l'única garantia d'una vida amb dignitat per a tots i totes.

Morir treballant

Ermengol Gassiot

Tothom sabem que els darrers mesos una epidèmia d'Ebola s'ha estès per l'occident d'Àfrica i que ha matat quasi 2.000 persones. Des de fa setmanes els mitjans de comunicació ens ho han anat explicant. De vegades de manera pausada, però sovint amb notícies alarmistes, com per exemple la de l'hospitalització fa unes setmanes d'un nigerià a Alacant. Sembla com si el drama de l'Ebola, a part de a les farmacèutiques, els estigui anant molt bé als governs i grups de pressió que volen estendre la por a l'arribada d'immigrants (recordeu allò de "50.000 subsaharians esperen assaltar la tanca de Melilla"?).

Mentre l'Ebola es cobrava víctimes a Àfrica, durant aquests tres mesos més de mig milió de persones han mort en accidents laborals i per circumstàncies derivades del seu treball. Ho va dir a finals d'agost Guy Rider, director de l'Organització Internacional del Treball; gens sospitós de radicalisme, per cert. De fet, el que va dir Rider és que cada any moren per aquesta causa al món 2,3 milions de persones. Persones que comparteixen amb la majoria de nosaltres el fet d'haver d'anar a treballar per guanyar-se la vida tot venent la seva capacitat de fer coses o el fruit directe del seu treball. Possiblement perquè en la seva gran majoria es tracta de pobres o simplement de treballadores i treballadors, les seves morts no acostumen a ser notícia. O, com a mínim, no són ni grans titulars ni apareixen a les grans agències informatives internacionals. Ja ho sabem, un treballador mort a la feina generalment no passa de ser un petit espai a la secció de successos del diari local. A la mateixa secció on es pot parlar d'un atracament o d'un petit incendi en un magatzem del barri. Suposo que els directors dels grans mitjans de comunicació han de ser responsables. Us imagineu què passaria si l'alarma social pels morts del treball fos proporcional a la que va generar fa uns anys la grip aviària? O a la que està provocant l'epidèmia d'Ebola?

Però els morts del treball existeixen, són reals, de carns i ossos i tenen noms i cognoms. I la seva mort deixa un buit a milions i milions de persones que eren els seus amics i amigues, companyes o familiars. De fet, l'any 2013 van ser molts més morts que els de les guerres de Síria, Irak, Afganistan, Colòmbia i la R.D. Congo totes juntes. Molts més. Pràcticament un cada 14 segons, uns 6.300 cada dia, quasi 200.000 al mes. En una època en què estem acostumats a injustícies que es mesuren amb grans xifres, la cruesa d'aquesta massacre no ens hauria de deixar indiferents.

Per a fer-nos una idea de la seva magnitud, podem recórrer a l'estudi que el juny de l'any 2008 es va publicar al British Medical Journal. Argumentava que durant un període teòricament de pau, com va ser la segona meitat del s. XX els morts reals en conflictes bèl·lics triplicaven les estimacions oficials. Estimaven que entre els anys 1955 i 2003 uns 5,4 milions de persones van morir per causa de 13 guerres diferents, sent la més sagnant la del Vietnam. Doncs bé, en menys de dos anys i mig, aquesta esgarrifosa xifra acumulada durant quasi mig segle queda superada per la de les persones que treballant s'hi han deixat la vida.

Tot plegat per generar unes plusvàlues als capitalistes. Uns beneficis impregnats de sang, de la de milions de morts i de desenes de milers de ferits greus. Uns morts que pels grans mitjans de comunicació semblen no valdre ni la tinta que haurien de gastar per escriure el seu nom. A més, esmentar-los crearia una alarma social en la direcció equivocada. Una alarma social que no apuntaria cap a persones que pateixen de manera descarnada l'espoli imperialista a l'Àfrica subsahariana. Una alarma que, en canvi, dispararia contra els de dalt: accionistes, dirigents de grans corporacions, d'organismes financers internacionals, governants còmplices, etc.

No penseu, doncs, que és urgent girar la direcció de les nostres pors, inseguretats i odis i adreçar-los cap a la direcció correcta? I, si ens costa fer-ho de manera individual, buscar el recolzament de molts/es i fer-ho col·lectivament?

(Mentre he escrit aquest text, unes 500 persones deuen haver mort arreu del món per un accident laboral)

** Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya.*

El ferrocarril que defensem

Sector Federal Ferroviari de la CGT
http://www.sff-cgt.org

El Govern segueix apostant per un ferrocarril d'elit, eliminant a poc a poc el ferrocarril que utilitza la majoria de la població. Segons les declaracions del President d'ADIF: "Els espanyols usen l'AVE una vegada cada 2 anys. L'objectiu és que l'utilizin 2 vegades a l'any." O les declaracions de la Ministra de Foment del PP: "La privatització del servei de viatgers aprofitarà les vies amb més trens i augmentarà l'ocupació dels trens."

L'any passat el PP va eliminar 2/3 dels trens convencionals, al·ludint a motius econòmics i de baixa ocupació, afectant a 1 Milió de viatgers, i declarant un imperceptible estalvi de 50 Milions.

L'AVE mou 25 Milions de viatgers a l'any, les Proximitats i la Mitja Distància 500 Milions de viatgers anuals. Si analitzem les inversions del govern del PP en el ferrocarril i les dades sobre la quantitat de viatgers que utilitzen l'AVE, veiem que els ciutadans de l'estat espanyol NO viatgen una vegada cada 2 anys en AVE, sinó que uns pocs viatgen molt en AVE i ho paguem entre tots/tes.

Per a justificar el regal de la infraestructura i dels trens pagats amb diners públics a empreses privades, es valen del discurs neoliberal errat que "el privat es gestiona millor" (com exemple Bankia) eliminant el servei públic per a qui més ho necessita.

La inversió de diners públics que fa el PP en el ferrocarril és inversament proporcional als viatgers que utilitzaran el tren de forma habitual i directament proporcional al viatger amb més mitjans per a viatjar. És a dir:

- Serveis que més s'usen tenen desproporcionadament menor inversió de diners públics.
- Viatgers amb més opcions, a més del ferrocarril, major inversió de diners públics.

Estan eliminant el tren que més utilitzem els ciutadans, reemplaçant-lo per un tren elitista que, a més, és pagat amb els diners de tots i totes.

CGT porta molts anys lluitant contra la destrucció del Servei Públic Ferroviari i defensem un ferrocarril públic, social, segur i sostenible, en contra de les decisions dels governs de privatitzar i fer negoci privat amb el que és de tots i totes.

No tots els sindicats som iguals

NO al sindicalisme fraudulent i paràsit

Secció Sindical de CGT a Banco Popular-e

Resulta vergonyós i indignant el panorama de corrupció generalitzada que existeix actualment a Espanya. Família Real, partits polítics, Patronal, i els sindicats del règim (CCOO i UGT), apareixen involucrats en els principals casos de frau als interessos públics.
A hores d'ara és impossible empassar-se que les persones implicades actuaven soles, que ningú coneixia el que feien, o que el que han fet només els ha beneficiat ells. Llavors … Per què nomena una organització a una persona ?, …. La nomena i s'oblida d'ella?
La resposta és clara: Tots saben el que passa, i tots es beneficien.
Queda clar que els partits polítics involucrats, la Patronal, i les direccions de CCOO i UGT formen el que alguns ja anomenen "la casta", i que actuen únicament al servei dels seus propis interessos. Tots plegats són responsables del saqueig.
Des de la nostra perspectiva de sindicalistes ens produeix especial repugnància l'actuació fraudulenta de CCOO i UGT, que deshonren a la classe treballadora. Escàndols en els quals apareixen implicats, com el finançament il·legal a través dels fons per a la formació, el frau en els ERO's, o les prebendes per la seva participació en institucions i taules laborals, etc suposen un engany als treballadors i a la ciutadania, i un enorme perjudici a les arques públiques.
Comportament que es manté en el temps, i que també s'estén a l'àmbit de Citibank. Així, en el recent escàndol de les "targetes black" de Bankia (la relació d'implicats la trobareu en document adjunt) podem observar com Francisco Baquero, de CCOO, ha gastat 266.400 € en restaurants, subscripcions a canals privats de televisió, i viatges, afició que sembla que li ve de quan l'any 2000 Citibank va obsequiar, juntament amb altres dirigents d'aquest sindicat, a un luxós viatge pels Estats Units, i entrades per veure els famosos LA Lakers.
Des de llavors, la relació de "clientelisme" de la Secció Sindical de CCOO amb la Direcció de Citibank ha estat flagrant: signaven tot el que l'empresa els requeria (ERO inclòs), a canvi d'altes sumes de diners, i tracte de favor dels seus membres (prejubilacions, contractacions, permanència en l'ocupació, diners per a activitat sindical, etc) .Tot un autèntic frau laboral que hem vingut denunciant durant anys, fins i tot en via penal, i que molt pocs han volgut veure.
Situació deshonesta que esperem que la Direcció de Banc Popular decideixi tallar, en benefici de la pròpia imatge de l'empresa i del conjunt de la plantilla.

Ja n'hi ha prou de polítics estafadors

Federació Estatal de Treballadors/es de l'Administració Pública - CGT
http://www.cgt.es/fetap

Polítics estafadors. Ja ens ho deia un grup de visionaris (La Polla Records).
Què hem de fer amb aquesta classe política plena de estafadors i estafadores? Culpabilizen del dèficit de les Administracions a les i els Empleats Públics, mentre ells roben a la ciutadania; als i les treballadores —les i els Empleats Públics— ens han retallat en els últims 10 anys més del 28% del nostre salari; ens treuen una paga extra; redueixen els dies de permís, —obtinguts a canvi de congelar-nos el sou— augmenten la jornada laboral i ens sostreuen un sens fi de drets obtinguts.
Aquests i aquestes corruptes, amb ajuda dels seus sequaços, els quals ocupen llocs de lliure designació, cobrant elevats sous (aquests si són ninis), que ni veuen, ni denuncien les irregularitats que en els seus Serveis s'estan realitzant; intenten desmantellar els Serveis Públics, perquè els gestionin les empreses de les seves amiguetes.
El procediment de contractes de les Administracions Públiques, la responsabilitat de supervisar aquests contractes i intervenir i fiscalitzar els pressupostos recau sobre ells i elles i fan els ulls grossos. Però segueixen al seu, a robar-nos, a tirar-nos les culpes de les seves nefastes decisions polítiques i de gestió, són responsables de tota classe de retallades en matèria de dependència, educació, sanitat, justícia… afeblint les Administracions per a justificar l'externalització, com ells diuen, encara que la paraula exacta és privatització dels Serveis Públics que és on han vist el negoci (s'ha rebentat la pantomima aquesta de la bombolla del maó i ja no hi ha tanta comissió per a cobrar) i és aquí on les seves acòlits claven la dent a les adjudicacions públiques per un mòdic tant per cent, que s'emporta el polític de torn amb el presumpte consentiment de les cúpules dels seus partits, com s'està demostrant.
Per això i per molt més, és moment que les i els Empleats Públics, perdem la por a denunciar les irregularitats que s'estan realitzant, està en la nostra mà. Prou silenci!

CGT es persona com acusació popular en el cas Bankia

SP Comitè Confederal CGT

La Confederació General del Treball ha presentat escrit de personació davant el Jutjat central d'instrucció nº 4 de l'Audiència Nacional en les diligències prèvies relatives al "cas Bankia", com part acusadora, exercitant l'acció particular, contra qui resultin responsables dels actes delictius objecte del procés, així com, enfront dels ja querellats, i/o denunciats en el procediment.
El sindicat CGT té representació i implantació en les entitats en les quals s'han produït els fets objecte del procediment i entén que han resultat perjudicats els treballadors d'aquestes entitats, derivant-se unes conseqüències negatives directes per a aquests, tant com treballadors de les mateixes, com ciutadans que formen part de la societat.
CGT ja va tractar de personar-se, sent-li impossible la seva personació a l'exigir-se-li tenir la mateixa representació i defensa que el querellant originari, i exigir-se-li una fiança de 20.000 euros.
CGT entén que les circumstàncies processals han canviat, en la mesura que fets inicialment no inclosos en la querella, com són les possibles activitats delictives respecte de productes preferents i/o subordinats o les despeses realitzades per mitjà de les denominades com targetes opaques, i que fan que aquesta entitat tingui encara major necessitat de l'exercici del dret de l'acció penal.
CGT engegarà una campanya de crowdfunding per a plantar cara a la fiança de 20.000 euros i considera que es fa impossible el compartir la direcció lletrada en la pràctica, pel que ha sol·licitat al jutjat central d'instrucció nº 4 de l'Audiència Nacional una direcció lletrada pròpia del sindicat.
El sindicat declara que han d'exigir-se responsabilitats penals respecte dels fets objecte de la querella i fruit de la posterior instrucció del "cas Bankia".

L'escàndol de les targetes opaques i la casta sindical

Secció Sindical estatal CGT Banc Sabadell

Un nou escàndol esquitxa la ja molt malmesa imatge dels sindicats del règim: la utilització de targetes opaques a la hisenda pública es suma als fraus realitzats amb els ERO, la Formació Ocupacional i el cobrament de dietes milionàries sense justificació.

A la CGT ens felicitem de que les nostres denúncies es vagin consolidant en processos judicials dels quals esperem el màxim rigor. Aquests fets constaten la complicitat de determinats sindicats: CCOO, UGT, SICAM, CSICA, amb les direccions de les empreses per a signar acords lesius als interessos dels i les treballadores que representen.

Però no tots els sindicats som iguals, ens van tractar de temeraris perquè:

Ho denunciem a CITYBANK, on es pagava directament a CCOO i UGT per la signatura d'acords que disminuienn les condicions de la plantilla del banc.

Ho denunciem al banc CAM, on la col·laboració dels sindicats SICAM, UGT i CSICA es pagava, presumptament (obert en aquest moment procés judicial) amb suculentes dietes per assistència a reunions inexistents i freturoses de contingut. On la signatura d'un ERO s'aconseguia després de fer un contracte indefinit a la filla o al fill dels seus alts dirigents.

Ho denunciem a Caja Madrid, on s'aconseguia el suport dels seus sindicats majoritaris (CCOO,UGT, ACCAM) amb suculentes compensacions monetàries i en espècie.

Aquests fets expliquen amb claredat la col·laboració sindical en la destrucció de llocs de treball que vivim en el sector de la banca, expliquen la seva tebiesa en la defensa de les nostres condicions laborals, el no podem fer res, el no podem mobilitzar-nos, etc.

Encara queda per descobrir si també van haver-hi prebendes al Banc Sabadell per l'acord en la modificació substancial de carácer col·lectiu que van signar CCOO, QUADRES, UGT, ELA, CSC, CSICA i Vietnamita el 2013, on amb l'excusa d'un ERTO injustificat (la Direccióva plantejar sobrant de personal en paral·lel a les innombrables prolongacions de jornada i contractacions temporals via ETT que vivíem) van aconseguir suspendre durant dos anys les nostres aportacions al pla de pensions per un valor de 16 milions d'euros (amb l'agreujant que aquestes aportacions surten dels nostres salaris: doble expoli) i treure'ns dos dies de vacances, demostrant amb aquest últim acte que realment faltava plantilla en el banc.

Enfront de tan escandalosos fets CGT es presenta, d'acord amb la renovació política que s'està impulsant actualment en la nostra societat, com el sindicat que defensa amb honradesa els interessos de les i els treballadors del banc, que no ens pleguem a les pressions de l'empresa, que sempre podràs trobar quan necessitis ajuda o assessorament laboral, en contraposició a les organitzacions citades que es dediquen a pressionar a la plantilla diàriament en els centres de treball perquè s'afiliïn però que mai tornes a veure quan sorgeixen problemes laborals.

Som coneixedors que la majoria de l'afiliació d'aquestes organitzacions són gent honrada i que comparteixen amb CGT la nostra anàlisi de la situació actual, sentint-se impotents i fastiguejats de tanta corrupció. A ells ens dirigim obertament instant-los a que abandonin les seves organitzacions sindicals i vinguin a la CGT, per a construir conjuntament el marc laboral que necessitem al Banc Sabadell.

Contra l'abús generalitzat, cal la resposta de la CGT.

Fem memòria: la borsa de treball a Sanitat

Federació de Sanitat CGT Catalunya

La primera borsa de treball es va constituir a Tarragona arrel d'una vaga de zeladors que es va convocar el 20 de setembre de 1989, i era una borsa que garantia contractes de 6 mesos, després 3 d'atur i els tornaven a contractar i això estava garantit fins que tinguessin la plaça.

Passat el temps a cada hospital i primària es van anar constituint les diferents borses de treball, primer per categoria i desprès unificades, cada lloc tenia el seu barem i la borsa estava controlada pels dos sindicats majoritaris de cada lloc i així fins al 19 de maig de 2008, allí l' ICS i els sindicats de la mesa van volgué fotre cullerada! no podien aguantar que sindicats minoritaris, poguessin controlar algun centre, per això van fer el gloriós pacte de la borsa que va unificar barems sense tindre en conte les peculiaritats de cada lloc, va introduir els termes perfils i avaluació de la empresa, els contractes de 6 mesos eren de lliure disposició i la extinció de la circular 9/90.

Aquet pacte el van firmar CCOO, UGT i SATSE, desprès CCOO va sortir del pacte.

Una altra peculiaritat es que només donaven informació als signants del pacte, davant aquestes animalades la CGT va convocar concentracions davant de l'I CS i als centres de treball. Els signants d'aquest acord, veien que la gent se'ls tirava a sobre van denunciar el pacte i en van negociar durant el 2009 un altre, que es va signar el 29 de juliol 2010 (SATSE y UGT). Aquest pacte feia petits canvis però era igual de dolent, els contractes d'un mes i les baixes eren de lliure disposició ,seguia l'avaluació o sigui que més del mateix.

Al febrer de 2009 vam fer assemblees a cinc hospitals, en concret al Joan XXIII, Viladecans, Bellvitge, Can Ruti i a la Vall d´Hebrón i davant d'això, la CGT va continuar fen accions als centres concretament a Joan XXIII vam fer tancades, concentracions, encadenaments, així com a la resta de centres de Catalunya on vam convocar vaga els dies 21 i 28 de gener del 2010 en contra de l'aplicació del pacte de la borsa actual i que igual que l'anterior és una venta als treballadors i treballadores de l'ICS. Davant d'això només queda un camí, la mobilització.

Els aspectes conflictius de l'actual borsa de treball, qüestionats per CGT, estan relacionats amb el que entenem com vulneració del dret constitucional d'igualtat, mèrit i capacitat, ja que permet a l'Administració realitzar contractacions d'un mes sense necessitat d'utilitzar la borsa, a més de permetre que l'establiment de la puntuació estigui bàsicament condicionada per criteris subjectius i unilaterals determinats per les direccions. A això s'afegeix que l'actual borsa de treball també ha suprimit els mecanismes de promoció interna que existien a l'I. Finalment, també defineix de manera inexacta i sense els necessaris mecanismes de control, la possibilitat de l'establiment de "perfils professionals" per a l'ocupació de llocs de treball. Tot això, aplicat també al moviment intern, és un brou de cultiu per a la transformació de l'I en una empresa a la qual accediran i en la qual ocuparan els millors llocs de treball aquelles persones que comptin amb el beneplàcit dels "caps", amb els riscos que això representa en una institució sanitària pública.

Ara toca re-negociar el pacte, ja vorem que faran els gloriosos sindicats de la mesa, l'única sortida és l'organització i mobilització dels treballadors i treballadores del ICS per canviar aquet maleït pacte.

Si lluitem podem perdre, si no lluitem estem perduts!

Pèrdua de drets laborals, explotació i externalització de riscos a Telefònica

Divideix i venceràs

Sara Plaza

En unes dècades, Teléfonica ha passat de 10 a 315 milions de clients... i de 90.000 a 20.000 empleats. El secret: el "noble" art de la subcontractació.

Divideix i venceràs. Aquesta és l'estratègia que ha seguit Telefònica, segons denuncien sindicats i treballadors, des que el Govern d'Aznar el 1997 tragués a la venda l'últim paquet d'accions públiques de la companyia i el 1999 es consumés la seva privatització. "En els 80 i 90 Telefónica tenia entre 75.000 i 90.000 empleats i ara en queden uns 20.000. Els treballadors que falten som nosaltres, que estem en contractes i subcontrates", expressa Javier Marco, membre del comitè d'empresa de Cotronic, una de les contractes més combatives. Marco explica que els que ahir tenien una ocupació fixa i bones condicions laborals avui viuen en precari disseminats entre contractes i subcontractes. Només a Barcelona existeixen set contractes diferents i unes 512 subcontractes.

El gegant de les telecomunicacions signa un contracte amb aquestes empreses cada cinc anys per a repartir els seus serveis d'instal·lació i manteniment. L'últim contracte es va signar el 2012 i en ell s'incloïa una baixada anual de la retribució a les contractes del 5%, tal com explica Jordi Juan, advocat del Col·lectiu Ronda. "El 2013, les contractes van cobrar un 5% menys que el 2012 i així successivament. Les empreses reparteixen aquest ajustament entre els treballadors amb dues conseqüències: el seu rendiment mínim és superior i, entre els autònoms, s'incrementa l'horari laboral. Així, et pots trobar a un instal·lador pujat a una escala a les 21,30h", explica.

Desigualtat salarial

Aquest sistema d'externalització ve acompanyat d'importants diferències en les condicions de treball. I la primera és el tipus de conveni. "Mentre els treballadors de Telefònica tenen un conveni propi que recull part de la tradició sindical d'una empresa que era pública, els treballadors de les contractes i subcontractes es regeixen pel conveni del metall. I això porta una desigualtat salarial important", explica Juan, il·lustrant la situació amb un exemple amb dades de 2011: "Mentre amb el conveni del metall un oficial de primera instal·lador guanyava 20.000 euros bruts anuals, un treballador de Telefònica oficial de segona que duia tres anys en l'empresa guanyava 45.000 euros a l'any", explica. "És com si em parlessis d'un altre sistema solar, són dues realitats diferents", conclou.

A part del que marca el conveni, el sou dels treballadors externs també depèn del sistema de punts. "Els empleats han d'arribar a un mínim de punts per a arribar al rendiment mínim mensual.

Si no arribes, t'exposes a ser sancionat", explica el lletrat. Així, per cada instal·lació, alta o avaria reben punts que només són computats quan s'acaba el treball. "Això fomenta el treball a escarada", afirma. El valor de cada tasca s'ha anat encarint al mateix ritme que disminuïa el pressupost en el contracte signat amb Telefònica. "Els treballadors han passat de necessitar 175 punts mensuals el 2012 a 184 el 2013 i, a l'any següent, 193", explica l'advocat. Javier Marco posa un exemple: "Quan ara faig una alta per a l'operadora Jazztel aconsegueixo dos punts. He de fer-ne cinc al dia per a ser rendible. Abans valia amb fer tres o quatre instal·lacions per jornada".

Externalitzar els riscos

Més enllà del salari, existeix una altra gran diferència que és la gestió dels riscos laborals, tal com denuncia Cristina, treballadora de Telefònica des de fa 27 anys i membre de la Plataforma Sindical En Construcció. "Telefònica té molt pocs accidents perquè el treball perillós s'ha externalitzat. Hi ha morts en les telecomunicacions i són morts externalitzades. Els treballs més perillosos els fan les subcontractes", relata l'empleada de Telefònica que explica que aquesta baula de la cadena, que són empreses contractades al seu torn per les contractes, són les "clavegueres" de la precarització.

"Hi ha diferents nivells i segons vas baixant et trobes pitjors condicions. Ara en les contractes es fomenta que els treballadors es facin autònoms i es converteixin en subcontractes. Jo, si l'empresa no em dóna les mesures de seguretat i la formació necessària, em puc negar a treballar. Ells, si es neguen, a l'endemà estan en el carrer".

Unir-se en la lluita

Quant a les subcontractes, "hi ha casos delirants", afirma Jordi Juan. "Jo he vist a un treballador d'una contracta que té al seu torn una S.L. amb treballadors al seu càrrec. És a dir, amb la nòmina que cobra contracta al seu torn a més treballadors. Amb aquest nivell de subcontractació els treballadors s'enfronten a una flexibilitat brutal", denuncia l'advocat qui es queixa que no hi ha possibilitat de negociació col·lectiva mentre hi ha gent que treballa entre "60 i 70 hores a la setmana". "L'estratègia és divideix i venceràs. Ara mateix no saben ni el personal que tenen, però els dóna igual, no els importa perquè guanyen diners", explica Aitzol Ruiz de Azua, president del comitè d'empresa de Cotronic i així ho demostren les xifres. A dia d'avui Telefònica té uns ingressos de 14.141 milions d'euros nets i ha passat de comptar amb 10 milions de telèfons instal·lats el 1978 a més de 315,7 milions de clients al març de 2013.

Enfront d'aquesta situació, treballadors de les contractes Cotronic, Elecnor, Itete, i Abentel i empleats de Telefònica van decidir barrejar-se el passat 30 de juny en la primera vaga conjunta, que es va celebrar en la província de Barcelona. "Si vas sol ets més vulnerable pel que hem decidit extrapolar la nostra lluita amb altres contractes", explica el representant dels treballadors mentre recalca que la unió és el camí.

ERO a Atento

A més del servei d'instal·lacions i manteniment, l'àrea comercial també està externalitzada. Aquests serveis tampoc viuen aliens a la precarietat, tal com explica Rebeca Muñoz, membre de CGT a Atento Madrid. "Han plantejat un ERO que afecta a més de 800 empleats en una empresa que ha tingut beneficis en l'últim trimestre. Aquesta mesura està totalment injustificada", explica Muñoz, qui assegura que l'amenaça és la deslocalització.

Mentre la plantilla intenta defensar uns llocs de treball amb una mitjana salarial de 750 euros mensuals, l'empresa que opera en 16 països, està publicant ofertes a Amèrica Llatina. "Ens han dit que els treballadors a Espanya generem moltes pèrdues", assegura. La companyia de teleserveis, antiga filial de Telefònica, va ser venuda a l'octubre de 2012 al fons d'inversió Bain Capital. "Aquest fons voltor està donant passos per a reestructurar l'empresa", explica Muñoz mentre relata que Telefònica es va assegurar a Atento com proveïdor de serveis durant nou anys "però no sabem on".

** Article publicat a la revista Diagonal.*

Notícies sindicals

Hospital de Bellvitge, líder en contractes escombraries i precarietat laboral

L'Hospital de Bellvitge és l'hospital més castigat per la política de contractes escombraries de lInstitut Català de la Salut, amb un 50% dels aproximadament 3600 treballadors amb contractes eventuals. La meitat de la plantilla del centre treballa amb contractes de mes a mes, setmana a setmana o fins i tot dia a dia el que confereix unes pèssimes condicions laborals i una agònica incertesa laboral als / les treballadores.
En data d'abril de 2014 el 87,63% dels contractes que es van fer tenien una durada igual o menor a un mes i molts d'aquests contractes escombraries i summament precaris són contractes entre el 66 -75% de la jornada laboral .
Tota la nostra solidaritat amb els companys i companyes que s'estan veient perjudicats per aquests contractes escombraries . Després de molts anys continuen amb una elevada precarietat laboral que any rere any, lluny de solucionar-se, s'agreuja. No hi ha dret, ni hi ha dignitat . Ja n'hi ha prou de prendre'ns el pèl.
Per aquests motius la CGT vam convocar el 8 d'octubre a la porta principal de l'hospital un acte de protesta que reflectís el nostre menyspreu a la política de contractació de la directora de RRHH Monserrat Castella i el gerent Alfredo García amb el lema: "Contractes escombraries per a la direcció de l'hospital "

Concentració a l'Aeroport del Prat, contra la precarització/ privatització d'Aena i la liberalització/ privatització del Sector Ferroviari

El passat 8 d'octubre vam convocar a l'Aeroport del Prat, una concentració de treballadors d'Aena i de les empreses pertanyents al Sector Ferroviari i al Sector Aeroportuari, en protesta per:
- La privatització d'Aena i la liberalització/privatització del Sector Ferroviari.
- La precarització i pèrdua d'ocupació en el ferrocarril.
- En defensa d'Aena i el ferrocarril com servei públic.
- Per l'augment de mesures de seguretat en la circulació dels trens i la nevegació aeria.
- Per l'eradicació de la temporalitat.
- Contra la precarització creixent de les condicions de treball a l'Aeroport de Barcelona-El Prat, Aena i el Sector Aeri.
- Per la recuperació de la qualitat i la seguretat. Contra les retallades, l'abaratiment i la deterioració del servei en l'Aeroport de Barcelona-El Prat, Aena i el Sector Aeri.
- Per la gestió del Sector Aeri, Aena i l'Aeroport en interès i benefici general.
- Contra la privatització, i les maniobres i plans especulatius que perjudiquen a treballadors i usuaris.
La privatització d'AENA i els serveis públics ens afecta a tots i totes. És un espoli del patrimoni públic, que passa a ser privat així que dóna beneficis. També suposa posar la milionària inversió en infraestructures realitzada pels governs en els últims anys, al servei dels beneficis privats. Aquesta inversió ha generat gran part del deute que es paga -i es pagarà- amb els diners de tots i no amb els beneficis d'AENA. Per a pagar aquest deute es retallen serveis públics essencials /sanitat, educació, serveis socials,...), es rebaixen salaris als treballadors i treballadores públiques i a les de les contrates i empreses externalitzades, i es pugen els impostos i els preus dels serveis p0úblics.
La privatització afecta als usuaris i usuàries, ja que comporta el deteriorament del servei i que es faci a un preu més car degut al repartiment de beneficis a les empreses privades, mentre els costos segueixen sent públics. També afecta als treballadors i treballadores ja que significa la rebaixa salarial i l'empitjorament de les condicions de treball, el creixement de les contrates i subcontrates amb pitjors condicions laborals i salarials, i el canvi de treball estable per treball temporal, precari i pitjor pagat.
Per això cridem a mobilitzar-nos contra la privatització d'AENA i la resta de privatitzacions d'empreses públiques.

Trampes als pressupostos de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

La història és per a recordar-la... per a poder-la revertir. I la CGT som dels que no oblidem! Totes i tots hem après moltes lliçons de la lluita conjunta i compromesa d'aquests

darrers mesos i anys, tant des del sindicalisme combatiu com des dels simples llocs de treballs amb autoorganització. Juntes podem, i podem molt! I sense caure en triomfalismes ni posar-nos falses medalles, podem felicitar-nos mútuament pels èxits aconseguits fins ara.
Amb tot, ens cal continuar estant ben alerta amb aquesta direcció política i corporativa de la CCMA que ens continua obsequiant amb una de freda i una de calenta, amb els seus malabarismes distractors habituals en la presentació de l'avantprojecte de pressupostos pel 2015.
Retallades: Brauli Duart ens diu que es retreu d'aplicar-nos noves retallades al capítol 1. Amb trampa! A canvi no aplicarà l'equiparació salarial a tota l'empresa. Deixarem que aquesta provocació ens torni a abocar a una lluita entre companys?
Paga extra: El govern anuncia la seva renúncia a quedar-se amb el 7,14% dels nostres sous via el no pagament d'una "paga extra". Amb trampa! Realment no està pressupostat, i sortirà de l'estalvi de 2,2M€ a costa dels forats productius deixats pels nostres companys afectats pel PAC. No els oblidem!
La CGT exigim que la direcció apliqui la partida prevista per a l'equiparació de categories d'ActivaMultimedia, i que no s'oblidi altre cop d'Interactiva ni de Catalunya Ràdio.

Concentracions al Banc Santander contra les prolongacions de jornada

El 9 d'octubre CGT va clonvocar una concentració a l'Oficina principal del Banc Santander al Passeig Gràcia de Barcelona.
CGT denuncia les prolongacions de jornada al Banc Santander, un mínim de 7 milions d'hores extraordinàries sense cotitzar ni a la Seguretat Social ni a la Hisenda pública ni pagar als treballadors.
El Banc Santander imposa els seus treballador/es la prolongació il·legal de la seva jornada laboral. Cada any la plantilla és forçada a treballar un mínim de 7 milions d'hores extraordinàries, i a més no paga aquestes hores als treballadors, ni les cotitza a la Seguretat Social, ni a l'Hisenda Pública.
No es tracta de casos aïllats, estem davant una estratègia perfectament dissenyada per la direcció del Banc Santander, que s'imposa mitjançant amenaces i repressalies. Aquells que es neguen a prolongar de manera il·legal la seva jornada laboral, a treballar sense cobrar, son degradats, traslladats a oficines allunyades dels seus llocs de residència o, en el cas de treballadors amb poca antiguitat, acomiadats.
Des de fa anys, el Banc Santander està actuant al marge de la llei, imposant a la seva plantilla un horari laboral il·legal i inhumà, que comença a les 8 del matí i que, sovint, finalitza passades les 8 de la tarda. Això significa una flagrant vulneració del Conveni Col·lectiu de la Banca Privada, al que s'estableixen uns horaris molt concrets i una jornada màxima anual de 1700 hores. Però a la major part dels treballadors/es del Banc Santander se'ls obliga a realitzar un promig de 500 hores més l'any.
El Banc Santander no paga a la seva plantilla el temps extra treballat, el que es sense cap mena de dubte un frau, ja que aquest impagament d'aquestes hores fa que tampoc es cotitzi per aquestes a la Seguretat Social, ni es declaren a l'Hisenda Pública.
Així mateix, les repercussions a l'ocupació son evidents, donat que anualment el conjunt de la plantilla de Santander realitza un mínim de 7 milions d'hores extraordinàries, el que suposa la destrucció de més de 4.000 llocs de treball. Aquest frau social resulta més escandalós per tractar-se d'una multinacional de les dimensions del Grup Santander.
Per tot això, CGT ha presentat denúncies davant les Inspeccions Provincials de Treball de tot l'estat i el 9 d'octubre es van realitzar concentracions davant les Oficines Principals del Santander.

Campanya en solidaritat amb treballadora de Servifruit acomiadada a Sitges

La companya Núria Fèlix és delegada de CGT del Comitè de l'empresa Servifruit des de fa pocs mesos, després d'un procés electoral carregat de pressions de l'empresa i la col.laboració de la UGT per fer una candidatura "de la Direcció". Abans, l'empresa l'havia traslladat de l'Hospitalet a Sitges, com a càstig per haver demanat la reducció de jornada per guarda legal dels seus fills menors.
Només sortir escollida, el capitost de l'empresa ha estat assetjant i perseguint l'activitat de la nostra companya, amenaçant amb descomptes de salari, enfocant càmeres a la seva persona i realitzant trucades d'advertència contínues, arribant fins i tot a "prohibir" parlar amb les persones que treballen al seu voltant.
Davant d'aquesta situació de persecució sindical, per haver-se presentat per la CGT i defensar els drets de la plantilla, CGT va convocar una acció de suport mutu concentrant-se el 18 d'octubre durant tot el matí davant de l'establiment de Servifruit a Sitges.

CGT sol·licita a Inspecció de Treball l'aturada immediata de les obres de retirada d'amiant del Palau de Justícia de Barcelona

CGT ha sol·licitat a Inspecció de Treball l'aturada immediata de les obres de retirada d'amiant del Palau de Justícia de Barcelona per no

complir els protocols legals i suposar un risc greu i imminent per als treballadors.
La causa de la denúncia ha estat que al Palau de Justícia de Barcelona s'estaven duent a terme feines de retirada d'amiant, que es van iniciar en data 22 d'octubre de 2014, en concret una substitució de la xarxa de sanejaments fluvials d'aquest Centre de Treball.
La manca absoluta de cap informació als i les treballadores sobre el tema i quines mesures de prevenció de riscos s'havien adoptat, va causar una situació d'alarma entre la plantilla, donant lloc a que 201 treballadors/es signessin un escrit sol·licitant a l'empresa que informés dels riscos que causa aquesta actuació i quines mesures s'havien portat a terme, sol·licitud que no va ser contestada.
Per l'exposat, i degut al risc greu i imminent per a la salut laboral dels i les treballadores del Palau de Justícia de Barcelona, es va sol·licitar a Inspecció de Treball l'aturada de les obres per no complir els protocols legals i el requisit d'informació a la plantilla.

FNAC El Triangle BCN sanciona a 2 delegats de CGT per denunciar a Inspecció de Treball la presència de ratolins

FNAC-El Triangle ha sancionat dos delegats de CGT per absentar-se del seu lloc de treball el matí del passat 17 d'octubre i poder dirigir-se a l'Agència de Protecció de la Salut i a la Inspecció de Treball per denunciar que hi havia ratolins a la zona d'accés a la cuina de la Cafeteria Farggi, situada dins de les instal·lacions de Fnac.
En la sanció, la Direcció de FNAC-El Triangle argumenta que no hi ha cap causa que justifiqui l'abandonament del lloc de treball i, conseqüentment, sanciona, tot i estar assabentada de que els dos delegats, en la seva qualitat de membres del Comitè d'Empresa estaven, en tot cas, exercint les funcions que consideraven pertinents per tal de protegir la salut de treballadors i clients.
Tot i que companyes de la zona afectada van informar als delegats denunciants, el mateix matí en el que s'interposaren les denúncies, que feia dies que s'advertia la presència de ratolins en aquesta zona, FNAC mai va reunir el Comitè de Seguretat i Salut (òrgan en el que la CGT també hi està representada), per tal de donar el degut trasllat als delegats de prevenció.
L'única gestió realitzada per l'empresa amb els representants legals dels treballadors ha estat la de sancionar els dos delegats denunciants, tot considerant que acudir a l'Administració per exposar amb caràcter urgent un potencial problema de salut sanitària, no és una causa que justifiqui l'abandonament del lloc de treball.

Trobada Delegats/des de Prevenció de CGT de Catalunya

El 24 d'octubre de 10h a 14h es va portar a terme una Trobada de Delegats/des de Prevenció de CGT Catalunya a Can Batlló (al barri de Sants, Barcelona), organitzada per la Secretaria de Salut Laboral de CGT Catalunya.
L'objectiu de la Trobada era crear una espai de cooperació i ajuda mútua entre les persones que portem a terme feines relacionades amb la Salut Laboral dins CGT de Catalunya i posar sobre la taula les necessitats pràctiques i reals dels Delegats de Prevenció, estructurant una agenda comuna de treball en temes de formació, recursos, models per a presentar denúncies a Inspecció, Guies Pràctiques, …
A CGT de Catalunya hi ha Delegats/des de Prevenció amb experiència i coneixements en múltiples àmbits, que entenem poden ser aprofitades per altres Delegats/des de Prevenció o afiliats/des que fan feina en matèria de Salut Laboral. Sense poder ser exhaustius (doncs encara es podrien citar molts més) tenim Delegats/des de Prevenció amb llarga experiència en qüestions pràctiques (denúncies a Inspecció, …) , altres que han fet grans treballs premiats en matèria d'ergonomia (FESIM-Metall), altres Físics Nuclears (Sincrotró-Alba) o que han portat a terme campanyes estatals pels afectats per l'Amiant (Honeywell/Federal Mogul), entre molts d'altres.
Volem posar en comú tot aquest coneixement i experiència en matèria de Salut Laboral, i fer xarxa i suport mutu per a col·laborar entre tots i totes per fer més efectiva la nostra lluita en Prevenció de Riscos Laborals.
En la trobada es van fer unes breus intervencions de representants d'algunes empreses on s'ha dut a terme experiències interessants en aquesta matèria:
- Sincrotró-Alba (Sabadell), d'investigació física i química
- Correus (Barcelona), respecte a la experiència en el reconeixement de mobbing i els riscos psicosocials
- Honeywell/Federal Mogul (El Prat de Llobregat), respecte a la lluita dels i les treballadores afectades per l'Amiant
- SEAT (Martorell), respecte als riscos ergonòmics al metall
Posteriorment es dividiren en Grups de Treball per a posar en comú necessitats i problemes comuns de diferents àmbits d'actuació, amb l'objectiu de poder compartir quines formacions o materials ens serien més útils. Els Grups de Treball ja preparats eren Amiant, Metall, Riscos Psicosocials i Investigació física i química, i es vol crear més Grups de Treball.
Fem Xarxa i Suport Mutu en matèria de Salut Laboral. O els seus beneficis o la nostra Salut!

L'Audiència Nacional tomba l'ERO d'Unipost

A partir de la denúncia presentada per la CGT l'Audiència Nacional ha tombat l'ERO aprovat per Unipost, amb el qual pretenia acomiadar 340 treballadors, deixant en ridícul amb la sentència als dos sindicats (UGT i USO) que no havien impugnat l'ERO. L'Audiència Nacional condemna Unipost per presentar un ERO i no executar-lo, com una eina per amenaçar als i les treballadores, caient en frau de llei creant una borsa de "possibles acomiadaments".
UGT i USO no sols no van impugnar l'ERO per acomiadar a 340 companys, sinó que van signar amb l'empresa un ERO de 200 treballadors de manera encoberta, i sens dubte il·legal, ja que s'hagués hagut d'obrir-se un nou període de consultes amb tota la representació sindical d'Unipost, posant de manifest que han signat acomiadaments a esquena dels treballadors/es, una mostra de que prefereixen posar en el carrer a 200 famílies en comptes de defensar tots i cadascun dels llocs de treball. Encara que creiem que amb aquesta sentència aquests acomiadaments ja han estat declarats nuls, des de CGT actuarem contra l'acord signat per USO i UGT.

Concentració a Barcelona contra els trasllats forçosos i la pèrdua de drets a CaixaBank

El 27 d'octubre CGT va convocar una concentració de protesta davant les torres de Caixabank, a l'Avinguda Diagonal de Barcelona. Són molts els motius pels quals CGT decideix portar a terme aquesta protesta:
- Mobilitat geogràfica: Desplaçament d'unes 1.000 persones des de diferents zones de l'Estat espanyol a diferents punts de Catalunya, mostrant una total manca d'escrúpols i sensibilitat, gràcies a un acord signat per tots els sindicats, menys CGT, ELA i LAB.
- Doble escala salarial: Els acords signats al 2012, 2013 i 2014 contemplen la implantació de dobles escales salarials que minven la capacitat econòmica de bona part de la plantilla de diverses formes, en benefici de Caixabank i els seus accionistes.
- Reducció de salaris: Amb la signatura de l'últim acord de 17 de juliol,

la totalitat de la plantilla de Caixabank perd una garantia del 15% de millora sobre el salari anual del conveni. Quan a partir de gener de 2015 s'apliqui l'acord en l'estructura de nòmines hi haurà una pèrdua important de salari. Això ho van signar després de les eleccions sindicals.
- Manteniment de privilegis: Els mateixos que signen que es perdi massa salarial (l'elit laboral i sindical) pertanyen al col·lectiu d'empleats ingressats a La Caixa amb anterioritat a 01-03-1995 i mantenen la seva garantia personal d'una retribució anual, per una sèrie de conceptes, més un 30% de salari sobre conveni.
- Prolongacions de jornades: Generen estrès psíquic i cansament físic i dificulten poder conciliar la vida laboral amb les tasques familiars.
- Estafa a les arques públiques: aquesta enorme borsa de milions d'hores extres que suposa la prolongació de jornades, exerceix un efecte negatiu en tres aspectes, que són, la falta de cotització a la Seguretat social, la falta de declaració a la hisenda pública i la falta de contribució a l'atur amb contractacions necessàries i lògiques. Si hi ha hores extres és perquè hi ha treball extra que haurien de cobrir amb contractacions estables.
- Condicions socials discriminatòries: Nombrosos drets socials a Caixabank, gràcies al suport dels sindicats del règim, discriminen a la plantilla en funció de si s'és empleat ras o directiu; així ens trobem amb menys proves mèdiques i analítiques, falta de cobertura d'assegurança d'empresa en accidents de tràfic, etc.
- Cobertures de baixes i vacances: Les prolongacions de jornades diàries es veuen incrementades en tots aquells casos en que l'entitat, en el seu afany de reduir costos per a pagar-li més a l'accionista, no realitza cobertures de baixes per maternitat i incapacitats fins a deu dies o 70 dies respectivament després del fet, o en períodes vacacionals. La plantilla que es queda a l'oficina ha de portar a terme un augment de la seva càrrega de treball.
- Conveni col·lectiu: Els estalvis en massa salarial (drets laborals o socials) portats a terme a Caixabank, poden veure's incrementats quan els sindicats del règim, aquests traïdors de la classe treballadora, s'asseuen a partir de gener de 2015 a negociar el que pugui ser l'últim conveni col·lectiu del sector d'estalvi.

Prou explotació laboral i persecució sindical a l'Hospital Quiron-Teknon de Barcelona

El passat 19 de setembre es va consumar un nou episodi del impune terrorisme empresarial que vivim aquests temps amb un nou acomiadament massiu en nom de la prosperitat i la sinergia del grup.
Excusa perfecta per precaritzar els llocs de treball i amortitzar llocs del que per a ells són "elements incòmodes". Aquell dia 13 companyes de la llista electoral per la CGT per a les eleccions sindicals del 8 d'octubre van ser acomiadats pel sol fet de voler lluitar i defensar els seus companys. Perquè aquesta empresa té autèntica lèrgia a la gent que lluita de debò i al que representen.
Precarietat Laboral Aboluta,
Tracte vexatori de comandaments intermedis, estafes massives a la seguretat social amb la infracotització de molts dels seus treballadors, flexibilitat horària que ratlla l'esclavitud, plusos capritxosos que malgrat reflectir en el conveni col · lectiu es paguen o no en funció dels capricis del senyoret. Aquestes són les credencials de Quirón i Capio i de la majoria de la classe empresarial ... i els grans sindicats, els de les targetes de crèdit, aquests que haurien de fer valer els treballadors, ens venen amb el seu silenci i la seva inoperància, s'amaguen i dosifiquen el seu treball d'una manera oportunista en funció del temps que falti per a la nova cita amb les urnas.
En protesta per aquesta situació CGT vam convocar el 6 d'octubre de 13 a 14:30h una nombrosa i sorollosa concentració davant la porta principal de l'Hospital, contra la persecució sindical i per la readmissió de les treballadores acomiadades.

Converse

Les companyes del *Centru* de Berga, lo

"Probablement som l'entitat de caràcte

El Tenebres

Els anarquistes de Berga estan organitzats al voltant del Centru. Els locals del Centru estan situats al carrer del Balç número 4 de Berga i al voltant d'aquest locals hi ha diferents projectes. D'una banda, el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs que disposa d'una biblioteca —adherida a la Xarxa de Biblioteques Socials—, un arxiu i una llibreria i que es dedica a la recerca i difusió historicosocial de l'àmbit local per mitjà d'edicions, xerrades i actes i accions diverses. D'altra banda tenim, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, organització específicament anarquista, dedicada a la difusió de les idees i pràctiques anarquistes i membre de la Federació Anarquista Catalana. Finalment, també fa ús de l'espai el Sindicat d'Activitats Diverses de Berga, federat a la CGT. Entrevistem alguns membres del Centru.

- Comencem pel Centre d'Estudis, què és?
El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs és un centre de recerca, documentació i difusió historicosocial de Berga. Des del centre es duu a terme una tasca de recopilació de tot tipus de documentació i materials referents a la història social i sobretot al moviment obrer i al món llibertari d'arreu i en especial de l'Alt Llobregat (Berguedà i nord del Bages).

- Des de quan existeix?
L'1 de desembre de 1986 va ser fundat el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. Els fundadors provenien majoritàriament de la Confederació Nacional del Treball renovada o CNT congrés de València, una escissió de la CNT-AIT produïda en el cas de Berga ja el 1979 donant lloc a la Confederació Catalana del Treball-CNT (CCT-CNT); actualment Confederació General del Treball (CGT). Entre els fundadors hi destacava l'històric militant anarquista berguedà Ramon Casals «Ramonet Xic». Sigui com sigui des de la seva fundació i fins al 1998 l'entitat no va portar a terme cap activitat pública i es va limitar a una tasca bàsicament de lleure, tertúlies i sopars dels seus membres.

- I quan comença a funcionar tal i com el coneixem avui?
L'any 1997 es van començar a posar les bases d'una nova etapa de l'entitat. El mes de maig de 1998 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs organitzava la seva primera xerrada pública, sobre els fets de Fígols de 1932. La xerrada va ser un èxit d'assistència i participació i va ser la primera d'una llarga llista de xerrades i col·loquis que no s'ha aturat des de llavors. Recordem per exemple al 1999 una xerrada sobre el camp d'extermini de Mathaussen al centre cívic de Berga on no s'hi cabia -prop de cent persones- o les animades xerrades sobre la Guerra Civil i la revolució social de l'any 1936 o algunes xerrades dels maquis a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat animades i plenes a vessar.

- I éreu molts?
Llavors encara no, els primers dos anys vam ser molt pocs. Però l'any 2000 entra tot un ampli grup de gent molt jove fet que acaba d'impulsar el projecte endavant i que fa néixer l'Associació Cultural Columna Terra i Llibertat i les dues entitats passen a tenir ràpidament un local compartit al carrer del Balç 4.

- Com funciona el Centru?
Doncs a partir de la voluntat de les seves sòcies, el nombre de les quals no ha parat de crèixer de manera lenta i progressiva. Som més de seixanta a una població com Berga que té 16.000 habitants. Funcionem a partir de les assemblees setmanals i dels grups de treball per projectes: Agenda Llibertària, llibreria, biblioteca, manteniment, Ateneu, etc. Econòmicament es funciona en primer lloc a través de les quotes de les sòcies, en segon lloc per les edicions -Agenda Llibertària, etc.- i en tercer lloc a través de la barra de l'Ateneu -bàsicament de la Patum i algun concert puntual-.

- Al llarg d'aquest anys què heu fet?
Des de 1998 i fins l'actualitat s'ha dut a terme una mitjana de dues activitats al mes (xerrades, projeccions, exposicions, presentacions de llibres, tallers, cursets etc.), de manera ininterrompuda. Probablement es tracti de l'entitat de caràcter cultural i social més activa de Berga. Xerrades, exposicions de tot tipus (d'allò que a cada moment ha interessat a les sòcies és clar), tallers de guitarra, de programari lliure, de nusos o de jurídica laboral, etc.
Hem dut a Berga gent tant diversa i interessant com en Víctor Alba, Francisco Olalla, Antoni Roig, Dolors Marín, Bernat Muniesa, Odette Ester, Gracieta Ventura, Luis Andrés Edo, Enric Casañas, Floreal Barberà, Eduard Pons i Prades, Abel Paz, Joan Vilella, Gabi, Octavio Alberola, Ariene Gransac, Miquel Porter i Moix, Josep Maria Caparrós, Manuel Delgado, Alfonso Hermoso, Núria Pòrtulas, Joan Ulles, Josep Clara, Pere Gabriel, Just Casas, Antoni Castells, Jesús Lizano, Enric Casasses, Blanca Vidal, Josep Grigoll, Francesc Arnau, Ricard Vargas, Manel Aisa, Juanjo Àlvarez, José Luís Villar, Joan Busquets, Txema Bofill, Jordi Martí, Miquel Gallardo i un llarguíssim etcètera o col·lectius com Negres Tempestes, l'editorial Anòmia, els companys que s'oposaven al Pla Caufec, el grup de suport a la campanya contra HLS, de suport a les lluites a Colòmbia, per Palestina, el Salvador, Kosovo, contra els transgènics, de Can Vies, de suport a presos com els de Roberto Catrino, als companys de Torà, Núria, Alfonso, etc.
De grups, cantautors i gent de l'espectacle n'hauríem de fer una llista tant llarga o més que la d'amics que han vingut a explicar-nos o debatre amb nosaltres, del màgic Cambras a Karbunko, passant pel comandante Rock o l'Ataque de la Basura Radioactiva o l'Emilie o el Moi Rojo, tot i que en aquest sentit cal destacar els que més han tocat per ajudar l'entitat o per celebrar el que fos: Kolumna Metralla, després Hormigon Armado i com no, Manolitos Band i HK. Lògicament, grups que tiren endavant companyes del Centre.

- A part de la tasca cultural, de formació i pedagògica participeu en altres formes de lluita? En pots fer una repassada a les principals?
Des del Centre i l'Ateneu Columna s'han engegat lluites molt diverses per millorar la vida a Berga sense deixar de ser persones normals, és a dir sense passar a ser polítics. Amb la creació de la «Plataforma Berga es mou» al 2001 es va exigir a l'Ajuntament de Berga millores generals per les entitats sense ànim de lucre: des de dignificar les condicions per fer les barraques de Patum fins a ampliar els horaris de la biblioteca pública. També per aquells anys, quan els Mossos d'esquadra tot just «aterraven» a la comarca, vam començar a denunciar de manera sistemàtica els seus abusos: al Pèsol negre, amb manifestacions com la de 2003 (més de cent persones) o la de 2004 (mil persones), etc.
El novembre de 2004 els mossos carregaven i ferien joves de la ciutat que circulaven pel carrer un dissabte a la nit. També les del centru vam participar en les manifestacions i accions posteriors.
I per desgràcia vam haver d'assumir tot el que va desencadenar l'assassinat del nostre company Pep Isanta durant la Patum de 2005. Per desgràcia nostre, l'abus d'autoritat més gran que han dut a terme els mossos a Berga va ser just aquest, quan van ometre la seva obligació d'auxili i van «permetre» que matessin el nostre company Pep. Nosaltres tampoc vam estar a l'alçada, pel que fa a l'autodefensa. Algun dia caldrà fer una àmplica reflexió sobre el tema, en tot cas no oblidem ni perdonem el que va passar. En la revista el Pèsol negre s'ha explicat abastament el que va passar. El 2006 i en part com a conseqüència dels fets del 2005 vam començar la lluita contra l'ordenança de civisme de l'Ajuntament de Berga.

- Això de l'ordenança va portar un enfrontament amb la CUP, oi?
Bé, sí tot i que va ser un procés llarg i progressiu. La lluita contra l'ordenança va començar el 2006 i va ser truncada cap el 2008 després de patir la ressaca d'una intensa i llarga lluita i també les conseqüències de la integració en la política

em amb...

ocal llibertari que acull diversos col·lectius

er cultural i social més activa de Berga"

municipal d'algun dels membres de les «incíviques» —l'assemblea que lluitava contra l'ordenança i les multes que la lluita havia generat—. Finalment, l'ordenança la van tornar a aprovar amb un altre nom, ara legitimada pels «joves» de la CUP i per la resta de representants polítics del consistori. La lluita va continuar, ja la majoria no ens conformàvem, però progressivament, es va anar desinflant. Judicialment el Centre va aconseguir tombar algun article però bé, hi ha ordenança i per tant el conflicte pot tornar en qualsevol moment. De fet enguany ens han multat a quatre persones del Centre per fer un mural anarquista en una tàpia. De resultes de tot plegat, van ser expulsades per part dels proCUP de Ràdio Korneta (situada a l'Ateneu de Cal Corneta –autoanomenat llibertari) les companyes del Centre que havien donat vida a aquella ràdio i al programa «Berga Podrida» des d'on van criticar, entre moltes altres coses, l'ordenança de civisme. Rodes punxades, portes i vidres de casa esbotzades van ser la cirereta. Agressions i enemistats irreversibles en van ser el colofó. Tot s'ha de dir. Tot plegat molt trist.

- També heu estat implicats en la Marxa-Homenatge als Maquis, no?
Sí, vam ser un dels grups fundadors junt amb Sallent i Moncada..., per tant des del 1998 que participem a la Marxa, des del principi i de manera ininterrompuda, mai no hem fallat a la cita, sempre hem organitzat algun acte en el marc de la Marxa. És la gràcia de la Marxa que cada grup de manera horitzontal i autogestionada munta el que li sembla, localment: xerrades, excursions, concerts, passis de vídeo, homenatges a maquis o enllaços locals, etc.

- Pel 15 de novembre esteu preparant un homenatge
Sí, estem organitzant un homenatge als companys Puertas, Vilella i Bertobillo que van ser assassinats el novembre de 1949. El 10 de novembre de 1949 van detenir prop d'una vintena de persones a Berga acusades de col·laborar amb la guerrilla anarquista. El dia 14 van assassinar-ne a tres. Es tractava de: Joan Vilella, el Moreno, pagès de Santa Eugínia, Josep Puertas, treballador de Fígols, Josep Bertobillo miner de Fígols. Aquests tres berguedans van ser torturats durant tres llargs dies i finalment foren assassinats a mans de la Guàrdia Civil, se'ls va aplicar la tristament cèlebre «llei de fugues». El motiu de l'assassinat era haver col·laborar amb la guerrilla anarquista, amb els grups del Massana, la única resistència al franquisme en aquella època a la comarca. Aquest fet tant greu, aquesta salvatjada, una més del franquisme, va comptar amb el silenci còmplice de gran part de la societat. De fet a Berga no se'n va parlar més del tema, com si res no hagués passat.

- Ja els havíeu homenatjat no?
L'estiu de 1999 des del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i en el marc de la Marxa-Homenatge als Maquis —iniciativa que havia nascut un any abans— col·locaven una placa en record d'aquest tres companys. La placa va ser arrencada i hi vam tornar l'estiu del 2001 i també fou arrencada. El 2002 hi vam tornar, fent també un mural. Van tornar a fer-la malbé i el 2004 la vam posar més gran, de pedra. La placa va tornar a rebre un atac però la vam restaurar i encara dura. Tanmateix, i malgrat aquest petits però sentits homenatges considerem que la memòria d'aquests tres companys no ha estat prou restablerta i per això volem insistir.
Aquest estiu vam realitzar un mural molt vistós a la Ronda Moreta de Berga. Just aquest any fa 65 anys que la Guàrdia Civil va cometre aquest vil assassinat i volem aprofitar per fer un homenatge com cal, que faci justícia o com a mínim que recordi la ignomínia que va cometre el règim.
El 15 de novembre fem un gran acte d'homenatge a la plaça de les Fonts, lloc on hi havia la caserna de la Guàrdia Civil, on van ser torturades tantes persones. I comptarem amb la presència dels familiars dels companys assassinats, amb Josep Maria Reguant (biògraf de Marcel·lí Massana), amb Joan Busquets (ex membre del grup de Massana i company dels assassinats), el Lúcio Urtúbia (company i amic de Massana, Sabaté, Josep Ester, etc.), el Txema Bofill (ex militant dels GARI) i amb l'Enric Casasses (poeta), el Manolito Díaz (músic i membre del CEJEB) i el Moi Rojo (cantautor).

- I vau editar les memòries de l'exmaqui Joan Busquets
Sí, bé, respecte a textos, l'any 2003 es va editar una reproducció facsímil, el Luz y Vida. Una publicació obrera de Gironella. I efectivament el 2008 es va editar l'autobiografia d'un exmaqui que va actuar per la comarca, El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui. I aquest llibre el vam reeditar corregit el 2013. D'altra banda des del 2009 cada any es treu l'Agenda Llibertària, un projecte que va nèixer fa vint-i-dos anys i que els darrers tres anys es tira endavant des del Centre.

- L'Agenda Llibertària des de quant la feu?
Des del 2009, abans la van fer els de l'Ateneu d'Igualada i abans els del Poble Sec. Nosaltres portem sis anys fent-la i enguany (2015) el tema central és l'anticarcerari, els continguts els han fet parcialment les preses i un euro de cada agenda anirà per les lluites anticarceraries.

- Editeu força cosa no?
No tant, però bé, també hem col·laborat en l'edició de llibres de diversos companys i companyes: El traç de les invisibles (2001), de la Columna Clitoriana, una perspectiva de gènere en relació amb el treball i la

campanya contra Inditex engegada pel CSO La Tremenda de Manresa; i dos poemaris de caràcter social de Gerard Vilardaga Diumenge (2001) i Dimarts (2014). Finalment també s'han coeditat, per tal d'ajudar altres companys, discos musicals de grups de la comarca i de tipus reivindicatiu: el primer disc dels Hormigón Armado, un grup de hardcore de Berga; el disc del grup de rumba Manolito's Band, també de Berga, i la maqueta de La K y la B, un grup de hip-hop de Viladecans amb un so àcrata i reivindicatiu.

- I als vostres locals què hi trobarem?

El local és obert sovint, però de manera fixa tots els dissabtes al matí i els divendres a la tarda. El local és un bon lloc per anar a llegir qualsevol revista antiautoritària d'arreu (estem subscrits a desenes de revistes) o qualsevol dels milers de llibres de la biblioteca.

La biblioteca disposa de poc més de 4.300 obres catalogades i 7.000 més per catalogar. El centre està catalogant els seus llibres al catàleg col·lectiu de la Xarxa de Biblioteques Socials de la qual forma part (www.xarxabibliosocials.org).

- Qué és la Xarxa de Biblioteques Socials?

Doncs som tot un seguit de biblioteques de Catalunya i el País Valencià que col·laborem entre nosaltres i compartim diversos recursos i projectes. Ara mateix som 21. El principal projecte comú és un catàleg col·lectiu en línia (www.xarxabibliosocials.org). Som biblioteques socials, la majoria de nosaltres som especialitzades —per exemple nosaltres en moviment obrer i anarquisme— tot i que també hi ha alguna de generalista com la Josep Pons de Can Batlló. El catàleg col·lectiu és un projecte molt potent, en el qual estem implicats des del principi. És un projecte que ara ja té cara i ulls, després d'anys de treballar-hi i que té moltíssim futur. L'entrada de les biblioteques valencianes ha marcat un abans i un després. El catàleg transforma els dipòsits de llibres dels

sindicats, ateneus i centres socials en llibres a l'abast de totes. A més del catàleg compartim altres projectes a la xarxa.

- També participeu a la coordinació anarquista no?

Bé, des de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat vam impulsar el 2007 la Xarxa Anarquista que era una coordinadora anarquista de grups i persones de l'àmbit català. Va tenir dos anys de vida i va donar com a fruit algunes campanyes com «l'Anarquia és» o contra els antiavortistes, etc. També va donar lloc a una publicació anomenada En Veu Alta. El 2009 va deixar d'existir la Xarxa. I ara, des de fa mesos participem en l'organització de la Federació Anarquista Catalana (FAC), som un dels grups dels que està participant en la seva creació. Crec que hem corregit alguns errors i que la FAC té molt futur.

- Molt interessant, però tornem al local, s'hi fan més coses?

Pel que fa a la llibreria cal dir que vénen llibres de temàtiques socials a les sòcies de l'entitat. La llibreria és bastant completa en aquest sentit.

Cal parlar també del Sindicat d'Activitats Diverses de Berga adherit a la CGT que fa l'assessoria laboral graulita en aquest mateix local els dimarts i dijous a la tarda.

- Sou de CGT?

No, el correcte és dir que algunes de nosaltres estem a CGT i que el sindicat es reuneix en aquest local, però aquí la majoria de la gent no està sindicada, hi ha gent afí a la CNT o a CNT de Joaquim Costa o a l'insurreccionalisme més antisindical i, clar, naturalment també a la CGT. Tanmateix, la CGT està aquí al local i de fet rep la solidaritat de moltes persones no sindicades a la hora de practicar la lluita de classes en diversos conflictes. De fet primer vam fer un sindicat anarcosindicalista, autònom, no federat a cap confederació, era el Sindicat de l'Alt Llobregat, però finalment amb ànim de ser més persones i prioritzant la lluita de classes a les sigles vam fer la CGT. A nosaltres les sigles no ens importen, ens importa la lluita anarcosindical.

- I el El Pèsol Negre, fa anys que surt, oi?

Ui sí, la primera època va ser del 1998 fins al 1999 i l'actual, la segona, és des del 2000. És a dir surt des de fa més de quinze anys. El pèsol tracta temes locals de manera crítica i també informació general i els temes de fons del món antiautoritari d'arreu. És gratuïta i es troba als comerços, biblioteques, fleques, bars i locals diversos del Berguedà i el Bages. També als locals llibertaris d'arreu de Catalunya. La revista té força incidència localment i és també coneguda en els ambients anarquistes catalans. La gent que hem anat fent el Pèsol negre sempre hem volgut fer una publicació des de dins del «món llibertari» cap enfora. Entenem l'etiqueta «llibertària» de la revista de manera oberta a tot allò antiautoritari. Els límits externs són pocs i clars: no es dóna via lliure a res que sigui polític (partits, candidatures, etc.) i ens mostrem contraris a tot tipus d'explotació i autoritat; res de nou. Això es reflecteix en els continguts ja que podeu trobar textos que podrien ser considerats amb l'etiqueta d'insurreccionals al mateix temps que en trobareu d'altes que podrien etiquetar-se d'etapistes, sindicalistes i fins o fins i tot ciutadanes. No hi ha un número de la revista que agradi íntegrament a totes les que la fem i considerem que això és bo.

- Però la revista va aparèixer a Berga, no?

Sí a Berga, Berga el 1998 en format fanzine, van sortir dos números (un l'any 1998 i un altre l'any 1999), tenia una tirada que oscil·lava entre els 100 i els 300 exemplars. L'any 2000 amb nova gent, més jove, va reaparèixer però ja en format revista i amb una periodicitat aproximada bimestral (cada dos mesos), era fet en fotocòpies i va tenir un tiratge que va oscil·lar dels 500 als 700. El 2003 quan apareixia el pèsol en tabloide augmentant la nostra tirada a 3000 exemplars. Un any després havíem entrat en contacte amb les companyes de Sallent, Navarcles i Manresa i amb 6.000 exemplars passàvem de ser la revista llibertària del Berguedà a ser-ho de l'Alt Llobregat i Cardener. Hem arribat a tirar 8.000 exemplars i la paginació a oscil·lat de 24 a 32 pàgines. A partir del número 44 (agost i setembre de 2009) fem 5.000 o 6.000 exemplars, a color i de 24 pàgines. Ara passem ja pel número 66 i des de fa tres números fem només setze pàgines.

- Voleu afegir res més?

En fi que malgrat la poca durada de molts col·lectius llibertaris nosaltres ja portem més de quinze anys i seguim al peu del canó amb un munt de projectes i res animem a la gent a sumar-s'hi o fer els seus propis projectes anarquistes.

LES FRASES

"Funcionem a partir de les assemblees setmanals i dels grups de treball per projectes: Agenda Llibertària, llibreria, biblioteca, manteniment, Ateneu, etc."

"Som un dels grups fundadors de la Marxa-Homenatge als Maquis, que funciona de manera horitzontal i autogestionada"

" Hem col·laborat en l'edició de llibres, fem la revista Pèsol negre, publiquem cada any l'Agenda Llibertària i formem part de la Xarxa de Biblioteques Socials"

"Animem a la gent a sumar-s'hi o fer els seus propis projectes anarquistes"

Sense fronteres

Retallades de drets i lluita sindical al Marroc

Crònica de xerrada del sindicalista marroquí Omar Aziki el passat 1 d'octubre al Vendrell

David Santamaria

Convidat per la CGT del Baix Penedès, el sindicalista marroquí Omar Aziki, membre de la Federació Nacional del Sector Agrícola (FMSA) del sindicat Unió Marroquina del Treball (UMT), va explicar el dimecres 1 d'octubre al Vendrell la situació del Marroc actual des d'una visió sindical.
L'acte l'organitzava la Federació Comarcal de la CGT al Baix Penedès conjuntament amb la Secretaria de Relacions Internacionals Confederal de la CGT, de la qual és secretari Àngel Bosqued. Lucile Daumas, d'origen francès, establerta al Marroc des de fa 40 anys i que forma part del col·lectiu a ATTAC-Marroc va ajudar amb les traduccions.

La crisi al Marroc

Omar va explicar que les crisis del sistema capitalista a nivell internacional també han afectat el Marroc, i que el país ha quedat segrestat per les instàncies més altes d'aquest sistema inhumà, com per exemple l'FMI (Fons Monetari Internacional). El Govern marroquí no té cap capacitat de decisió i segueix rigorosament els dictats que arriben des de les institucions econòmiques mundials.
Amb aquest context i amb un deute públic que va pujar el 2013 fins als 48.992 milions d'euros (cosa que representa un 61,91% del PIB) i un deute públic per càpita de 1.491 euros (tot un despropòsit per als salaris i nivell de vida del país), el govern està començant a aplicar des de fa algun temps dures retallades pressupostàries per a les qüestions elementals i serveis públics com per exemple la sanitat, l'educació, les pensions i un llarg etcètera.
A més, les grans multinacionals franceses són les que, juntament amb l'Estat francès i la col·laboració total del govern marroquí, han dissenyat des de fa molt temps el model econòmic del territori.
El resultat de tot plegat és que els treballadors cobren uns salaris mínims de 160 euros al sector agrícola, de 300 euros al sector públic i de 250 euros al sector industrial.

Vaga al sector públic

El 20 d'octubre, els treballadors i treballadores del sector públic estan cridats a una vaga general de 24 hores convocada pels diferents sindicats, entre els quals la UMT.
Es mobilitzaran, entre d'altres, contra les retallades en les pensions del funcionariat, que passen de jubilar-se a l'edat de 60 anys als 65 i de tenir com a base del càlcul l'últim salari a tenir la mitjana dels últims 3 anys (tenint en compte que tenen uns salaris mínims d'uns 300 euros). Aquesta reforma de les pensions està prevista per a l'estiu del 2015.
Tant la UMT com la resta d'organitzacions sindicals consideren que al Marroc calen uns 500 euros mensuals per viure dignament.

Revoltes sindicals i al Sàhara Occidental

De les mobilitzacions sindicals més importants dels darrers anys al Marroc, Omar va destacar la que ha estat la més important: la revolta de 20 de febrer de 2011, en què es reclamaven augments de sou.
Abans d'aquesta revolta hi havia hagut els aixecaments al Sàhara Occidental el 8 i 9 de novembre de 2010, que van començar al campament sahrauí d'Agdaym Izik i més tard a Al-Aiun i a altres localitats. Les forces de seguretat del Marroc van atacar els sahrauís acampats a Agdaym Izik, una zona desèrtica a uns 16 quilòmetres al sud-est d'Al-Aiun, capital del Sàhara Occidental.
A finals de novembre del mateix 2010 hi va haver nous enfrontaments a Smara i a Al-Aiun. Segons Noam Chomsky, activista anarquista nord-americà, les protestes d'octubre de 2010 al Sàhara Occidental van ser el punt de partida de la coneguda com a Primavera Àrab.

Ofensiva de les polítiques neoliberals

A finals del passat mes d'abril l'Estat marroquí va accedir a les peticions dels treballadors i treballadores magribins i els va augmentar els salaris i les pensions de manera significativa, però els sindicats consideren que encara que és insuficient.
Però ara hi ha una nova ofensiva després dels dictats marcats per l'FMI, que considera que els salaris són massa elevats.
La UMT creu que hi ha un deute públic tant elevat per culpa d'un model deficitari, ja que el disseny de França per aquest país passava simplement per l'aposta en el sector agrícola, cosa que ha implicat haver d'importar la resta de productes necessaris perquè el país pogués funcionar. Per poder-ho fer, el Marroc ha comptat amb els fons de compensació de la UE i els EUA, que han pal·liat les pujades de productes com el petroli i han controlat els preus i la inflació.
Ara aquests fons de compensació estan en perill i el govern marroquí es limita a satisfer els pagaments dels interessos del deute contret en cedir

a les pressions de les grans multinacionals, que fan que es legisli perquè pugui evitar qualsevol tipus d'impost o pagament per instal·lar les seves indústries al Marroc. Fins i tot arriben a ni pagar pels terrenys on s'ubiquen.
Al sector agrícola, les companyies estrangeres han vist que els seus beneficis provenen d'una explotació cada vegada més gran de la classe treballadora, és a dir, reduint salaris i empitjorant les condicions laborals. Això ho fan per competir amb els productes importats per les multinacionals després que s'hagi alliberat el mercat.
Omar va explicar que les empreses que tracten pitjor els treballadors del camp són les espanyoles.

Misèria absoluta per la classe treballadora

Davant les pressions de les diferents patronals, tant del sector agrari, com del sector privat, el govern prepara una reforma laboral amb l'objectiu d'eliminar els salaris mínims dels diferents sectors, així com la limitació i restricció de les llibertats sindicals, que són bastant precàries. Això comportarà una precarització brutal de l'ocupació, que juntament amb la desaparició dels fons de compensació i una més que possible brusca pujada de la inflació, portarà a la misèria absoluta a la classe treballadora.
Els serveis públics s'estan privatitzant, i només hi podran accedir els privilegiats que es puguin permetre pagar quantitats impossibles per a la classe treballadora. La sanitat, l'educació i les pensions són unes de les qüestions més precàries. Destaca la gairebé nul·la atenció sanitària als més desemparats i la mala assistència a la classe treballadora.

La mateixa recepta al Marroc i aquí

Com podem veure és la mateixa recepta a tots els països, per la qual cosa es considera imprescindible unificar les lluites tant a nivell intern com les respostes a nivell internacional.
No som els treballadors els que hem de pagar les desigualtats del sistema, va concloure Omar, de la mateixa manera que a Espanya i el Marroc es fan patents les agressions del sistema capitalista, a la resta de països passa el mateix. I va fer una crida a l'organització dels diferents pobles per donar una resposta conjunta a l'atac capitalista i a seguir amb la col·laboració i bona relació entre la UMT i la CGT, organitzacions que considera i qualifica de necessàries.

La batalla de Kobane i l'expansió de l'Estat Islàmic

Per què el món està ignorant als kurds revolucionaris de Síria?

David Graeber

Enmig de la zona de guerra a Siria, un experiment democràtic està sent destrossat pels fonamentalistes islàmics de l'ISIS. Que la resta del món no se n'adoni és un escàndol.

L'any 1937, el meu pare es va oferir com voluntari per a lluitar en les Brigades Internacionals en defensa de la República espanyola. Un possible cop feixista havia estat detingut temporalment per la revolta dels obrers, encapçalada pels anarquistes i socialistes, i en gran part d'Espanya una autèntica revolució social es va produir, el que va dur a ciutats senceres a l'autogestió democràtica, indústries sota el control dels treballadors, i l'enfortiment radical de les dones.

Els revolucionaris espanyols esperaven crear una visió d'una societat lliure que tot el món podria seguir. En canvi, les potències mundials van declarar una política de "no intervenció" i van mantenir un bloqueig rigorós de la República, fins i tot després que Hitler i Mussolini, signataris ostensibles, van començar a enviar tropes i armes per a reforçar el costat feixista. El resultat va ser anys de guerra civil que va acabar amb la derrota de la revolució i algunes de les massacres més sagnants d'un segle sagnant.

Jo mai vaig pensar que veuria, en la meva pròpia vida, passar la mateixa cosa. Òbviament, cap esdeveniment històric succeeix realment dues vegades. Hi ha mil diferències entre el que va ocórrer a Espanya el 1936 i el que està succeint a Rojava, les tres províncies kurdes en gran part del nord de Síria, avui. Però algunes de les similituds són tan sorprenents, i tan angoixants, que sento que m'incumbeix, com algú que va créixer en una família la política de la qual era en molts aspectes definida per la revolució espanyola, dir: no podem deixar que acabi de la mateixa manera una altra vegada.

La regió autònoma de Rojava, tal com existeix avui dia, és un dels pocs punts brillants –-en realitat un de molt brillant-– que van emergir de la tragèdia de la revolució siria. Després d'haver expulsat a agents del règim del president Assad el 2011, i a pesar de l'hostilitat de gairebé tots els seus veïns, Rojava no només ha mantingut la seva independència, sinó que és un notable experiment democràtic. Les assemblees populars han estat creades com els òrgans de presa de decisions en última instància, els consells seleccionats amb cura de l'equilibri ètnic (en cada municipi, per exemple, els tres alts oficials han d'incloure un kurd, un àrab i un altre cristià assiri o armeni, i almenys un dels tres ha de ser una dona), existeixen consells juvenils i de dones i, en un notable eco de l'organització Dones Lliures-Mujeres Libres, un exèrcit feminista, la milícia "YJA Estrella" (la Unió de Dones lliures, l'estrella fa referència a l'antiga deessa mesopotàmica Ishtar), que ha portat a terme una gran part de les operacions de combat contra les forces de l'Estat islàmic.

Com pot passar una cosa així i encara ser gairebé totalment ignorat per la comunitat internacional, fins i tot, en gran part, per l'esquerra internacional? Principalment, pel que sembla, degut al fet que el partit revolucionari de Rojavan, el PYD, treballa en aliança amb els Treballadors Kurds de Turquia (PKK), un moviment guerriller marxista que des dels anys 1970 ha estat involucrat en una llarga guerra contra l'Estat turc. L'OTAN, els EUA i la UE el classifiquen oficialment com una organització "terrorista". Mentrestant, els esquerrans en gran mesura els descriuen com estalinistes.

Però, en realitat, el propi PKK ja no és res remotament semblat al vell partit leninista i vertical que alguna una vegada va ser. La seva pròpia evolució interna, i la conversió intel·lectual del seu propi fundador, Abdullah Ocalan, que va tenir lloc en una presó en una illa turca des de 1999, l'ha dut a canviar per complet els seus objectius i tàctiques.

El PKK ha declarat que ja ni tan sols tracta de crear un estat kurd. En el seu lloc, inspirat en part per la visió de l'ecòleg social i anarquista Murray Bookchin, ha adoptat la visió del "municipalisme llibertari", cridant als kurds a crear comunitats lliures, autònomes, basades en els principis de democràcia directa, que després s'unirien a través de fronteres estatals – les quals s'espera que es tornin progressivament insignificants. D'aquesta forma, van proposar, la lluita kurda podria convertir-se en un model per a un moviment mundial cap a una autèntica democràcia, economia cooperativa, i la dissolució gradual de la nació-estat burocràtic.

Des de 2005, el PKK, inspirat en l'estratègia dels rebels zapatistes a Chiapas, va declarar un alt al foc unilateral amb l'Estat turc i va començar a concentrar els seus esforços en el desenvolupament d'estructures democràtiques en els territoris que ja controlaven. Alguns han qüestionat si és tan seriós és tot això en realitat. Clarament, romanen elements autoritaris. Però el que ha succeït a Rojava, on la revolució siria li va donar als radicals kurds l'oportunitat de portar a terme tals experiments en un gran territori, contigu, suggereix que això és qualsevol cosa menys una façana. Consells, assemblees i milícies populars s'han format, la propietat del règim ha estat lliurat a les cooperatives administrades pels treballadors, i tot a pesar de continus atacs per part de les forces d'extrema dreta de l'Estat Islàmic (EI).

Els resultats compleixen amb qualsevol definició d'una revolució social. En l'Orient Mitjà, almenys, aquests esforços s'han fet notar: sobretot després que les forces del PKK i Rojava intervinguessin per a obrir-se reeixidament un camí a través del territori de l'EI a L'Iraq per a rescatar a milers de refugiats yezidis atrapats en al Mont Sinjar després que els locals peshmerga fugissin del camp. Aquestes accions van ser àmpliament celebrades en la regió, però notablement gairebé no van cridar l'atenció en la premsa europea o nord-americana. Ara, l'EI ha tornat, amb desenes de tancs de fabricació nord-americana i artilleria pesada preses de les forces iraquianes, per a prendre venjança en contra de moltes d'aquestes mateixes milícies revolucionàries a Kobane, declarant la seva intenció de massacrar i esclavitzar –-sí, literalment esclavitzar-– a tota la població civil. Mentrestant, l'exèrcit turc se situa en la frontera evitant que reforços o municions arribin als defensors, i els avions nord-americans passen per

damunt llançant alguns simbòlics i ocasionals bombardejos, pel que sembla, només per a poder dir que no és cert que no van fer res, com un grup que diu estar en guerra amb els defensors d'un dels grans experiments democràtics del món. Si hi ha un paral·lel avui amb els superficials devots, falangistes assassins de Franco, quin seria sinó l'EI? Si hi ha un paral·lel amb Dones Lliures, qui podrien ser sinó les dones valentes que defensen les barricades a Kobane? El món –-i aquesta vegada més escandalosament, l'esquerra internacional-– serà realment còmplice de deixar que la història es repeteixi?

** Article de David Graeber, antropòleg i activista anarquista nord-americà, publicat a la revista Diagonal, que va ser publicat originalment en la pàgina web de The Guardian el 8 d'Octubre del 2014. Traduït i editat per Renzo Forero.*

Què hi ha en joc a Kobane?

Nora Miralles

Kobane, una petita ciutat kurda situada al nord de Síria, ha esdevingut en el darrer mes la pedra a la sabata de l'Estat Islàmic (EI). En el seu interior, les Forces d'Autodefensa Popular (YPG, en la sigla en kurd) intenten repel·lir el setge islamista, que ha concentrat a la zona una gran part de les unitats que van prendre la localitat siriana de Raqqa, el seu bastió. La ferotge resistència de Kobane, que semblava inexorablement destinada a caure en mans de l'EI, i les imatges de les guerrilleres de la unitat femenina de les YPG (les YPJ), han despertat la curiositat d'un ampli espectre de mitjans, des de la BBC i The Guardian fins a la revista Marie Claire.

Ara que tot apunta que la conjunció entre les tropes terrestres kurdes i els atacs aeris estatunidencs -que finalment s'han decidit a actuar- serà capaç de foragitar l'EI de la ciutat, és moment de preguntar-se: què hauria perdut el món amb la caiguda de Kobane? Què defensen els kurds i les kurdes tan aferrissadament?

Un projecte pioner de convivència a l'Orient Mitjà

Quan la revolta contra Baixar al-Assad va mudar en enfrontament militar, els kurds de Rojava, la regió nord de Síria, van decidir mantenir-se fora del conflicte, declarar l'autonomia dels cantons de Cizre, Afrin i Kobane i construir-hi un projecte pioner de societat multicultural sense Estat, gestionada per assemblees locals i cantonals, on les dones hi tenen un paper polític històric.

Basat sobretot en l'experiència de les comunitats zapatistes, en el model d'organització regional suís, en la constitució plurinacional de Bolívia i en el municipalisme llibertari, la nova societat de Rojava és un experiment que s'allunya d'altres experiències revolucionàries precisament pel rebuig a la construcció d'un nou Estat. "Els estats nació són aliens a les formes històriques d'organització dins l'Orient Mitjà", explica Asiya Abdullah, copresidenta del Partit de la Unió Democràtica (PYD), la formació —lligada al PKK del Kurdistan turc— que lidera el procés. "Són un concepte importat d'Occident fa menys d'un segle i que, per la idiosincràsia de la regió, generen tensions interculturals", afirma. Segons Abdullah, "és per això que no ens plantegem construir un Estat nació dins de Síria. No volem un sistema democràtic només per als kurds o per a Rojava: la nostra proposta és una solució política per a la convivència pacífica entre cultures a l'Orient Mitjà".

Ara mateix cada cantó disposa ja de les seves institucions independents, sempre dins d'un marc de coordinació, malgrat les dificultats de comunicació que imposen l'aïllament —el pare d'Al-Assad i antecessor seu en la presidència de Síria, Hafiz al-Assad, va separar les tres regions amb un "cinturó àrab"— i la guerra.

Lideratges femenins més enllà del simbolisme

El lideratge d'Abdullah no és, al Kurdistan ni a Rojava, quelcom d'excepcional. Un dels puntals del procés de transformació és l'entrada de les dones en l'àmbit públic, sota la premissa que la democràcia va íntimament lligada al seu alliberament. Així, els kurds de Síria han establert quotes electorals del 40% per a les dones i han adoptat el sistema de colideratge del moviment kurd de Turquia, de manera que en cada nivell de representació, ja sigui municipal, cantonal o dins del PYD, hi ha d'haver un home i una dona. Per assegurar-ne la representació política més enllà del simbolisme, a Rojava s'hi han creat, també, assemblees de dones i joves amb capacitat de decisió vinculant.

Pel que fa a les ètnies i cultures minoritàries i històricament apartades dels àmbits de decisió, s'hi han establert quotes electorals proporcionals per a kurds, àrabs, assiriocaldeus, armenis i turcmans i s'hi ha aprovat una Carta Magna que estableix com a sistema de govern "una democràcia radical basada en l'entesa i la coexistència en la diversitat per a tots els pobles".

Els kurds estan convençuts que Rojava serà econòmicament viable. "Hi ha recursos naturals i energètics. Hi volem construir una economia social i cooperativa, que serveixi a una majoria social i no a una petita oligarquia", apunta Abdullah. I adverteix: "No estem disposats a perdre el que hem construït, protegirem l'autonomia kurda a Síria fins a les darreres conseqüències".

** Article de Nora Miralles publicat a Crític, periodisme d'investigació.*

Sense fronteres

Exclusió també és en femení

Ermengol Gassiot

Mon avi, en realitat tots dos avis, treballaven. Les meves àvies, no. De fet, hauria de dir que no treballaven a fora de casa, perquè a casa sí que ho feien. I se'n feien un tip. Cuinaven, rentaven i plegaven la roba. Netejaven la casa. Cuidaven els néts com abans ho havien fet amb fills i filles, pares i sogres. De joves sí que havien treballat fora de casa. Una d'elles ho va deixar quan es va casar. A l'altra, la van "depurar" com a mestre el 1939, d'allà va anar a la fàbrica i, finalment, a casa. Crec que molts de nosaltres coneixem de prop històries similars. Les àvies a casa i els avis a la feina. I, per feina, entenem a fora de casa.

Malgrat que històries com aquesta són d'allò més comunes, molts homes hem de fer un esforç per a recordar quant desigual que pot arribar a ser el món del treball. Una meitat de la població és empesa a tenir un paper més actiu en les tasques de cura de les persones, unes feines que encara ara les administracions públiques es resisteixen a promoure que es reconeguin com a activitats laborals. Casualment aquesta meitat de la població són les dones principalment, com les meves àvies.

Tot això m'ha vingut avui al cap quan m'he mirat un seguit d'estudis que tenia pendents d'analitzar de l'Organització Internacional del Treball. N'he agafat un. El seu titular era impactant. Ens deia que pràcticament el 50% de la població mundial de la tercera edat actualment no rep cap pensió. En el subtítol, a més, hi deia que en moltes ocasiones les pensions són insuficients i que aquesta situació ha empitjorat notablement amb les polítiques de reducció de la despesa pública.

Les idees generals de l'estudi m'eren ben comunes. De fet, moltes les hem estat denunciant des de fa temps. No obstant, les xifres de vegades tenen la virtut de mostrar la realitat nua, amb tota la seva cruesa. Per exemple, ens diu que a l'Estat espanyol només el 68% de les persones de més de 65 anys reben una pensió. Una dada per sobre de la mitjana mundial però, alhora, molt per sota de la mitja d'Europa occidental, que és de poc més del 94%. De fet, el percentatge espanyol és clarament el més baix de la UE dels 15, on hi ha xifres com el 100% de cobertura a llocs com França, Països Baixos, Alemanya, Dinamarca. I també altres estats d'ingrés recent a la UE, com Bulgària, Hongria o Romania tenen percentatges superiors al 95%. En definitiva, a l'Estat quasi un terç de les persones grans no tenen pensió.

Fins aquí aquestes dades m'havien fet arronsar el nas. Quan he entrat a veure com es comportaven en homes i dones la sorpresa ja ha sigut majúscula. Mentre el 97,4% dels homes de més de 65 anys a l'Estat espanyol reben una pensió, les dones que en cobren una amb prou feines arriben al 46,6%. En altres paraules, més de la meitat de les dones no perceben cap pensió, malgrat que segurament han treballat tota la vida. Això si, cuinant i cuidant persones. Un tipus de tasques que, cal no oblidar, són essencials per a la vida. Tornant a les estadístiques, també he pogut veure com després de Malta, és a l'Estat espanyol on la diferència entre homes i dones que cobren pensions és més gran de tot Europa. I de carrer. Tot plegat, una bona dosi de realitat per a pensar una mica. I, de fet, al cap d'una estona estava sorprès de mi mateix. El cert és que les estadístiques reflecteixen una realitat que hem mamat des de petits. Mares, i sobretot àvies, treballant a casa. Sense sou. Sense un reconeixement públic. Un camí que arriba a la vellesa amb l'exclusió d'una cosa tant bàsica com una pensió.

I acabo. Avui he conegut les xifres de quantes persones no cobren cap pensió i que a l'estat on ens ha tocat viure aquesta exclusió s'escriu principalment en femení. Però també he recordat que a part de viure-la, la realitat també l'hem de pensar. I fer que allò que és tant normal no ho visquem, precisament, com una cosa normal. I, a partir d'aquí, a transformar-la.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya.*

Bala perduda

Els senyors de la planta quinzena

Toni Àlvarez

En plena voràgine d'exaltació del concepte 'desobediència civil', situat en el prime time dels "opinadors i todòlegs" que es congreguen cada dia a les tertúlies televisives i radiofòniques del país, trobem que jutgen a sis persones per fer justament això, desenvolupar una campanya de desobediència civil. Sí, a Catalunya, el mateix país que es planteja públicament el seu futur utilitzant-la com a eina de transformació.

Vint anys de denúncies veïnals, campanyes informatives al carrer i accions espectaculars per donar visibilitat a la brutal especulació que suposa el pla Caufec a Esplugues, un pla que s'ha dissolt en un mar de societats i trames que envolten illes de paradisos fiscals i espera que s'acabin de rentar els diners robats pel món en un altre cicle econòmic devastador pel planeta. I en aquest cicle continua la repressió

cap a persones que van contribuir a visualitzar l'enèsima barrabassada dels "senyors de la planta quinzena" i els seus sicaris.

Els meus amics i amigues sabien de la perillositat de desobeir a l'autoritat "competent", massa pastís a repartir com per deixar-lo perdre per "quatre" veïnes i veïns queixosos. Tot i així van decidir continuar i no han deixat de mantenir la flama de la denúncia especuladora. Persistència, fermesa, debat i informació contra obscurantisme i manipulació informativa. Directes i cooperatius, els meus amics i amigues de Ni muts ni a la gàbia, sabien com les gasten els cossos policials i judicials quan obeeixen les ordres dels "senyors de les plantes quinzenes" i per això mesuraven totes les seves accions: noviolentes, explicatives i amb un alt nivell pedagògic per tal de visualitzar la trama especulativa. De manual, que en dirien els experts. Davant de tanta persistència i rigor, jutges i policies, van tirar pel dret i van sumar mentides més codi penal, ja sabem que la policia sempre diu la veritat, fins i tot quan menteix.

Quan desobeeixes una llei injusta, quan denuncies una situació que tot i ser legal és aberrant social, personal o ambientalment parlant, saps del risc que es corre. Però és il·lustrativa la petició fiscal en un Estat de Dret, amb 27 anys de presó a repartir entre 9 imputades —no és aquest d'octubre l'únic judici al qual estan citats—, a més de quasi 10.000 euros de multa més 5.000 d'indemnitzacions, tot sense haver estar identificades pels cossos policials durant les accions denunciades. Sense haver-hi danys personals ni materials, només les denúncies policials per desobediència, desordres i lesions es podria dir que aquestes acusacions són un rècord... Si la la història recent no fos tan cabota per recordar-nos que no són estranyes aquestes denúncies i peticions fiscals en aquest país que volem que sigui normal i "guai".

En aquest país, que s'omple la boca de desobediència civil per exercir drets no reconeguts pels Estats, tenim la paradoxa que es jutjarà, amb penes de presó, a un grup de persones que van defensar el territori amb el seu cos, que el van protegir dels taurons especuladors de les plantes quinzenes i sales nobles d'edificis oficials, amb imaginació, coherència, sentit comú i informació a la resta de població. Aquest primer judici és a 6 persones, però totes sabem que ens jutgen a totes les que, en un moment o altre, vam estar i continuarem a les mobilitzacions contra el pla Caufec. Aquest judici és també un recordatori als que s'atreveixin a molestar als "senyors de la quinzena". No pateixin aquests taurons perquè nosaltres tampoc oblidem i seguirem desobeint lleis injustes i assenyalant-los públicament, la seva infàmia no restarà impune.

Valoració de la Vaga de Totes del #220

Crònica d'una jornada de Lluita Feminista

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

El passat 22 d'octubre es va celebrar una jornada de lluita feminista a Catalunya, sota el lema: "Les dones movem el món. Ara l'aturarem: Vaga de totes", per tal de reivindicar el paper de la dona dins de la societat, així com dins l'àmbit laboral i familiar. Aquesta jornada es va convocar des del col·lectiu feminista "Vaga de totes" (http://vagadetotes.wordpress.com #vagadetotes22o @vagadetotes) del que hi formen part molts col·lectius feministes del territori i del que CGT hi hem participat activament.

El #22o, sota el lema "Nosaltres movem el món, ara l'aturem", es van anar desenvolupant accions durant tot el dia en diferents barris i espais de la ciutat. El dia va començar amb aturades als accessos de Barcelona, però també amb un tall a la N-II a l'altura de Mataró o talls a Vilanova, entre d'altres. Des de primera hora del matí es van organitzar accions a diversos punts de Barcelona: talls en alguns carrers de la ciutat i un esmorzar popular. Aquests talls van marcar el tret d'inici, aturant la falsa normalitat amb la que iniciem les nostres jornades cada dia.

Aquesta convocatòria de lluita denunciava les diferents opressions rebudes des del sistema capitalista i patriarcal imperant. Per aquest motiu, al migdia un grup de dones vem ocupar un espai històricament patriarcal com el del Cercle d'Economia, amb el recolzament fora de l'edifici d'unes 500 companyes. Amb l'arribada de la BRIMO, avisada pel Cercle d'Economia i preocupada també per la visibilitat que tenia l'acció amb tots els turistes visitants de La Pedrera es va desocupar l'espai, amb els lemes com "Patricarcat i capital, aliança criminal", "Comprar i netejar també és treballar" o "Contra el patriarcat: acció directa". Les dones que havíem realitzat l'acció i tot el grup de suport de fora va baixar en manifestació per Pau Claris fins a Plaça Catalunya.

Durant la tarda es van fer diferents xerrades i tallers a Plaça Catalunya, on es van anar concentrant les companyes fins a les 19h de la tarda, per començar la manifestació. Aquesta convocatòria va ser massiva, amb unes 3000 persones manifestant-se en contra el patriarcat que ens oprimeix en tots els àmbits de la nostra vida: social, laboral i familiar, recorrent els principals carrers de la ciutat, amb crits en contra del capital i el patriarcat, pel dret a l'avortament i de decidir sobre el propi cos, les reivindicacions més escoltades durant la manifestació i al llarg de tot el dia, una jornada marcada per l'ambient reivindicativament festiu i de lluita.

Valoració de la jornada de lluita

Aquesta jornada de lluita ha estat un èxit en molts sentits, que hem d'interpretar amb les claus del moment actual. Des de fa molt temps no vèiem una convocatòria, que partís dels moviments socials (teixit del que CGT Catalunya participem i volem seguir participant), que unís a tantes dones i homes al carrer, cridant juntes pels mateixos valors: contra el patriarcat que ens oprimeix i contra un capitalisme que ens vol sotmetre a mans d'uns pocs poderosos.

Sense la nostra força de treball, aquest món que ens venen com l'únic possible no es sustentaria: el patriarcat i el capitalisme no reconeixen que ens necessiten, però totes sabem, que si ens plantem, això s'atura. Ha estat un primer toc d'atenció, des del moviment feminista, però la combativitat ha de pujar, per poder construir un món diferent!

Com a CGT Catalunya se'ns ha interpel·lat directament per convocar una vaga general, des d'una perspectiva feminista, pel proper mes de Març. Concretament, per dilluns 9 de març: fer un 8 de març combatiu, continuant amb un 9 de març de vaga general contra la precarització, la invisibilització, la privatització i les diferents formes d'explotació i discriminació. És un tema que com a sindicat hem de poder discutir, valorar i posicionar-nos, seguint els procediments oportuns.

El 22 d'octubre ha estat una jornada de lluita, convocada sense la cobertura legal de vaga, i la implicació de les companyes a les diferents accions ha estat alta. A més, en molts territoris, reconeixent la centralitat dels actes del 22 d'octubre, els dies previs van fer accions (com per exemple les convocades des de Vallès Feminista el dimarts 21, on CGT també hi ha participat activament). Hi ha una voluntat clara des dels col·lectius feministes de seguir reivindicant els drets laborals de les dones i de totes les persones que pateixen algun tipus de discriminació, contra l'espoli dels recursos naturals i culturals, la destrucció dels nostres barris i ciutats i les retallades dels nostres drets per part d'un sistema criminal que atempta contra el nostre benestar, les nostres vides i el nostre futur.

Portem un nou món als nostres cors! Enderroquem els sistemes que ens oprimeixen! Alliberem-nos del patriarcat i del capitalisme!

Tercera Fira d'Economia Solidària de Catalunya

Redacció

Barcelona va acollir els dies 24, 25 i 26 d'octubre la tercera edició de la Fira d'Economia Solidària de Catalunya (FESC), organitzada per la Xarxa d'Economia Solidària (XES) de Catalunya. La CGT de Catalunya hi va participar amb un estand.

La Fira d'Economia Solidària de Catalunya promou les pràctiques econòmiques orientades a les necessitats humanes i dóna a conèixer una manera diferent de fer economia.

Es tracta d'un aparador dels productes i serveis basats en l'economia social i solidària, que acull totes les pràctiques econòmiques orientades a les necessitats humanes, gestionades de forma participativa, democràtica i responsable socialment i ecològica.

Són unes pràctiques presents en tot el cicle econòmic: producció, distribució, comercialització, consum, estalvi i inversió, i conformen el mercat social. La FESC és un esdeveniment anual amb projecció internacional que reuneix la gran diversitat d'experiències i pràctiques de l'economia social i solidària del territori català.

Enguany, en la seva tercera edició, la fira va tenir lloc del 24 al 26 d'octubre al complex fabril Fabra i Coats, a Sant Andreu de Palomar, Barcelona, espai d'ús públic per a l'experimentació cultural i artística que compta amb més de 12.000 m2 de superfície.

Els objectius de la FESC són donar a conèixer què és l'economia solidària i les solucions que aporta a les necessitats materials de les persones a la seva vida quotidiana. També busca divulgar les alternatives que aporta l'economia solidària a la crisi, donar visibilitat al teixit comercial i empresarial de l'economia social i solidària, incrementar la consciència de 'sector econòmic' entre les protagonistes d'iniciatives d'economia solidària, fomentar la intercooperació entre els agents de l'economia solidària, entre més objectius.

Què és l'Economia Social i Solidària?

Tota aquella activitat econòmica que es du a terme sota criteris democràtics, participatius, respectuosos amb el medi ambient i socialment responsables. Es tracta d'una economia al servei de les persones, basada en la cooperació i el bé comú i regida per principis de transparència i bon govern.

Tota la informació al web: http://www.firaesc.org/

Dinamita de cervell

Procés Embat, per la construcció de l'anarquisme social i organitzat

Entrevista a Miguel Gómez, amb motiu de la presentació de Procés Embat a Barcelona: "Tot el món té dret a posar en pràctica els seus models, però sense hipotecar-nos uns altres 30 anys"

Sancho Ruíz / Marc Rude

- D'on neix Procés Embat?
Proces Embat (http://procesembat.wordpress.com/) neix a partir d'una sèrie de debats durant l'any 2013 d'activistes del moviment llibertari que ens trobàvem en sintonia i que compartíem la necessitat de donar una resposta des de l'Anarquisme Organitzat. Compartíem les mateixes anàlisis i hem intentat arribar a un acord en tant a les solucions. D'aquí neix Procés Embat. Les primeres trobades es van convertir gairebé en una teràpia de grup: "Jo estic en tal o en qual organització", amb tot el món partint de queixes similars, "però bé, això no té empenta, no funciona", "no aconseguim incidir". Fins que arriba un moment en el qual vam pensar "ja està, ja ens hem queixat suficient i cal posar-li remei a aquesta queixa". Per això decidim constituir Procés Embat.

- Llavors, una vegada que sorgeix tot aquest procés de reflexió, decidiu donar un salt endavant i constituir-vos com organització pròpia, però en què consisteix aquesta organització que heu presentat públicament a Barcelona el 3 d'octubre?
Li diem 'procés' perquè encara no és pròpiament una organització sinó que tenim la intenció de crear-la en el futur. Una organització entorn d'uns eixos programàtics, en confluència amb altres processos i grups amb els quals poder treballar per a construir l'Anarquisme Organitzat com alternativa real a la societat capitalista.
No volíem llançar una organització perquè ens semblava pretenciós ja que no teníem capacitat. Pensàvem que calia anar més a poc a poc i no saltar-se etapes. Cal anar sondejant l'ambient per a veure si tenim els suficients aliats en els moviments socials, en els grups anarquistes o, també, en altres moviments polítics. Hi ha un munt de gent que pensa pràcticament com nosaltres i que no s'organitza dintre del moviment llibertari, sinó dintre d'altres moviments (aquí, a Catalunya, per exemple, en l'esquerra independentista o en noves agrupacions de caràcter ciutadà), i molts altres dintre dels moviments socials que estan interessats en aquests plantejaments. Llavors, és necessari posar-nos en contacte i intentar acordar unes línies programàtiques per a avançar, en el sentit de construir un projecte de país des d'un sentit llibertari. És en aquest moment quan podrem llançar l'organització com a tal. Fins a llavors seria saltar-nos etapes.

- Justament, esmentes les noves iniciatives electorals que estan sorgint en els últims mesos, ja sigui Guanyem, a Barcelona, o la sorpresa que va suposar Podem a Catalunya. També han sorgit altres estructures, d'entrada més properes a vosaltres, com la Federació Anarquista de Catalunya... Vosaltres quins aporteu enfront de totes aquestes noves organitzacions?
Les iniciatives electorals es basen en la conquesta del poder. La seva idea és des de les institucions, democratitzar-les i canviar el funcionament social des d'allí. Això és una premissa errònia. Ho és a nivell empíric perquè ja s'ha intentat diverses vegades i no ha funcionat, però, també, perquè els ajuntaments són institucions dintre de l'estructura de l'Estat que no permeten fer el que es vulgui. A més de que la mateixa necessitat d'aconseguir vots per a arribar a altres capes de la societat et fa perdre el caràcter transformador inicial. En aquest sentit, corren el risc d'enxampar-se els dits davant certes aliances amb sectors econòmics ja que ràpidament necessitaran finançament. Des del segle XIX porta passant el mateix. Un munt de nous partits socialistes, fins i tot integrats per anarquistes que es passaven al socialisme (ho intentaven per aquesta via), en menys de deu anys ja havien canviat completament les seves finalitats.
Nosaltres pensem que es pot intentar una via no institucional per a canviar la societat. Que, de fet, és com s'han de canviar les coses i com ara defensen que es canviïn les coses aquests mateixos moviments electorals. Per això nosaltres ens volem centrar en el que hi ha fora de les institucions, sense desmerèixer a nivell individual a tots els companys i companyes que estan militant en aquestes iniciatives. Tot el món té dret a intentar tots els experiments que cregui convenient. Si és necessari el combatre la institucionalització i el procés acomodatici d'aquests partits i aquí estem nosaltres, per a lluitar des del carrer i ajudar a tots els moviments a mantenir-se autònoms respecte al poder.
Pel que fa a la Federació Anarquista. Aquesta es basa en grups d'afinitat, en col·lectius locals tipus assemblees de barri, on tot el món es coneix. Això fa que d'una banda siguin grups pròxims a nivell personal però molt diversos a nivell ideològic. La qual cosa, dut a un nivell de coordinació superior fa que la Federació perdi eficàcia, que no pugui prendre decisions àgils o que no pugui ser presa en compte com actor polític vàlid. Encara que, és cert, que molts d'aquests grups estan fent una tasca

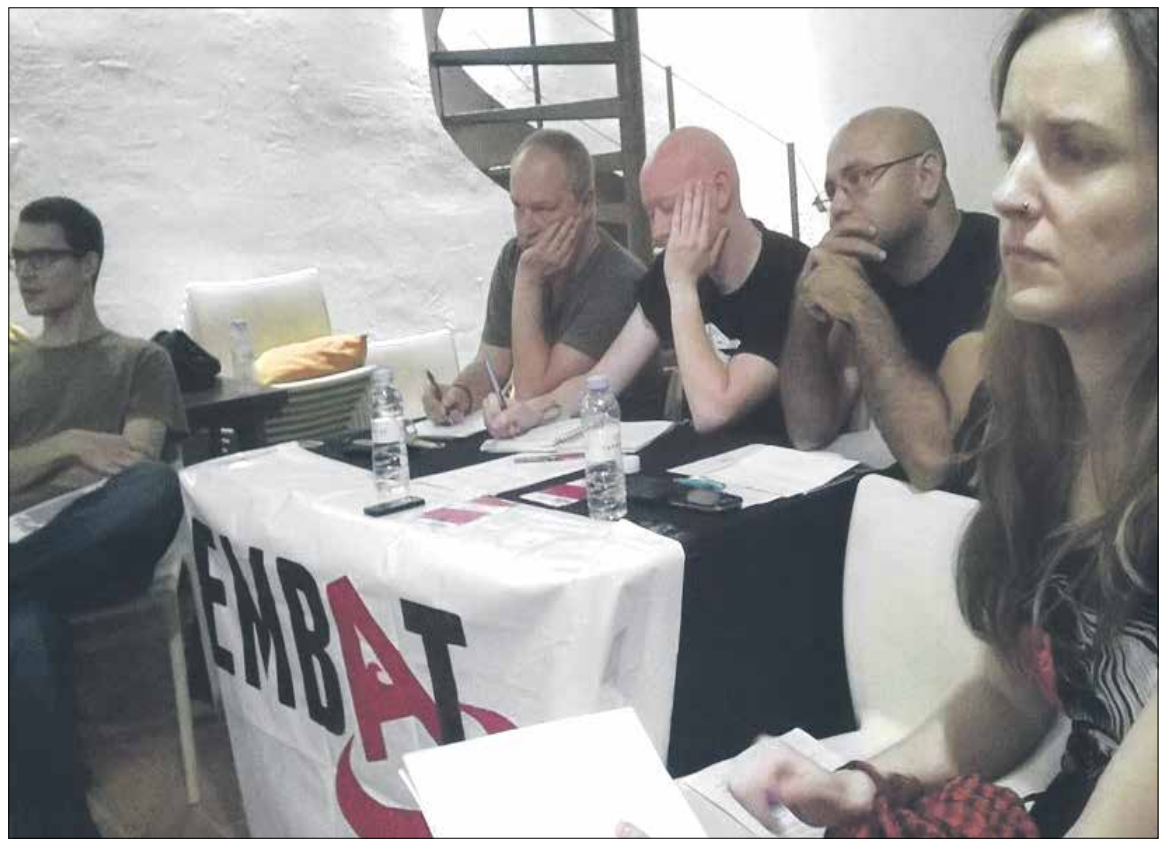

molt seriosa a nivell de debat i de difusió. De fet, el pensament llibertari està ara més present a Barcelona que des de fa dècades i és gràcies a aquests col·lectius.

- 'Confluència', 'generositat' són les paraules més repetides per totes les iniciatives i partits que estan apostant per la via institucional Quin significat atorgueu vosaltres a aquestes paraules?
Nosaltres entenem aquesta 'confluència' a nivell social. Tenim els braços oberts quan hi ha un conflicte social que es resol des de baix. Tenim els exemples de Gamonal o Can Vies, on la via institucional s'ha intentat fins al cansament i al final, la cosa explota. I és en els carrers on es donen aquestes 'complicitats' d'autoorganització. És en aquest aspecte en el qual 'confluirem'. Si el seu treball institucional els va separant dels conflictes reals de la gent, ens començaran a tenir primer allunyats i després al davant.
Quant a 'generositat', tot el món té dret a una oportunitat de posar en pràctica els seus models polítics però clar, sense acabar hipotecant als altres una altres 30 anys. En qualsevol cas, no és el mateix un govern del PP que de Podem o Guanyem i no s'ha de caure en la dicotomia de 'tots són iguals'.

- Des de Procés Embat com veieu el panorama a curt i mig termini a Catalunya. Quins problemes, quins punts il·lusionants i què aneu a aportar com iniciativa?
Positiu és que s'està mobilitzant la societat civil. No es pot pensar que aquest és un procés de dalt-baix. Tot el contrari. És la societat la que en cert moment trenca simbòlicament amb l'estat, comença a mobilitzar-se i arrossega als ajuntaments, institucions... fins que es va involucrant en aquest procés la petita burgesia catalana i els partits com CiU es veuen obligats a reaccionar. Ara és en els partits on sorgeixen divergències. Quan es veuen en la situació de desobeir la llei de l'estat. D'aquí al 9-N serà un altre cantar i si s'arribés a votar creiem que cal provocar la màxima ruptura possible amb les institucions de l'Estat. Per això, nosaltres donem suport estratègicament en la consulta al 'Si-Si'.
Altres grups llibertaris estan difonent el 'No-Si' amb el sentit de 'no a l'Estat però si a la independència a la Troica i al capital'. El que també tindria sentit perquè és un vot nul dintre d'una votació il·legal. Des del món llibertari podem aportar més aviat poc a aquest procés perquè ja les coses estan desfermades i hi arribem tard, fora de temps i sense una veu comuna.

- Tornant a la pregunta anterior Més enllà del 9N que pot aportar Procés Embat en aquest procés a mitjà termini?
Nosaltres seguirem participant i acompanyant en els camins que generin les pròpies persones, tractarem d'enfrontar-nos a les contradiccions que es van generant (com deixar tot en mans d'aquells que hem denunciat com els nostres enemics o com fiar el nostre futur a personatges ja assenyalats com indesitjables). Finalment, fiscalitzar com es desenvolupen les promeses i estar aquí, quan les persones esclatin, si aquestes no es compleixen. És a dir, ser part i no un agent oportunista.

** Entrevista realitzada per Sancho Ruíz publicada a la revista Diagonal.*

Crònica de l'acte de presentació de Procés Embat a Barcelona el 3 d'octubre

El Procés Embat planteja la reconstrucció de l'anarquisme social i organitzat a Catalunya. Una vuitantena de persones van participar a la presentació a Barcelona de la iniciativa a l'Ateneu la Base el passat 3 d'octubre.
"Durruti torna". El creixement experimentat pel moviment llibertari els darrers anys comença a traduir-se en una sèrie de processos que pretenen retornar la veu a una corrent de pensament que, en altres moments històrics, ha tingut un paper protagonista dins el panorama polític català. Dissabte a la tarda, una vuitantena de persones van aconseguir encabir-se al poblesequí Ateneu La Base per tal de tirar endavant el Procés Embat, que treballarà "per la construcció de l'anarquisme social i organitzat".
L'aposta d'Embat, com detalla a la declaració de principis, veu necessari accelerar el camí cap a la "superació del capitalisme i la seva substitució per la propietat col·lectiva gestionada per la classe treballadora; volem la substitució de l'Estat per estructures populars d'arrel assembleària i participativa". Al document es pren consciència, a la vegada, que "la militància anarquista no farà la revolució sola, ja que les revolucions les fa el poble. Aleshores, si no militem a les lluites de les classes populars, si no acompanyem el poble, no tindrem cap possibilitat".
El Procés Embat, segons explicaven dissabte les seves impulsores, neix en un moment en què "a les places es fan pràctiques i discursos llibertaris... i després això deriva en la formació de partits: alguna cosa estem fent malament". Voluntat d'autocrítica i voluntat "d'enderrocar els guetos" seran dos dels pilars de la iniciativa, nascuda arran del debat informal entre companyes de la militància anarcosindicalista: "ens vam posar d'acord de seguida i vèiem la necessitat de portar la reflexió al carrer".

Allunyar-se del sectarisme

El cooperativista Miguel Gómez sintetitza el consens en tres punts: "Ideologia, propaganda i potenciació de totes les lluites populars que enfronten el sistema capitalista". Procés Embat, procés de debat i creació de discurs que no pretén absorbir ni suplantar altres lluites llibertàries, sinó complementar-les: "no volem anar contra ningú ni muntar un xiringuito, el sectarisme no va amb nosaltres. Al revés, volem participar del que ja es fa, sovint des de fora de l'anarquisme tradicional", assenyala Gómez.
"Segur que ens equivocarem, segur que entre nosaltres hi haurà algú que ens deixarà en un temps. Dins d'aquesta premissa, preferim experimentar", comenta Emili Cortavitarte, sindicalista i professor d'història. Prefereix "una definició més pràctica, vivencial i d'acció per a l'anarquisme: amb les etiquetes i l'identitarisme no arribarem enlloc". "Però no podem suportar que es muntin candidatures electorals amb programes que copien el discurs de les places i arrasin a les eleccions europees. Aixo no ho volem i volem contribuir a tot el contrari: els canvis es fan des de baix, amb la gent, de manera assembleària, amb portaveus rotatius,...", conclou Contravitarte.
Les seves impulsores reiteren que el procés Embat no es planteja com una campanya "precuinada", sinó que té una vocació oberta i es convertirà en el que decideixin horitzontalment les persones que a partir d'ara hi participin. "Si la gent vol canviar-li el nom, doncs es canvia". Després de l'èxit de la primera trobada, els debats continuaran des de quarts d'onze del matí el proper dissabte 11 a Can Batlló, també a través xarxes socials.

** Un article de Marc Rude publicat al setmanari Directa.*

Contranunci

Per on començar?

Sobre el procés sobiranista a Catalunya

Víctor A.

Potser aquest és el problema, que no hem començat. Que quasi no hi ha hagut una resposta llibertària o aquesta ha sigut la negació. Que hem viscut d'esquenes, no només a aquest fenomen, sinó en general al dia a dia de la societat.
Dona la sensació que hem estat més ocupats en discutir-nos en qui és l'autèntic revolucionari (ja sigui amb altres anarquistes o amb altres ideologies) en debats endogàmics, creant una identitat que sembla que està més ocupada en legitimar-se com a verdadera, que en treballar pel canvi social. En línies generals, no tenim cap estratègia definida, i no tenim cap capacitat comunicativa, d'anar més enllà del nostre missatge i intentar connectar amb la resta de gent no afí a les nostres maneres i llenguatges.
Un altre punt seria que sovint articulem el nostre pensament en la constant negació. Amb això em refereixo que massa cops ens centrem en la crítica i en el rebuig més que en l'alternativa, semblant que aquest fet a vegades domina la nostra propaganda i els nostres escrits. Els nostres mitjans haurien d'estar plens de propostes més enllà "d'estar en contra de". Tan atomitzats estem que només podem estar criticant aquesta societat i no poder oferir alternatives? I des d'aquesta perspectiva arribem al context actual de Catalunya. Crec que no hem sigut capaces de veure possibilitats per estendre la nostra praxi, en la línia de la negació que comentava abans.
Això és pot connectar amb l'actualitat. Trobem dintre del calaix de sastre que és "l'independentisme" tota una sèrie de discursos i pràctiques heterogènies que fins i tot s'enfronten. Crec que ha sigut un error analitzar aquest com un moviment totalment dirigit per la burgesia i descuidar certs processos que s'estan donant ara mateix.

Una temptativa d'anàlisis

Ara mateix hem de situar un moviment heterogeni que ha reclamat poder votar el 9N, quin model hauria de ser Catalunya. Continuar com ara (No), Un Estat Federal (Si-No), o un Estat Independent (Si-Si). Aquesta consulta és vista com un dret democràtic i serviria com una legitimització per a què les estructures politiques treballin en aquest sentit, tot i que també hi ha veus que aposten (alhora) per un discurs més directe.
Ara mateix el govern de CiU està pinçat. Estem veient dubtes i com comencen a vacil·lar davant l'escenari polític. Com a partit burgès, tenen por a saltar la legalitat al mateix temps que creixen les tensions internes. La historia moderna ens demostra com la burgesia ha intentat anar de la mà del govern central per assegurar-se les butxaques. Molta gent diu que ells realment no són independentistes, i crec que tenen raó. O almenys tenen clar les seves prioritats per sobre qualsevol bandera, volen assegurar-se el poder econòmic.
Però en aquest sentit no podran controlar l'espai parlamentari. Tenen por a anar més enllà amb l'anomenat procés, ja que ells no volen una confrontació real amb l'Estat central, situant-se en una posició on perden l'espai de conversa amb els detractors, i un possible i relatiu "lideratge" del procés entre la gent partidària de la consulta. Si a aquest escenari li sumem les seves polítiques neoliberals i repressives, l'enfonsament de CiU continua en la línia de les últimes eleccions que ells ja van anticipar. La condició del PP d'abandonar la consulta per a poder negociar no és una opció perquè serien desbordats.
Si CiU convoca unes eleccions plebiscitàries com a substitut de la consulta perdria poder, mentre que tardar a fer-ho podria augmentar encara més la seva caiguda. I aquest forat l'ompliria ERC majoritàriament. No conec fins a quin punt de desobediència (en els seus paràmetres) Esquerra està disposada a assumir, però segurament el conflicte entre el moviment ciutadà i el PP anirà augmentant progressivament amb la rotunda negativa de negociar.
No hem d'oblidar que en el pròxim any 2015 entraran al joc les eleccions generals i municipals, amb l'entrada de diferents candidatures municipalistes i creixement de les CUP, una continuació del descens bipartidisme acabant amb la majoria Popular i la possible arribada de Podemos com a tercera força. En aquesta futura conjuntura, poden passar moltes coses, però segurament la majoria absoluta del PP s'acabarà.
També m'agradaria esmentar que una major força del catalanisme segurament generaria més moviment reaccionari, i essent el PP incapaç d'haver aturat aquest, ens hem de preparar per al creixement del feixisme. Recordem que aquest també s'està actualitzant en l'àmbit discursiu i pràctic, intentant sortir del seu propi gueto.

L'indepentisme com a moviment social

L'independentisme, juntament amb el 15M (i el post-15M electoralista), han sigut un dels moviments socials de masses dels últims anys que més persones han mobilitzat. De la mateixa manera a l'interior d'aquests tenen en comú que conviuen moltes perspectives polítiques diferents. Però un element central és la seva perspectiva ciutadanista, cada moviment amb les seves particularitats. En ressaltaria, a trets generals, els següents aspectes:
Transversalisme: Potser a escala discursiva no tan marcat als moviments de les places (Som els de sota contra els de dalt, contra la casta, etc.) De totes maneres, per pura estadística, el gruix ha de ser de la classe treballadora o de la classe baixa-mitjana

(com diu Manuel Delgado).

Una altra cosa és qui dirigeix

Pacifisme: Ambos són moviments pacifistes. Penso que per trencar amb el capitalisme, tard o d'hora s'ha d'arribar a un conflicte violent per la (no tant) vella qüestió anomenada "guerra de classes". Trencar amb Espanya, com he esmentat abans, també significa una reacció (feixista), i crec que sigui difícil que aquesta es divideixi per la via democràtica. No està de menys recordar-ho.
Socialdemocràcia: Més o menys radical depenent de quins sectors. S'exigeix un aprofundiment de la "democràcia" ja sigui per una nova llei electoral, llistes obertes o una consulta. Per una altra banda s'exigeix una gestió pública dels serveis enfront al neoliberalisme, sense qüestionar d'arrel el capitalisme i proposar la col·lectivització dels mitjans de producció.
El perill de tot això és la seva integració en aparells Estatals, que reprodueixen les desigualtats en l'àmbit econòmic i en l'àmbit de presa de decisions. És la cultura del fals diàleg, ja que no es pot negociar amb qui té més poder perquè no estarà mai disposat a cedir-lo. Es prima la manifestació simbòlica envers la capacitat real i material de boicotejar al dominador i donar un cop sobre la taula en condicions menys desiguals.
Però això no és l'ànima del reformisme, i els anarquistes estem en contra d'això? Si, i no. En comptes de criticar allò que no ens agrada i donar-li l'esquena, criticar-ho de manera pedagògica i treballar per a la superació d'aquesta concepció, ja que molts cops podem arribar a pensar de manera semblant, però no utilitzem els mateixos termes, aportant una perspectiva revolucionaria. Construir un moviment amb consciència de classe, no és fàcil gràcies a l'hegemonia cultural hiperindividualista a la que estem sotmesos. Amb el transcurs del temps és possible que els posicionaments es vagin fent més nítids, ja que en l'àmbit polític els burgesos intentaran pactar i les retallades i la crisi aniran continuant, amb la possibilitat d'oferir escenaris per a radicalitzar un moviment de classe.
En la meva opinió, per a superar la socialdemocràcia, hi ha dues vies: hem de construir estructures pròpies de les oprimides. Ja siguin assemblees populars municipals (amb estructures de democràcia directa ben definides, per evitar la dictadura de la informalitat i també les burocràcies) sindicats de classe, cooperatives, grups feministes, casals, ateneus, espais d'oci alternatius, ocupacions en massa de habitatges… No deixen de ser propostes que ja portem a terme amb major o menor èxit, però enxarxades en un projecte comú (que no homogeni). Així potser podrem construir una autonomia per combatre el seu domini.
Per una altra banda no hem d'oblidar també defensar allò que es paga amb els nostres impostos i que no ens deixen gestionar, parlant dels serveis públics. Òbviament estan dissenyats dintre d'una lògica de reproducció capitalista, però la qüestió és caminar cap a la col·lectivització d'aquest i no deixar-los en mans neoliberals.
Si les revolucionaries (en general) no donem un contingut de transformació radical a llarg termini (perquè avui en dia la revolució és impensable) a les perspectives "reformistes" que tan a vegades ens agrada criticar, difícilment aquestes aniran més enllà. Potser no és tan

agradable o radical demanar que les treballadores necessiten 10 minuts més de descans, però si no tenim capacitat de canviar el nostre dia a dia més immediat, no crec que puguem fer-ho a gran escala. I aquesta visió juntament amb altres propostes que potser si podem plantejar-les, podrem anar colant somnis de canvi més enllà de realitzar manifestacions i peticions als polítics de torn. Potser un dia som capaces de prendre i fer, en comptes de demanar i esperar.

Una ratlla per recordar

Veiem que tothom està movent fitxa. I les i els anarquistes? Com moltes sabeu, l'11 de Setembre va haver-hi una acció que va intentar unir la V amb una ratlla, per convertir-la en una ratlla i formar una A. L'acció va suscitar tant elogis com crítiques, però sobretot (almenys per a mi, i segurament per a moltes persones) va posar a la taula un debat, i amb això ja ho agraeixo. I coincidint en bona part amb l'anàlisi que fa la companya de l'enllaç anterior, ens fa falta capacitat d'anàlisi, d'estratègia i de generar propostes. Amb tot això no dic que sigui fàcil, però si alguna cosa és certa és que arribem tard.
Però això seria fer assumpcions a una pregunta. Com a anarquistes tenim o podem aportar alguna cosa a tot això? El nacionalisme no era sinònim de feixisme?
Jo opino que sí, que podem aportar una perspectiva llibertaria amb un objectiu emancipador. No es tracta de reescriure el nostre passat i pujar-nos al seu carro i dir que hem sigut indepentistes tota la vida, sinó que la gent que esta pujat a un moviment determinat miri per altres vies.
Si la paraula democràcia és un mot en constant disputa per a legitimar les diferents accions dels diferents actors polítics, el mateix passa amb la independència. Perquè no és la mateixa independència la que volen CiU o les CUP. Nosaltres podem plantejar la nostra pròpia, la nostra pròpia via, la llibertària.
De fet, tot aquest escenari té una mica de component llibertari. No, no vull calçar-ho ara tot i dir que són anarquistes, sinó simplement que una sèrie de gent creu que la seva voluntat ha de ser expressada i materialitzada, alhora que s'està plantejant la desobediència. La segona part potser no ens agrada tant, ja que es vol legitimar unes estructures representatives i estatals. Però potser seria necessari fer una mica de pedagogia en comptes de girar l'esquena.

Alguns aclariments i interrogants

No entenc que si l'anarquisme és tradicionalment federalista, perquè es suposa un àmbit ibèric de manera predeterminada en les projeccions organitzatives fins i tot quan no hi ha grups dintre de Portugal de les diferents organitzacions que es reclamen com a tal (I algú ha preguntat als portuguesos?) No és això una forma de nacionalisme encobert? (que a sobre s'utilitza per criticar un altre). Jo no parteixo de territoris estancs i definits, així que en un context on un sector important de la població posa aquesta qüestió sobre la taula, alguna cosa s'ha de fer. No sé si mitjançant una votació que guanyes per un determinat percentatge de vots seria el mecanisme per fer efectiu el federalisme, però el cert és que hem de buscar un. I si després Tarragona és vol independitzar i Vall d'Aran es vol unir a Colòmbia, endavant.
Respecte a la dimensió cultural, estic en contra de qualsevol organització social (sigui un Estat o no) essencialista. Dintre d'un territori, les diferents cultures han de tindre cabuda, en un marc de respecte i no dominació. Per una altra banda, podem observar que dintre de qualsevol moviment nacionalista existeix un model cultural concret: ara mateix s'està venent la catalanitat com una cultura pacífica, de consens i integradora. No cal que m'estengui a parlar de CIEs, classes socials, mossos d'esquadra i etc.
En aquest sentit sóc partidari a favor d'un moviment multicultural, de classe. Ara que s'està parlant de la dicotomia "espanyol vs català" podríem posar veure que la dominació pot ser que s'accentua més, és una altra "blanc vs immigrant" (tothom sap que els Europeus i Occidentals que vénen de fora no són anomenats immigrants). En aquest sentit cal treballar amb què el problema no és la gent que se sent espanyola, si no l'Estat espanyol de la mateixa manera que també ho seria un eventual Estat català.
- Para el carro, el que la gent està demanant no és un Estat propi?-

Una temptativa de discurs i posicionament

Doncs sí. Llavors les i els anarquistes no hauríem de pintar res. A menys que siguem hàbils.
Es pot veure que es demana un Estat propi, però també una descentralització i que la voluntat popular pugui ser exercida a través d'una votació. Podem recordar que els Estats són enemics d'aquests factors i que hem de construir les nostres pròpies institucions.
Es pot veure una baralla entre espanyols i catalans. Però hem de recordar que els mateixos problemes que sofreixen els habitants de Catalunya, són els mateixos que sofreixen a la resta de l'Estat. Es pot veure com un moviment dirigit per burgesos. Fins que un dia potser es planteja una vaga general recordant que no volem amos de cap tipus…
Ara mateix és un moment de conflicte que no hauríem de desaprofitar. Debatem-ho, posicionem-nos i avancem cap a la construcció d'eines alliberadores. Perquè recordem, que s'està plantejant desobediència a la recerca de llibertat. Hem de ser crítics amb tot això i explicar que és el que les i els anarquistes entenem per llibertat, mai en clau evangelista i mirant per sobre les espatlles. Potser així ens adonem que tenim més en comú del que pensem, perquè sense el comú, no hi ha comunitat, no hi ha anarquia.
I per si no queda clar, cap pacte amb la burgesia.

** Article de Víctor A. escrit el 7 d'octubre de 2014 dins el debat de Procès Embat sobre el procés sobiranista a Catalunya*

La taula de Porrera

Ayahuasca 2014: la 2a revolució hippie

Artur Sardà

Coincidint amb les festivitats de Misericòrdia, Santa Tecla i la Mercè, me'n vaig anar a Eivissa, a la 1a Conferència Mundial sobre Ayahuasca. Pura coincidència que fos també el cap de setmana de fi de temporada i que l'ambient fiestero s'expandís amb ànsies d'última oportunitat.
La Conferència era cosa seriosa, tant seriosa com la necessitat de fer festes periòdicament, probablement una necessitat bàsica humana, probablement una activitat sagrada. Si no fos per aquesta sortida, universal i eterna, si no fos per aquest carregament de piles regular, ens acabaríem matant els uns als altres per avorriment.
I que tenen a veure aquestes reflexions amb un congrés científic sobre plantes medicinals? Doncs molt! Perquè el tresor que ignorades cultures ancestrals de l'Amazònia han revelat a científics que no són massa estirats per ignorar-los és un remei de primer ordre contra la depressió, l'ansietat i les addiccions (les típiques malalties de persones que no saben gaudir de les festes)! Un remei més sa que els fàrmacs que corren i molt més barat perquè ningú és propietari de la patent. Serà per això que no hi havia cap laboratori farmacèutic entre els patrocinadors?
L'esdeveniment estava organitzat per ICEERS (International Center for Ethnobotanical Education, Research & Service), amb seu a Holanda i delegacions a mig món, essent especialment activa la de Barcelona. Aquesta organització en coordinava un eixam de col·laboradores i entre totes van ajuntar uns 600 participants de més de 50 països diferents.
Les taules de discussió, variades i pintoresques, des dels científics purs i durs que treballaven amb neuroimatges fins als emplomats representants de diversos pobles amazònics, homes i dones medicina, que ens parlaven des d'una lògica molt diferent en aparença, però metàfora al cap i a la fi de les mateixes preguntes i respostes de les que s'ocupa la ciència moderna.
També hi havia advocats, feministes, sacerdotesses i... capsigranys!. Com el Sànchez-Dragó, a qui suposo que van convidar per demostrar que en aquest Univers hi ha d'haver de tot, i que ens va parlar des del seu egocentrisme rampant, aconseguint ofendre als uns i als altres.
I una colla que estan elaborant en base a un ampli consens una mena de Jurament Hipocràtic de Facilitadors de Psicoactius. Neix una nova forma de fer psicoteràpia i neix amb voluntat d'autoregular-se (abans que l'Estat vulgui fotre la seva cullerada des de la ignorància i la prepotència).
I em va sorprendre també l'esperit triomfalista dels antiprohibicionistes, que donen pràcticament per finiquitada aquesta guerra mundial contra la Droga que tantes morts i tant de patiment ha sembrat al llarg de quasi un segle. L'Escohotado va venir a dir que ja només els hi faltava trobar la manera de salvar la cara dels inquisidors, tot i que es canvii radicalment de polítiques.
L'ambient, aquell bon rotllo generalitzat, era molt hippie, efectivament. Però el pensament neoliberal també s'ensumava en el rerefons de tot plegat. La història dels psicoactius terapèutics també pot generar molts bons negocis, i també pot ser utilitzada per abusar els uns dels altres. Per això la necessitat d'alguna mena de codi ètic, diga-li hipocràtic o diga-li com vulguis.
Els hippies han tornat. Són de nou aquí, entre nosaltres. I sabeu una cosa? Han madurat!

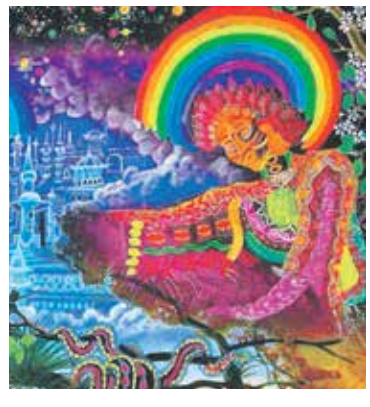

El far

Pi i Margall i les idees federalistes

Ferran Aisa

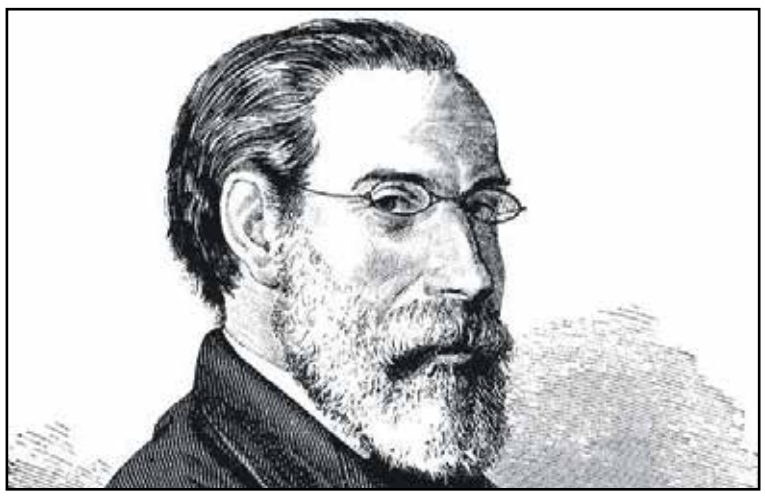

Francesc Pi i Margall va voler projectar les seves idees republicanes federals a l'Estat Espanyol durant la Primera República, que va presidir entre l'onze de juny i el 18 de juliol de 1873. La Primera República Espanyola va naufragar entre revoltes cantonals i discrepàncies entre els partidaris de la federació i del centralisme, finalment el cop d'Estat del general Pavia va acabar amb els somnis republicans federals i novament es va reinstaurar la monarquia del Borbons.

Pi i Margall, però, va deixar una obra important que va influir tant els republicans com els anarquistes, com ara *La reacción y la revolución* (1855), L*as Nacionalidades* (1877) i *La Federación* (1880). Pi i Margall, en el seu llibre *Las Nacionalidades*, fa història de la formació de les nacions d'Europa, d'Orient i dels Estats Units i també dels països de la península ibèrica. Considera que Espanya ha perdut uns grans moments per modernitzar-se i fins i tot cita la guerra de successió de primers del segle XVIII, on Catalunya, València i altres comunitats van perdre les seves institucions i furs davant les polítiques centralistes dels borbons.

Pi i Margall considera que Espanya va perdre més doncs va caure dins de les idees centralistes i absolutistes de la monarquia borbònica. També comenta la importància de les ciutats independents de Grècia i dels municipis romans com exemples de democràcia i cita Plató que afirmava que la ciutat ideal és aquella que no té més de 5.040 habitants.

Pi I Margall fa un gran anàlisi sobre el que representa el federalisme i la seva aplicació en les ciutats i a les nacions. El pensador català argumenta què és la Federació: "La federación es un sistema por el cual los diversos grupos humanos, sin perder su autonomía en lo que les es peculiar y propio, se asocian y subordinan al conjunto de los de su especie para todos los fines que les son comunes. Es aplicable, como llevo dicho, a todos los grupos y a todas la formas de gobierno. Establece la unidad sin destruir la variedad, y puede llegar a reunir en su cuerpo la humanidad toda sin que se menoscabe la independencia ni se altere el caràcter de naciones, provincias ni pueblos. Por esto, al paso que la monarquía universal ha sido siempre un sueño, van preparando sin cesar la federación universal la razón y la Historia".

El pensament federal i de socialisme llibertari de Proudhon no va quedar en l'oblit sinó que va ser recollit per Bakunin i per els anarquistes de la Primera Internacional. Bakunin escriurà inspirat amb el pensador francès la seva obra *Federalisme, Socialisme i Ateisme* on exposa la seva idea i després presenta al Congrés de Ginebra de l'AIT de 1866 proposant la creació dels Estats Units d'Europa: "Que aquests Estats Units d'Europa mai poden formar-se a partir dels Estats tal com ara estan constituïts, considerant la monstruosa desigualtat que existeix entre les seves respectives forces".

Bakunin considera que els estats europeus tal i com els coneixem estan construïts sobre la base de la violència i de la conquesta, per tant la seva constitució centralitzada és contrària a les idees de confederació que han de col·locar en el seu pavelló la pau i la llibertat. Proposa el reconeixement de les nacionalitats com un fet natural que té el dret a la seva existència i a conviure organitzada en el treball, la justícia i la llibertat amb la resta de pobles a través del pacte federal.

Bakunin alhora que exalta la nació critica les idees d'unitat que mou a la humanitat d'una manera tirànica amb un atac a la intel·ligència, la dignitat i el benestar dels individus i dels pobles, ja sigui per mitjans violents o sota l'autoritat de qualsevol idea teològica, metafísica, política o econòmica.

Bakunin també ataca el patriotisme que tendeix a la unitat sense respectar la llibertat, convertint-lo en un patriotisme sinistre, sempre desastrós per els interessos reals i populars del país que pretén exaltar i servir. Aquest patriotisme unionista esdevé un amic de la reacció, és a dir en paraules de Bakunin: <"enemic de la Revolució, de l'emancipació de les nacions i els homes".

El federalisme ha format part de l'organització del moviment obrer, sobretot de caire llibertari i anarcosindicalista. Federalisme i autonomia són dos conceptes que van formar part de la pràctica llibertària dins d'organitzacions com la CNT. El concepte federal i confederal determinava una manera d'organització que servia per els sindicats organitzats a través de federacions locals, comarcals, regionals, nacionals o internacionals perquè ningú s'imposés a ningú i tothom tingués la seva autonomia. D'aquesta manera els sindicats són autònoms entre si, a la vegada que l'individu és autònom dins del seu propi sindicat que federats es cohesionen a tots els nivells. Tothom manté la seva autonomia i les decisions es prenen de baix a dalt, sense centralisme ni autoritarisme.

El federalisme, al contrari del unitarisme, és la major solució que ha aportat la classe obrera llibertària al problema de la unitat. El dinamisme confederal fa que en el seu interior estiguin vivess les llavors de la societat per la qual lluita, sense necessitat d'estímuls ideològics externs, sinó els que es dóna a si mateix, federalment, a cada moment.

Sobre el federalisme ibèric per acabar citaré a Felipe Alaiz que va escriure una monumental obra que continua mantenint la seva vigència *Hacia una federación de autonomías ibéricas,* que va escriure el 1945 al seu exili de França, on afirma: "La nación no es más que el Estado camuflado para dominar y legislar impunemente en determinada área geogràfica, mientras una guerra o cualquier otra causa convencional no altere las fronteras històricas establecidas por otra guerra. Todos los Estados modernos se han constituido mediante guerras o uniones entre dinastías. La llamada unidad española es un mito. El portugués dependió de la unidad española mientras una guerra no lo separó de ella. El castellano y el catalán, como el aragonés, se encontraron de la noche a la mañana sometidos a la unidad política. (...) En España hay un mosaico de razas (pueblos) fundidos en oposición a las fantasías nacionalistas. No hay una raza española originaria, sino un conglomerado con variantes distintas".

Felipe Alaiz vol solucionar els problemes d'Espanya creant una federació d'autonomies ibèriques i promovent la federació local o municipi lliure com veritable columna vertebral del sistema federalista de la mateixa manera que Proudhon ho havia plantejat en el seu escrit *Principi federalista* o Pi i Margall a *Las Nacionalidades.*

La recepta

Llampuga amb pebres (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:
Llampuga
pebres vermells
tomàtiga madura
2 cebes
alls
llorer
farina
oli
sal i pebre bo

Elaboració:
Dins una greixonera començau sofregint uns quants alls aixafats i, en ser daurats, els reservau. Fer bocins grossos els pebres amb la mà i fregiu-los amb el mateix oli dels alls. Reservau. Tot seguit, després d'haver netejat la llampuga i haver-li llevat el cap i les butzes, feim trossos, els salpebram, els enfarinam i els fregim dins dels mateix oli. Si voleu abans els podem colar. A part es fa una salsa amb la ceba tallada molt petita, dos alls trinxats i algunes fulles de llorer. Quan la ceba és gairebé cuita, hi afegim la tomàtiga pelada i capolada, sal, pebre bo i un pelinoi de sucre, per llevar-li l'acidesa. Deixau que la salsa es cogui a foc suau, durant un vint minuts. Feta la salsa, només resta preparar el plat. Posau els pebres i la llampuga frita a baix i la salsa de tomàtiga per damunt. I ja es pot servir. Bon profit!!

(*) A final del l'estiu i octubre llampuga i pebres coincideixen en el temps. La llampuga és un peix que es pot fer de moltes maneres. Aquesta és una d'elles. És un plat que es pot servir calent, fred o teb.

Diccionari militant

Martín Escudero, Antonio (1895-1937): "El Durruti de la Cerdanya" (1)

Antonio Gascón i
Agustín Guillamón

Biografia

Antonio Martín Escudero, més conegut pel menyspreador sobrenom de "el Coix de Màlaga", va néixer a Belvis de Monroy (Càceres). Era fill de Celestino Martín Muñoz, pagès, i d'Ascensión Escudero Jara, de professió "el seu sexe". Al naixement d'Antonio, tots dos tenien 26 anys d'edat. La coixesa que patia es devia a una ferida rebuda durant les jornades revolucionàries de la Setmana Tràgica de Barcelona (1909). Segons altres versions la causa de la coixesa va ser una osteïtis.

Contrabandista especialitzat, juntament amb César Flores, en el pas d'armes per la frontera per proveir als grups d'acció, el 1922 tots dos van ser actius col·laboradors habituals del grup Els Solidaris, del qual formaven part.

Exiliat a França des de 1924 fins a 1934. Va regentar una minúscula paradeta de sabater en un racó annex a una carboneria auvernesa, al bulevard Montparnasse de París. El 1927, residint a Aubervilliers, va tenir amb una companya, el nom complet de la qual desconeixem, una filla anomenada Florida Martín Sanmartín, que li va sobreviure a la seva mort, el 1937. En aquesta ciutat va treballar primer en la construcció i després en un garatge.

Després dels fets revolucionaris d'octubre de 1934, Martín va tornar a Barcelona, no se sap si per pròpia decisió o per mandat de l'Organització, del que resulta falsa la llegenda del seu empresonament durant tres setmanes a causa dels Fets d'Octubre, o la de que se'l veiés conspirant en alguns pobles.

Va ser llavors quan va decidir instal·lar-se a la Cerdanya, on va treballar en diverses empreses i oficis (paleta, jornaler, cambrer) a banda i banda de la frontera: mosso a la fàbrica de llet Sali a Puigcerdà, paleta a Bellver, jornaler a Sallagosa, cambrer a Font-Romeu, o picant pedra a la carretera de Meranges, a preu fet segons els metres cúbics extrets, o en l'empresa Py d'Osseja, a la Cerdanya francesa.

Al març de 1936 va actuar a Puigcerdà com a líder i portaveu sindicalista davant la patronal, participant en diversos mítings locals. Al maig de 1936 va assistir al Congrés de la CNT a Saragossa, com a delegat pels sindicats de la Cerdanya. Ambdós fets demostren que era un destacat militant cenetista.

Tenia un germanastre, Blanc Martín Milar, que a l'inici de la guerra va estar a la Conselleria de Defensa, fent-se cridar Rojo en lloc de Blanco, i del qual no sabem res més.

Al juliol de 1936 no hi va haver a Puigcerdà cap enfrontament ni lluita d'importància, ja que resultava molt fàcil la fugida dels elements dretans a França. És fals que Martín sortís de la presó en aquells dies, com afirmen alguns, ja que no estava pres, sinó que era hoste a la Fonda de Ca l'Aragonés, on també s'allotjava el seu malaguanyat amic Segundo Jordà Gil, afusellat a Girona el 1943.

A partir de la Mútua Puigcerdanesca, i gràcies a diferents col·lectivitzacions del comerç i a l'expropiació de diverses indústries locals, es va constituir una Cooperativa Popular, que va tendir a la creació d'un monopoli comercial a Puigcerdà i rodalies, que es va intentar ampliar a tota la Cerdanya, amb la creació de noves cooperatives en diferents poblacions.

El Comitè de Puigcerdà, presidit per Antonio Martín, controlava la frontera i, per tant, el pas d'armes i aliments, així com la fugida de capellans i dretans, i per suposat la fugida de desertors de la causa republicana. Va intentar imposar progressivament a tota la Cerdanya un preu just del blat, la llet i la carn produïdes, amb la finalitat d'impedir l'especulació dels propietaris i facilitar a una Barcelona famolenca una producció alimentària a preus assequibles.

El 9 de setembre de 1936, Martín estava realitzant una gira per França, recaptant diners, armes i aliments per a la Revolució. No es trobava per tant a Puigcerdà en el moment de la matança de 21 dretans. Però alguns dies després va reivindicar, en assemblea popular, aquell ajusticiament de feixistes, plantejant com a alternativa al rebuig d'aquella acció repressiva la dimissió en bloc del Comitè Revolucionari de Puigcerdà. L'assemblea va decidir la continuïtat del Comitè, que a finals d'octubre va prendre el nou nom de Comitè Administratiu, en el qual Martín exercia la cartera de Governació.

Joan Solé, l'alcalde de Bellver, tractant de bestiar i petit propietari ramader i agrícola de la comarca (un mul, unes 20 vaques i ocasionalment un toro), va encapçalar la resistència d'aquest poble, en el qual l'Esquerra (ERC) havia aconseguit mantenir la seva força en no participar en la revolta d'octubre de 1934; d'altra banda Solé apareixia sota l'aixopluc d'una entitat cívica local: el Bloc Republicà Catalanista. Joan Solé es va enfrontar a les pretensions hegemòniques del Comitè de Puigcerdà, intentant defensar els seus interessos econòmics particulars. Com tractant de bestiar era partidari del lliure mercat i s'enfrontava visceralment, com tants altres propietaris de Bellver, a la política col·lectivista i "monopolizadora" del Comitè de Puigcerdà.

No era res personal, ni tampoc un enfrontament ideològic. Antonio Martín i el Comitè Revolucionari de Puigcerdà eren, a ulls dels tractants de bestiar i petits propietaris de Bellver, uns xarnegos, anarquistes i salvatges, que atemptaven contra la seva manera de vida tradicional, per enriquir-se personalment a costa d'ells: catalans defensors de la propietat privada i de l'ordre civilitzat "de sempre".

Aquí s'origina la llegenda negra del "coix de Màlaga". Antonio Martín era un autèntic diable per als propietaris de Bellver, perquè tractava d'imposar un preu inferior a 1,25 pessetes per quilo de carn al preu que pretenien, perquè intentava alguna cosa similar amb la llet i el blat, i perquè a més volia encegar-los una altra font d'ingressos tradicional, molt lucrativa: el contraban (inclòs el de bestiar) i el pas clandestí de persones per la frontera, operació de la qual s'encarregaven gent d'Estat Català i del PSUC, tot cobrant importants quantitats de diners.

El Comitè Revolucionari de Puigcerdà havia creat La Comunal, una cooperativa de producció i de consum, que tendia a monopolitzar tota la producció agrícola i ramadera de la Cerdanya, amb l'objectiu d'evitar l'especulació i vendre blat, carn i llet a una Barcelona famolenca a uns preus barats. Aquest va ser el "gran delicte" del coix Antonio Martín: evitar que els petits propietaris de Bellver s'enriquissin a costa de la fam dels treballadors barcelonins.

Fracassat el cop independentista contra Companys, al novembre de 1936, gràcies a la intervenció de la CNT, una de les unitats que havien d'haver participat en aquell cop, el Regiment Pirinenc nº 1 de Catalunya, va decidir enviar la seva companyia d'esquiadors a La Molina, al desembre, amb l'objectiu d'acabar amb l'hegemonia dels anarquistes de Puigcerdà. Amb el pretext de guardar i protegir la frontera van situar patrulles a Bellver amb caràcter permanent, fet que va permetre a aquest poble plantejar una sèrie de conflictes amb el Consell de Puigcerdà, darrera dels quals s´encobria la defensa a ultrança dels interessos econòmics dels propietaris del boví.

Entre gener i febrer de 1937 es van anar concentrant a Bellver diferents grups armats, amb les excuses més variades, formats per gent d'Estat Català, d'ERC i del PSUC, i fins i tot per un grup de mercenaris capitanejat per "El Penja-robes", probablement un simpatitzant estalinista infiltrat entre els cenetistes de Puigcerdà.

El 10 febrer 1937 Joan Solé Cristòfol va aconseguir de nou l'alcaldia de Bellver, que havia ostentat abans des de gener de 1934 fins a octubre de 1936.

Al seu torn, Martín, fart de tantes ingerències i d'acord amb els milicians del POUM, de guarnició al Sanatori d'Alp, van decidir assaltar

el xalet de La Molina i capturar a tota la Companyia de Esquís. L'operació militar es va desenvolupar durant la matinada de l'1 de març de 1937. L'èxit va ser total, ja que sense disparar un sol tret es va capturar a tots els esquiadors, oficials inclosos. Aquests últims van ser enviats immediatament a Puigcerdà, com a ostatges.

Retinguts els oficials, els homes de Martín van despatxar a la tropa amb destinació a Barcelona, on aquell mateix dia havien arribat notícies telefòniques sobre el que havia passat, gràcies a dos esquiadors fugits del xalet en un moment de confusió.

El dissabte 6 de març Tarradellas i Santillán van sortir en cotxe amb destinació a Puigcerdà i Bellver, per informar-se dels greus fets allí ocorreguts. El 8 de març Tarradellas va informar a la premsa barcelonina del seu viatge a la Cerdanya

Tarradellas havia iniciat precipitadament negociacions amb la CNT per aconseguir el ràpid alliberament dels ostatges. Els seus interlocutors van ser, a més de Santillán, el conseller de Defensa Francesc Isgleas i el mateix Antonio Martín, que van acordar amb Tarradellas un pacte de cavallers: els oficials no només no serien afusellats, com en un principi amenaçava el "Consell de Puigcerdà", sinó que serien posats en llibertat, amb la condició que els pirinencs no tornessin a aparèixer per aquell sector, comprometent-se a més la Generalitat a no destinar-hi més forces de cap tipus. Els oficials ostatges van ser alliberats a l'instant, però el govern de la Generalitat no va complir el seu compromís.

A les 18:30 del 8 de març de 1937 es va reunir el Consell de la Generalitat, sota la presidència de Tarradellas, amb assistència de tots els consellers, a excepció del de Justícia.

Tarradellas va informar del seu viatge a la Cerdanya, que va fer en companyia de Santillán. Va explicar que van celebrar una reunió amb totes les organitzacions representades en el govern, sent informats de la situació a la comarca. Acompanyats de Joan Montserrat, delegat de Defensa, i per una secció del Batalló de la Mort, van pujar al Castell d'Alp, ocupat per uns vuitanta militants del POUM, on "s'han fortificat amb l'excusa d'un sanatori, que és una espècie de prostíbul, entre milicians i preteses infermeres. Tots aquests milicians cobren de la Generalitat i tenen terroritzada la comarca".

Aquesta calúmnia tan barroera, que difamava als poumistes, només era possible per la seva expulsió del govern, i se sumava al procés de marginació i culpabilització d'aquest partit, al qual s'atribuïen totes les dificultats del govern d'unitat antifeixista. El castell d'Alp era un sanatori per als milicians del POUM. Es tractava de desprestigiar a aquests militants com a pas previ a la seva expulsió de la comarca, ja que la seva presència afeblia a les forces contrarevolucionàries del PSUC, d'ERC i del govern de la Generalitat.

Antonio Martín va ser requerit a Puigcerdà per a "que retirés totes les forces amb les que tenia bloquejats diversos pobles, atenent el requeriment". Tarradellas va retirar del lloc a un tinent que, pel seu comportament i caràcter, tendia a agreujar els conflictes, i va ordenar la llibertat de tots els detinguts.

Va informar Tarradellas sobre les "innovacions irrealitzables" que constitueixen "el programa dels que governen Puigcerdà i la comarca", els quals "amb el pretext d'una cooperativa general s'han confiscat de tot el poble i no es priven de coaccionar per comprar tots els productes a baix preu i vendre'ls més car a Barcelona", tot creant un problema econòmic de difícil solució.

Tarradellas va insistir que, en compliment de la nova ordenació de l'Ordre Públic, i dels decrets emesos el 4 de març, que reorganitzaven aquests serveis, totes les forces existents en aquella comarca havien de ser retirades. Va proposar enviar a Martí Feced per a resoldre les qüestions econòmiques de la Cerdanya, proposició que va ser aprovada.

Santillán es va adherir "a tot el que ha manifestat el Conseller". Comorera va demanar que se suspengués el pagament dels salaris dels milicians que no atenien les ordres del govern.

Isgleas, cenetista, va advertir que el Ministeri d'Hisenda del govern central havia nomenat un nou comandant de carrabiners, amb el qual s´havia de comptar. Va pregar, després, que la UGT retirés als grups armats que tenia a Camprodon, Maçanet i altres llocs.

Valdés va dir que la UGT ho faria quan s'apliquessin els Decrets d'Ordre Públic. Tarradellas va proposar" que s'enviïn mossos d'esquadra a Bellver". Així es va acordar.

Comorera va demanar una investigació sobre els maltractaments rebuts pel seu secretari al poble fronterer de la Jonquera. Aguadé va dir que el que calia era arreglar d'una vegada la qüestió de les fronteres.

A continuació es va debatre sobre el caràcter feixista i contrarevolucionari del POUM i sobre la necessitat de suspendre La Batalla; només alguns consellers anarcosindicalistes van defensar tímidament al POUM.

La posició de Santillán era absolutament còmplice de les directrius estalinistes i governamentals. Finalment, les declaracions de Isgleas sobre la indefensió dels barcelonins davant els atacs aeris i marítims, culpabilitzant únicament al Govern central, obren un interrogant sobre la responsabilitat de la Generalitat i de totes les organitzacions antifeixistes davant l'evident inhibició i desídia de tots ells en la creació d'una defensa antiaèria activa, encara que tot resulta més comprensible i racional si es considera que bombes i fam eren els millors instruments governamentals per doblegar la revolució.

Des del 8 de març fins el 26 d'abril el govern de la Generalitat va anar acumulant tropes a Bellver i en poblacions pròximes, així com en les rodalies de la frontera. El govern de València va fer el mateix amb els carrabiners, acumulant fins a 500 a Ripoll, que després de fracassar en el seu intent per assaltar Puigcerdà, el 24 d'abril, van prendre per assalt l'edifici de la Telefònica local, emplaçant metralladores a l'estació i en altres edificis estratègics, així com una barricada a la carretera de Barcelona, amb el suport total del PSUC local, que va incrementar la seva capacitat al unir-se´n una columna de la UGT, que fins llavors havia estat acampada a Camprodon.

Cap el 25 d'abril Artemi Aguadé va enviar a un grup de set antics "escamots" de les Joventuts d'Estat Català (JEREC), amb el mandat explícit d'acabar amb Antonio Martín i la resta d'anarquistes, quan fos possible.

El 27 d'abril de 1937, milicians anarquistes procedents de la Seu d'Urgell i de Puigcerdà, així com milicians poumistes i anarquistes procedents d'Alp i Das, van envoltar la població de Bellver. Els habitants de Bellver es van parapetar rera de les muralles del castell, per defensar-se del previsible assalt.

En l'estat actual de la investigació, es pot avançar aquesta hipòtesi del que va passar: Antonio Martín, de Puigcerdà, i Julio Fortuny, de la Seu d'Urgell, i segons algunes versions altres dos militants, van ser assassinats en una emboscada, quan els cotxes de la CNT-FAI que van creuar el pont es van aturar davant la barricada existent a la bifurcació de la carretera d'accés a la població, a la riba esquerra del Segre. En baixar dels cotxes, al final de pont, amb la intenció de parlamentar, els anarquistes van ser tirotejats a boca de canó, des de la cuneta, pel grup allà ocult. En sentir aquests trets, es va generalitzar el tiroteig entre la muralla i els assetjadors. Julio Fortuny, jove de 19 anys havia mort a l'instant. Antonio Martín, amb una ferida de bala al pit, va agonitzar a la casa existent a la riba dreta, al costat del pont, passant allí tota la nit.

La llegenda negra de l'anarquisme català, promoguda per les infàmies de catalanistes i estalinistes, li va atribuir personalment a Antonio Martín tots els assassinats, robatoris o actes delictius produïts a la Cerdanya durant la guerra civil, exagerant, d'altra banda, la quantitat de morts violentes (entre quaranta i cinquanta i no els centenars i fins a milers atribuïts per la llegenda) i reduint l'autoria de la repressió antifeixista col·lectiva exclusivament als "anarquistes", quan en ella havien participat tant la CNT-FAI, com el PSUC-UGT, ERC, POUM i Estat Català. Hi ha indicis documentals que atribueixen la confecció de la llista dels 21 afusellats del 9 de setembre, a Puigcerdà, a ERC-Estat Català.

Però no n'hi ha prou amb provar que Antonio Martín no va participar en la matança del 9 de setembre a Puigcerdà, perquè senzillament no hi era; no n'hi ha prou amb assenyalar que aquesta matança va ser un pagament de greuges pendents entre catalanistes d'Estat Català i espanyolistes d'Unió Patriòtica, en venjança per les delacions i les denúncies corresponents que van desencadenar la repressió anticatalanista d'octubre de 1934; no n'hi ha prou amb documentar que a la repressió violenta dels feixistes a la Catalunya de 1936-1937 havien participat també estalinistes, poumistes i catalanistes i que, per tant, no era exclusiva dels anarquistes; no n'hi ha prou amb argumentar que la violència revolucionària contra aquests feixistes i dretans era legítima, ja que havien obert amb el seu cop d'estat contra el govern republicà la via violenta com a solució als conflictes socials i polítics. Tot s'esfondra i anul·la davant la irracional campanya difamatòria i criminalitzadora contra els llibertaris, campanya en la qual s'alien i conjuren franquistes, catalanistes i estalinistes, que conjuntament han convertit en un dogma indiscutible de la seva Història Sagrada la llegenda negra de l'anarquisme català, que ara de nou pretenen magnificar i santificar, prèvia beatificació dels màrtirs feixistes.

Entre aquestes infàmies s'inclou el menyspreador sobrenom que catalanistes i estalinistes van donar a Antonio Martín, intentant ridiculitzar en donar-li el nom artístic d'un famós cantant flamenc de l'època, que també era coix i xarnego. Antonio Martín no va ser mai "el Coix de Màlaga", entre altres coses perquè mai va estar en aquesta ciutat, ni era natural d'ella, sinó "el Durruti de la Cerdanya", un revolucionari que va morir assassinat pels seus enemics en una emboscada preparada a l'entrada de Bellver, segons declaracions de testimonis presencials.

* *CONTINUARÀ al próxim número del Catalunya*

Llibres

BULTACO. Del mito a la realidad (1958-1983)

Colectivo José Berruezo.

CGT - Fundació Salvador Seguí - Colectivo José Berruezo, 2014, 232 pàgs.

S'ha escrit molt sobre la història de la mítica motocicleta BULTACO, principalment a nivell esportiu. No obstant això, fins a ara, la veu dels treballadors, aquells que feien possible amb el seu esforç la construcció d'aquestes màquines, no havia estat escoltada.
En aquest llibre, realitzat pel grup José Berruezo que ha tingut accés a tota una important documentació inèdita, s'explica la veritable història d'aquesta marca, amb les seves llums i les seves ombres.
El relat comença en la dècada dels anys cinquanta del segle passat, en plena expansió del franquisme, i se li posa fi en els primers anys de la dècada dels vuitanta, coincidint amb el tancament de la companyia.
L'objectiu d'aquest treball no és en cap moment desmitificar aquesta emblemàtica motocicleta, sinó deixar al descobert les veritables raons que van motivar el declivi industrial de l'empresa.A través d'aquestes pàgines viurem dia a dia el naixement del moviment obrer en la fàbrica: les seves lluites, les seves derrotes, les seves conquestes i, especialment, la presa de consciència social dels treballadors; coneixerem el procés assembleari, motor i instrument de debats, d'acords i de presa de decisions; descobrirem que no és una utopia l'autogestió obrera, i moltes altres coses...
Les motocicletes BULTACO formen part de la història del motociclisme espanyol i internacional i és, sens dubte, la marca que més passions ha aixecat entre els afeccionats a aquest esport en totes les seves modalitats.

Somos el 99%

Una historia, una crisis, un movimiento

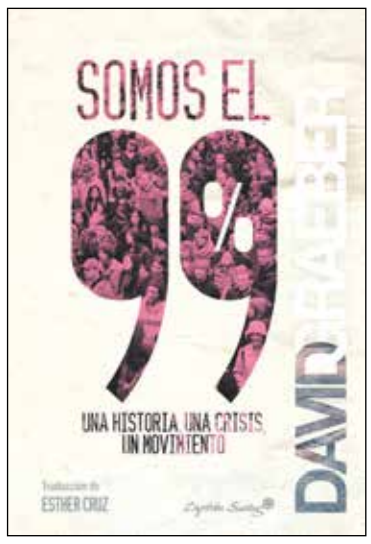

David Graeber

Capitán Swing, 2014, 304 pàg.

En una coneguda xarxa social on només es poden utilitzar 140 caràcters per missatge l'antropòleg David Graeber anuncia en el seu perfil: "Veig l'anarquisme com una cosa que no és una identitat, així que no m'anomeneu l'antropòleg anarquista". Capitán Swing acaba de publicar el llibre de Graeber "Somos el 99%", el títol original del qual és "The Democracy Project: A History, a Crisi, a Movement". És rellevant tenir en compte el títol en anglès, ja que en realitat el llibre aprofundeix en la història del concepte i pràctica de la democràcia més que en la idea del 99%, un dels "pitjors eslogans polítics de la història recent" segons alguns detractors marxistes de l'autor. És curiós l'ús del 99% en un autor que divideix sempre als activistes en verticals, normalment marxistes o el que ell denomina liberals (que aquí serien els "progres") i horitzontals, anarquistes o activistes assemblearis. EEUU posseeix tradicions polítiques anarquistes que no tenen la seva correspondència exacta a Europa, com les idees econòmiques del teòric Michael Albert, al que l'autor recorre en diverses ocasions. Una d'elles són els anarcocapitalistes, que segons s'aclareix en el llibre "només existeixen a internet; fins al moment, no estic segur d'haver-ne conegut a cap en la vida real". L'autor, en canvi, es defineix políticament com un anarquista amb a mínúscula o "amatent a col·laborar en coalicions àmplies sempre que funcionin sobre principis horitzontals". El llibre dóna una visió de l'anarquisme o de tàctiques polèmiques com el Bloc Negre que mai solen reflectir-se en els mitjans, pel que és una molt bona aproximació a les idees llibertàries.
Graeber comença retratant una escena prèvia a l'esclat de Occupy Wall Street en la Borsa de Nova York que recorda a "Sàtira d'una assemblea del col·lectiu Wu Ming", una de les paròdies més descarnades que es van fer del Moviment Antiglobalització. La comparança no és forçada, ja que de fet Graeber al·ludeix en diversos apartats el que el reflecteix com Moviment per la Justícia Global. Cal recordar que a Espanya parlàvem indistintament de Moviment Antiglobalització o Moviment de Resistència Global, on va militar l'actual líder de Podemos Pablo Iglesias. El relat evoluciona d'un començament desesperançador de les mobilitzacions en el 2011 pel fracàs de la primera acampada anomenada Bloombergville i les pràctiques dels estalinistes i trotskistes de Nova York (tan exòtics per a nosaltres com els nostres raperos per a ells) a l'anàlisi política i organitzatiu de per què va funcionar Occupy Wall Street i com va aconseguir estendre's tan ràpidament per tot EEUU.
El llibre funciona com una caixa d'eines on s'exposen els principis de pràctiques activistes ja hegemòniques en els moviments socials com la desobediència civil, l'acció directa o el funcionament per consens, mentre en paral·lel desmitifica els processos revolucionaris i recupera arguments com la necessitat de realitzar un jubileu o cancel·lació global del deute. Conscient o incoscientemente segueix a autors com Micha Kalecki, al ressaltar que, encara que pugui semblar paradoxal, el capitalisme anteposa el control social al seu funcionament efectiu. Però el veritablement rellevant del llibre són les similituds i diferències que trobem tant del funcionament de les acampades a EEUU com a posterior l'evolució política del moviment. Com anarquista Graeber eludeix curosament el proposar qualsevol tipus d'iniciativa de tall institucional (com per exemple, presentar-se a unes eleccions) però els seus plantejaments sonen molt familiars: descriu un sistema que funciona a força de suborns, qüestiona la validesa actual de l'eix esquerra-dreta i sentencia que "una revolució de debò ha de funcionar sempre en el nivell del sentit comú".

David García Aristegui (ressenya publicada a La Marea)

Revistes

L'ESQUERDA

Butlletí de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya, http://cgtense.pangea.org/

HILO NEGRO

Butlletí mensual del Sindicat Únic de la CGT de Burgos, http://www.cgtburgos.org

LA GATETA

Butlletí de la Secció Sindical de CGT al Pius Hospital de Valls, gateta@piushospital.cat

COOP57

Butlletí informatiu de Coop57, serveis financers ètics i solidaris, http://www.coop57.coop

Agenda 2015 pel centenari de Quico Sabaté

Polémica
http://revistapolemica.wordpress.com

Des de la revista Polèmica, amb motiu de la commemoracióel centenari del naixement de Quico Sabaté (1915-2015), hem publicat una Agenda per al 2015 on es recullen els moments més importants de la vida i la lluita de qui va ser l'enemic número ú de la dictadura franquista i un lluitador incansable per la llibertat: Quico Sabaté, l'home que mai es va rendir.
El 1939 arriba la irremeiable derrota de la República espanyola, després de tres anys de resistència heroica contra l'avanç del feixisme. És la fi d'un somni de llibertat i revolució i el principi de quatre dècades d'infàmia.
La repressió que cau sobre el poble és brutal. El 1939 es trobaven preses en presons i camps de concentració un milió i mig de persones. Des de 1939 a 1945 la població reclosa sumava 875.000 persones (un 8% de la població activa de l'època). Segons dades de l'INE de 1951, entre 1939 i 1945 es van produir a Espanya 164.642 casos de mort violenta.
Malgrat tot aquest horror, seran molts els que es negaran a rendir-se i seguiran lluitant dintre i fora de les nostres fronteres. Entre aquests està Francesc Sabaté Llopart. Conservar el seu record i donar-lo a conèixer a qui ens envolten, no solament és un deure cap a ells, sinó un deure cap a nosaltres mateixos perquè, al cap i a la fi, que coneguem els seus fets no pot fer-los millors a ells, però sí a nosaltres. Nosaltres no podem guanyar les batalles que ells van perdre, però ells i l'exemple que ens van deixar sí poden ajudar-nos a guanyar les que ens toca lliurar a nosaltres.
Format: 11 x 17 cm • 250 pàgines • 10€ • Edició en català i castellà.
Per a adquirir exemplars de l'agenda pots enviar un mail a jesus@polemica.org indicant nom complet, adreça, codi postal i quantitat d'exemplars

Marc Serena, periodista

La colonització religiosa de l'Àfrica és a la base de la persecució de la diversitat sexual

A 38 dels 54 països africans condemnen la diversitat sexual amb penes de presó o de mort

LA FRASE

"Es persegueix a les persones per la seva orientació sexual o per la seva identitat de gènere"

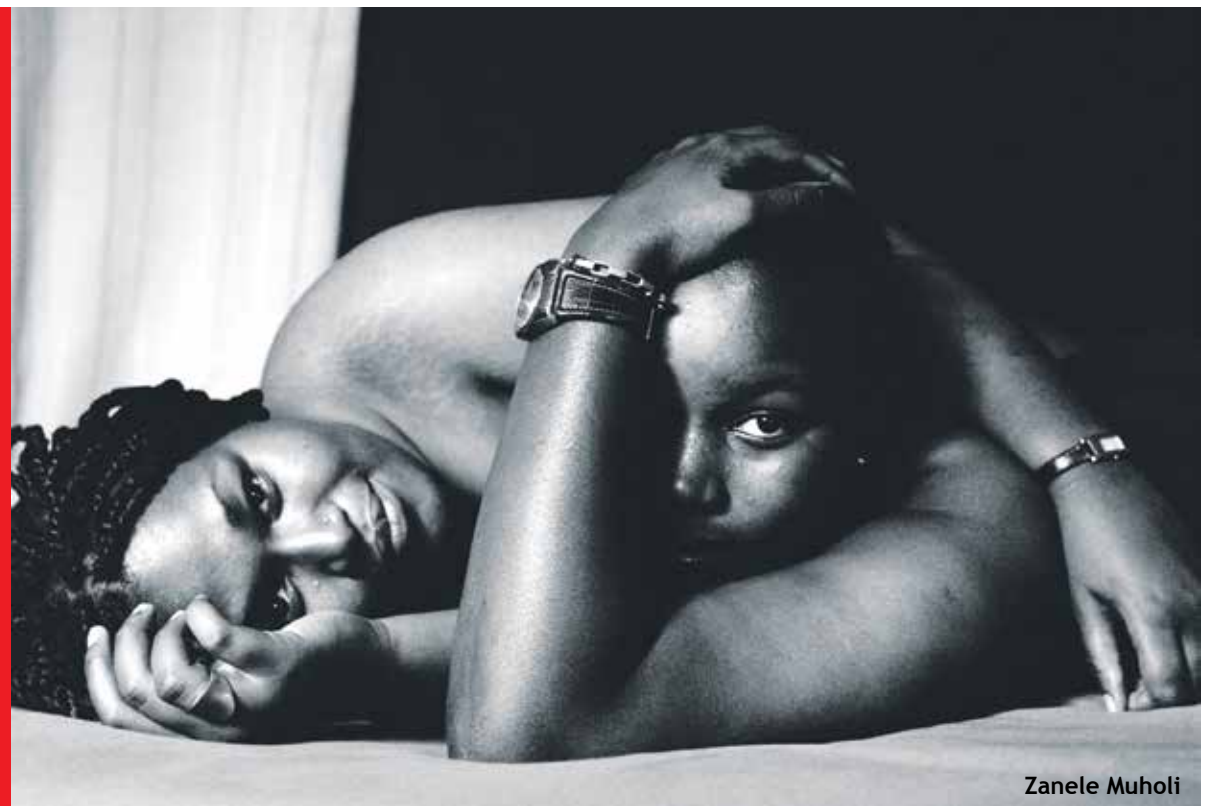

Zanele Muholi

Josep Estivill

Marc Serena (Manresa, 1983) és un periodista que als vint-i-cinc anys va retratar la seva generació a "La volta dels 25" (La Magrana), considerat un dels millors llibres de viatges de l'any i que recentment s'ha traduït amb gran èxit a l'Àsia. Des del 2011 que es dedica a documentar la lluita per la llibertat de les que considera les persones més perseguides a l'Àfrica del moment: gais, lesbianes, bisexuals, trans i intersexuals. Ho recull al llibre "Això no és africà!" (La Magrana).

- Ens podries fer cinc cèntims del teu llibre "Això no és africà!"?

- És un viatge a través de quinze països de nord a sud de l'Àfrica, del Caire (Egipte) a Ciutat del Cap (Sud-àfrica) a la recerca d'amors prohibits. Ho dic així perquè, al final, el llibre inclou vides i històries molt diverses, fins i tot hi apareix una dona de cinquanta o seixanta anys del nostre país que se'n va a l'Àfrica a buscar la companyia de nois joves. Hi ha una mica de tot: es parla de treball sexual, hi ha una boda, un funeral...

- Comenta'ns alguns dels testimonis que has recollit...

- Hi ha testimonis molt diferents: un informàtic, una cuinera, un cantant, un imam... Persones que són perseguides per la seva orientació sexual o per la seva identitat de gènere. Expliquen com són expulsades de la família, es queden sense feina, els costa trobar un lloc on viure... Però no tot el llibre és un drama. M'agradaria que fos també una manera per posar-nos al dia sobre l'Àfrica i uns països veïns dels quals en sabem ben poca cosa. L'aportació del llibre és que observa el continent a través dels ulls de les persones que són considerades la vergonya del seu país.

- Com és que en diversos països africans l'odi cap a les persones homosexuals arriba fins a l'aplicació de penes de presó o la sentència de mort?

- Aquesta està sent una altra de les conseqüències nefastes de la colonització a l'Àfrica. A 38 dels 54 països que formen el continent existeixen aquestes lleis que condemnen la diversitat sexual amb penes de presó o de mort. Doncs bé, la majoria d'aquestes lleis provenen de l'època colonial, en molts casos dels anglesos, victorianes. A la vegada, ara a l'Àfrica hi està havent una nova colonització, en aquest cas religiosa. Les religions tradicionals africanes han anat sent substituïdes per l'islam i el cristianisme i, més recentment, per les seves faccions més reaccionàries.

- Com és que els homes que violen els gais segueixen preservant la seva honorable condició heterosexual (tot i mantenir en la violació, de facto, relacions sexuals completes amb persones del mateix sexe)?

- Això és bastant habitual als països àrabs, on es considera només gai l'home que en el sexe assumeix el rol de passiu. Això podria ser un acudit de mal gust sinó fos que hi ha països com a Egipte on a les comissaries es practica exàmens anals per a comprovar si un home és gai o no. És una prova totalment acientífica, que només serveix per torturar i provocar terror. Aniria molt bé si en comptes d'obsessionar-nos tant amb el sexe penséssim més en l'amor entre dues persones.

- El llibre també recull, de manera indirecta, la marginació contra les dones emancipades...

- La lluita contra aquesta discriminació no és aïllada. Va lligada a la lluita per la igualtat de gènere, per la democràcia, per la llibertat d'expressió, pel dret a un habitatge i a una feina digna... En el llibre hi ha un capítol dedicat al Cap Verd, que és tota una excepció. Com que les seves dones han aconseguit ser més lliures, ara les dones trans també se n'estan beneficiant.

- Quin paper juguen les creences religioses en la persecució de la diversitat, per exemple, en l'infanticidi dels nens albins o en l'ablació del clítoris, i com es poden combatre?

- El què hi ha són molts sopars de duro i moltes llegendes que es converteixen en una obligació. Hi ha molta desinformació i això suposo que s'hauria de començar a treballar des de les escoles. Ara en la majoria ja s'explica que les persones albines tenen els mateixos drets que una altra. També s'està fent un bon treball per acabar amb la mutilació genital femenina. Sobre les diferents maneres d'estimar... queda molta feina a fer. Però també a casa nostra, on l'educació sexual a les escoles és en molts casos precària.

- Quina és l'actitud de les delegacions africanes de les ONG occidentals amb aquestes lluites?

- Cada vegada hi ha més percepció que aquesta és una de les vulneracions als drets humans més repetides i silenciades que existeixen. La cooperació del nostre país mica en mica es va posant les piles però encara queda molt per fer. És impossible obrir una seu en aquests països i abraçar obertament aquest causa. Moltes ONG prefereixen no posar en risc el seu personal i, al final, tenim països tan propers com el Marroc on hi ha persones empresonades, violades, extorsionades o assassinades per aquest motiu... i no hi ha ningú ni fent un informe de la magnitud de la situació. Hi ha morts que no és que tinguin menys valor, és que ningú no les està comptabilitzant.

- Podries predir l'evolució de les lluites per l'alliberament sexual al continent africà durant les properes dècades?

- Pobre de mi! Ni molt menys. Però sí que m'atreviria a dir que malgrat aquest silenci còmplice que hi ha en el nostre país sobre aquesta situació, hi ha una xarxa d'activistes africans cada vegada més ben travada que està lluitant cada dia per a poder viure amb dignitat. Per a poder ser amb llibertat, per a tenir els mateixos drets. Hi ha persones que estan morint en aquesta lluita perquè ara mateix s'estan perdent moltes batalles. Però esperem finalment guanyar aquesta guerra pels drets humans i la dignitat.